

Yêu Em Trọn Kiếp Không Phai

Contents

Yêu Em Trọn Kiếp Không Phai	1
1. Chương 1: Kí Ức	2
2. Chương 2: Thiên Thần Không Có Cánh	5
3. Chương 3: Oan Gia	9
4. Chương 4: Tình Đầu Chớm Nở	17
5. Chương 5: Mùa Xuân Của Tình Yêu	25
6. Chương 6: Bắt Cóc	32
7. Chương 7: Chuyện Cũ Lãng Quên Được Phơi Bày	37
8. Chương 8: Cùng Anh Đi Đến Chân Trời Góc Bể	44
9. Chương 9: Chia Tay	51
10. Chương 10: Cuộc Sống Bình Lặng	55
11. Chương 11: Gặp Lại	57
12. Chương 12: Tái Hợp	60
13. Chương 13: Hạnh Phúc Chính Là Anh	64
14. Chương 14: Cuối Cùng Vẫn Là Chia Tay	71
15. Chương 15: Đám Cưới	77
16. Chương 16: Cuộc Đời Là Một Vòng Tròn Oan Nghiệt	82
17. Chương 17: Yêu Và Hận	87
18. Chương 18: Duyên Nợ	94
19. Chương 19: Sự Thật Tàn Khốc	100
20. Chương 20: Rời Bỏ	103
21. Chương 21: Gặp Lại Giữa Biển Người Mệnh Mông	107
22. Chương 22: Trở Về Việt Nam	111
23. Chương 23: Lời Hứa Cuối Cùng	121
24. Chương 24: Chương Cuối	126
25. Chương 25: Ngoại Truyện	128

Yêu Em Trọn Kiếp Không Phai

Giới thiệu

Cô đối với anh là yêu, là hận, là dày vò, đau khổ. Cô đối với anh ấy là nợ, là ân tình, cả đời này không thể quên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-tron-kiep-khong-phai>

1. Chương 1: Kí Ưc

Việt Nam

“Tổng giám đốc, món đồ anh đặt đã được gửi đến rồi đây.” Hoàng Khải nói với người con trai đang ngồi trên ghế chăm chú đọc tài liệu, anh vẫn không hề ngẩng đầu lên chỉ lãnh đạm nói:

“Ừm, để đấy đi.”

Hoàng Khải để chiếc hộp quà nhỏ trên bàn nhưng vẫn đứng đó nhìn anh không hề có ý định ra ngoài.

“Còn gì nữa không?” Người con trai đó đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh và hỏi.

“Lịch làm việc của anh tôi đã sắp xếp xong rồi. Tuần sau chủ tịch về có thông báo mở cuộc họp anh xem tôi nên sắp xếp thế nào?” Hoàng Khải nói và đưa cho anh một tập tài liệu, anh xem qua một lúc rồi bảo:

“Tất cả dồn sang tuần này, tuần sau tôi đi công tác.”

“Nhưng chủ tịch...” Hoàng Khải chưa kịp nói hết câu Hải Nguyên đã ngắt lời anh:

“Không nhưng gì cả. Cậu ra ngoài đi, có gì tôi sẽ gọi.”

“Vâng.” Hoàng Khải nói rồi đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, anh thở dài sầu não, ông chủ này sao cứ luôn làm khó cấp dưới mới được chứ? Một là xếp tổng, một là chủ tịch hội đồng quản trị anh phải là sao để vừa lòng cả hai đây? Hoàng Khải làm việc cho Hải Nguyên gần sáu năm rồi, tính cách của Hải Nguyên không phải anh không hiểu nhưng có điều anh không hiểu một người coi công việc như mạng sống như anh ta lại không hề quan tâm đến cuộc họp cổ đông quan trọng mà chạy đi tìm một cô gái.

Người con trai trong phòng làm việc vẫn nhìn vào tập tài liệu không rời mắt, thỉnh thoảng đưa tay lên day day huyệt thái dương, dạo gần đây công việc bộn rộn, họp hành liên miên đến thời gian ngủ anh còn không có thì lấy đâu ra thời gian xem mắt hay kết hôn chứ, bố anh nói mở cuộc họp cổ đông để lấy cơ anh tham gia chứ thực chất chỉ là họp gia đình, anh còn không hiểu bố mẹ anh nữa sao? Nhưng việc này cũng không thể để cho nhân viên trong công ty biết, anh cũng đành mặc kệ họ nghĩ sao thì nghĩ.

Một năm nữa lại trôi đi, không biết bây giờ cô ấy thế nào, có tốt không? Anh thật sự rất nhớ cô nhưng lại không dám đi tìm cô chỉ đành loay quanh trong thành phố nơi cô sống hi vọng sẽ vô tình mà gặp cô, nhưng sự cái vô tình ấy chẳng bao giờ đến với anh.

Reengggg..!!!

“Alo, bố ạ.” Hải Nguyên thấy chuông điện thoại kêu, anh nhấc điện thoại lên nghe.

“Ừ, cuộc họp ngày kia con nhớ đấy chứ?” Giọng ông Văn Thịnh từ đầu dây kia vang lên có chút hài lòng.

“Hoàng Khải không báo với bố hả? Mai con đi công tác, không đến họp với bố mẹ được!” Anh trả lời với giọng lãnh đạm trái ngược với vẻ sốt sắng của ông trong điện thoại: “Ồ, cái thằng, bố biết nói làm sao với mẹ của con đây, thôi không công tác gì hết, mai con về nhà sớm đây!”

“Bố nói sao cũng được, bố mẹ đừng bắt con đi xem mặt nữa, bố mẹ không phiền nhưng con phiền.”

“Con vẫn còn đợi con bé hả? Cũng bảy năm rồi, nó sẽ không trở về đâu.” Ông nói và thở dài.

Phải, cô đã rời xa anh bảy năm rồi, bảy năm qua anh lao vào công việc để quên đi cô nhưng anh không làm được, hình ảnh của cô vẫn tràn ngập trong tâm trí anh, anh nhớ cô đến phát điên lên nhưng lại không dám đi gặp cô. Có những lần vì nhớ cô mà anh bỏ tất cả công việc chạy sang Pháp nhưng cuối cùng lại không đủ dũng khí đứng trước mặt cô nói với cô rằng anh rất nhớ cô, muốn cô quay trở về, anh chỉ đành đứng dưới cửa chung cư cô sống mà nhìn lên phòng cô vẫn sáng đèn. Thời gian cứ thế trôi đi, bảy năm qua không biết anh đã đứng đó bao nhiêu lần như vậy. Đối với anh bây giờ, có lẽ chỉ cần nhìn thấy cô sống tốt thì anh không còn hối tiếc gì nữa, cô đã đủ đau khổ rồi, những đau khổ đều do anh gây ra, nếu như cuộc đời cô không gặp anh phải chăng cô đã rất hạnh phúc?

“Tổng giám đốc, vé máy bay tôi đã đặt sẵn rồi, sáng mai có thể đi.” Hoàng Khải mở cửa phòng bước vào thông báo cho anh.

Hải Nguyên đang đứng gần cửa sổ tưới nước cho chậu hoa đỗ quỳên, không hề quay lại: “Cậu chuẩn bị đi rồi mai đi cùng tôi.”

“Đi cùng anh? Vậy bên này?” Hoàng Khải ngạc nhiên đáp.

“Bên này tôi sắp xếp cả rồi, tôi tưởng cậu luôn muốn sang thăm cô bạn gái du học của cậu bên đấy?”

“À, tôi đi chuẩn bị ngay.” Hoàng Khải nói rồi bước ra khỏi phòng. Hải Nguyên vẫn chăm chút cho cây hoa dường như không để ý đến điều gì khác. Ngoài trời bắt đầu mưa, Hải Nguyên chợt nhớ ra hôm nay phải đi đón bé Tuyết liền lấy áo vest khoác vào rồi rời khỏi công ty. Anh lái xe đến trường tiểu học thì cũng kịp giờ tan học, vừa đỗ xe xuống bãi thì thấy bé Tuyết bước ra cổng trường cùng mấy bạn nhỏ, cô bé cười nói vui vẻ. Anh xuống xe đi đến chỗ cô bé.

“Tuyết, chú đẹp trai của bạn đến đón kìa.” Một cậu bé đi cùng Tuyết nói, nhóc nhìn theo tay bạn chỉ nhìn thấy anh và vẫy vẫy tay chào anh rồi nói với bạn:

“Mình về nhé!”

“Ừ, tạm biệt!” Cậu bạn nhỏ vẫy tay chào rồi đi trước.

Tuyết chạy đến chỗ anh cười hi hi: “Hôm nay chú đẹp trai đến đón cháu à? Mẹ cháu không đến ạ?”

“Tuyết không thích chú đẹp trai đón à, vậy chú gọi điện ẹ cháu về đón nhé, may quá chú đi ăn gà rán không có cái đuôi nhỏ bám theo rồi!” Anh cười rồi rút điện thoại ra chêu cô bé, cô bé vội nhảy lên đòi cái điện thoại:

“Không không, cháu thích chú đẹp trai đón mà, hi hi” Cô bé làm mặt đáng yêu nhìn anh, anh cười và xoa đầu cô bé một cái rồi nhấc bổng bé lên xe và đi đến một quán KFC gần đó gọi cho cô bé một phần gà. Nhìn cô bé ăn ngon lành anh bỗng thấy vui, nếu con anh còn nó cũng bằng tuổi bé Tuyết, hai chị em nó chắc sẽ rất thân nhau như mẹ chúng nó vậy. Có lẽ số phận muốn trừng phạt lỗi lầm của anh nên mới không để con ra đời bình yên. Anh lặng lẽ thở dài.

“Chú thở dài gì thế?” Bé Tuyết ngược lên hỏi anh, ánh mắt nó tròn, to trong sáng y hệt mẹ nó vậy.

Anh nhìn bé rồi lắc đầu cười: “Thở dài vì cháu ăn mà toàn dính mép, xem này.” Anh nói rồi lấy giấy lau cho cô bé, con bé cười hi hi.

Sau khi ăn xong gà rán, anh và cô bé rời khỏi cửa hàng đi ra xe về nhà. Giờ cao điểm nên rất nhiều xe trên đường, đi tới công viên thì đường tắc không đi nổi, anh khẽ nhăn mày rồi nhìn ra xung quanh, ở công viên có hai cô cậu học sinh đang cười đùa rất vui vẻ anh bỗng thấy khung cảnh ấy thật quen thuộc, cách đây nhiều năm anh và cô ấy cũng đã từng rất vui vẻ như vậy. Thế giới này hình như đâu đâu cũng có hình bóng của cô, anh thở dài lấy tay day day thái dương.

“Sao chú thở dài nhiều thế? Chú đang buồn à?” Cô nhóc ngồi trên xe lên tiếng hỏi anh, anh bật cười hỏi:

“Sao cháu bảo chú buồn?”

“Trên phim nói người nào hay thở dài là vì người đó có chuyện buồn.”

Anh nhú mày nhìn vẻ mặt ngây ngô của cô bé không biết nói gì. Cô bé lại nói tiếp: “Chú đang nhớ thím phải không ạ?”

“Thím ư?”

“Vâng, mẹ cháu bảo thím đang ở bên nước ngoài, không ở nhà nên chú mới buồn. Chú nhớ thím thì gọi thím về đi, như lúc mẹ cháu đi công tác cháu với bố nhớ mẹ cũng gọi điện bảo mẹ về mà.”

Hải Nguyên nhìn con bé cười, con bé mới sáu tuổi mà nói chuyện như người lớn vậy, cũng không hiểu Nhật Lệ nói những gì mà con bé lại gọi Khánh Đan là thím, anh có chút buồn cười nhưng trong lòng lại có chút chua xót.

Chuông điện thoại reo, Hải Nguyên nhìn màn hình thấy là cuộc gọi của ông Văn Thịnh anh chần chừ một lúc rồi quyết định không nhắc máy. Nhưng dường như ông Văn Thịnh vẫn không chịu từ bỏ ý định, ông vẫn tiếp tục gọi, Hải Nguyên vẫn làm thinh như không nghe thấy gì.

“Chú, điện thoại reo sao chú không nhắc máy?” Bé Tuyết nghe thấy chuông kêu mãi mà Hải Nguyên không nghe thấy lạ nên hỏi anh.

“Ừm, cuộc gọi này không quan trọng lắm.” Anh nhìn bé Tuyết nói dối rồi quay đi, nhưng chuông vẫn reo.

“Hình như bà gọi cho chú thì phải?”

Hải Nguyên bắt lực thở dài cầm điện thoại lên anh chưa kịp nói thì đầu dây bên kia bà Ngọc Lan đã nói một hồi khiến anh cũng không biết phải nói sao. Từ khi Khánh Đan bỏ đi anh không bao giờ nhắc đến chuyện yêu đương hay đưa bạn gái về nhà mặc dù ông bà rất sốt ruột, mẹ anh bên Mỹ cũng thỉnh thoảng gọi điện về nhắc khéo anh nhưng anh luôn vâng dạ rồi cho qua. Vài năm bà Lan thấy việc nhắc nhở không hiệu quả nên tự mình tìm người mai mối cho anh nhưng anh đều tìm cách thoái thác không thì cũng luôn làm con gái nhà người ta mất hứng. Chuyện này đã khiến bà rất khổ tâm.

Nghe bà Lan nói một lúc lâu rồi anh mới trả lời: “Mẹ gửi cho con địa chỉ tới con đến nhưng mẹ nhớ lần này là lần cuối cùng nhé, không có lần sau đâu.”

Bà Lan nghe thế mừng rỡ vô cùng: “Được được, con yên tâm, lần này là lần cuối cùng, đảm bảo con sẽ thích con bé à xem...”

Paris

Mưa đầu mùa, những cơn mưa dài lê thê mãi không dứt, từng hạt trút xuống mặt đường nặng nề. Những cơn mưa đem theo những mảnh kí ức xa xăm...Sau một ngày dạy một buổi, cô trở về căn phòng nhỏ ấm áp của mình, thưởng thức bữa cơm tối do chính tay mình làm.

...King Coong...!

Buông dưa, cô bước ra cửa mở, nhân viên giao hàng liền hỏi cô:

“Chào cô, xin hỏi đây phải nhà của Jessica Tran không?”

“Vâng, là tôi đây.”

“Cô có bưu phẩm, cô vui lòng kí vào đây để nhận bưu phẩm.”

Cô cầm lấy cái bút nhân viên giao hàng đưa cho và kí vào tờ giấy, không quên nói lời cảm ơn rồi nhận lấy món quà.

“Chúc cô buổi tối tốt lành.” Nói rồi người giao hàng quay bước đi.

Cô đóng cửa, đặt hộp quà cùng chậu hoa đỏ quỳên lên bàn chần chừ không mở, nhắc lên rồi lại đặt xuống mấy lần. Đây là hộp quà thứ sáu cô nhận được trong bảy năm cô rời xa Việt Nam mà anh gửi cho cô, có lẽ

năm đầu tiên không có vì anh không tìm được cô, những năm sau đều đặn mỗi năm một món vào ngày kỉ niệm hai người yêu nhau. Nhưng chưa bao giờ anh đến gặp cô có lẽ vì trước khi đi cô để lại lá thư: "...mong anh đừng bao giờ đi tìm em..."

Quà anh gửi là một sợi dây chuyền mặt hoa nhỏ đính những viên kim cương rất tinh xảo có lẽ là đồ thủ công của một nhà thiết kế nào đó. Ngắm hồi lâu rồi cô đem cất vào tủ, bao năm nay, những món anh tặng cô chưa bao giờ dùng lấy một lần. Cô sợ khi thấy những món đồ đó cô sẽ lại đau lòng và nhớ tới anh, nhớ tới những mảnh kí ức mà cô cố gắng chôn dấu suốt bao năm qua.

Đi ra ngoài tiếp tục bữa cơm nhưng lại cảm thấy nuốt không trôi, cô dọn bát rồi leo lên giường nằm. Chăn trọc mõi nhưng cô không sao ngủ được. Vậy là cũng bảy năm cô rời xa quê hương chưa một lần trở về. Có bất hiếu không khi bỏ lại công ơn nuôi dưỡng của bố mẹ nuôi chạy chốn cuộc tình ngang trái, chạy chốn số phận nghiệt ngã? Nhưng cô có thể làm khác được ư, cô không thể ngày ngày gọi người đã khiến gia đình cô tan nát, khiến cô trở thành trẻ mồ côi là mẹ, cô cũng không thể đối diện với người con trai cô yêu thương đã lừa dối cô thậm chí không cần con của hai người. Giữa yêu và hận cô chỉ còn cách rời xa.

Ngoài trời mưa vẫn không ngớt, từng hạt từng hạt bắn vào cửa kính rồi chảy xuống như những giọt nước mắt bị thương. Miên man trong dòng suy nghĩ, cô thiếp đi tự lúc nào....

"Ba thương con vì con giống mẹ, mẹ thương con vì con giống ba...."

Tiếng hát trong trẻo của bé gái vang lên cùng tiếng cười hạnh phúc của ba mẹ nó trong chiếc xe bốn chỗ sang trọng, bỗng từ đằng xa một chiếc xe tải lao đến mang theo tử thần.

"RẦM...!"

Chiếc xe tải mất lái đâm thẳng vào chiếc xe bốn chỗ cướp đi sinh mạng của cặp vợ chồng trẻ và khiến bé gái thành trẻ mồ côi....

"Cô cướp chồng của tôi, tôi sẽ không để cô yên đâu, cô chết đi, hahaha..."

Tiếng cười của cô gái lạnh lẽo như vang lên từ địa ngục, mang đầy oán hận cùng chiếc ô tô đang lao thẳng về phía Khánh Đan, cô hoảng hốt ôm bụng cố gắng chạy, chạy mãi nhưng càng chạy càng thấy bước chân nặng nề, bụng đau dữ dội, máu từ trong người cô chảy xối ra ngoài, mắt cô mờ đi vì đau đớn, mọi thứ xung quanh mờ hồ chỉ còn cô gái với ánh mắt hận thù quay lưng đi, cô cố gắng với theo nhưng chỉ còn lại hình bóng cô gái buông tay cô rơi từ tầng cao của tòa nhà xuống đất.

"AAAAhhh!!!"

Cơn ác mộng làm cô tỉnh giấc, bao năm nay quá khứ vẫn luôn ám ảnh cô từng đêm....nếu có anh ở bên, anh nhất định sẽ ôm cô vào lòng và an ủi, nhưng giờ chỉ có mình cô trải qua nỗi sợ hãi này...

Kí ức mờ ảo như màn sương nay lại hiện về rõ nét...

Ngày cô còn là nữ sinh trung học vui vẻ hoạt bát, ngày cô còn là cô gái ngọt ngào xuân sắc với tình yêu đầu đời đẹp mà đầy oan trái, ngày đó, đã rất lâu, rất lâu rồi...

2. Chương 2: Thiên Thần Không Có Cánh

Trời đã chuyển dần sang thu, những cơn mưa của mùa hè cũng bớt dần, nắng cũng không còn gay gắt, bầu trời trở nên trong xanh và nhẹ nhàng hơn. Khánh Đan vừa làm bài kiểm tra giữa kì xong thì trời lại đổ mưa, mưa ào ào trút xuống trắng cả sân trường. Cô khẽ thở dài tự trách mình hôm nay quên mang ô, lát nữa không biết về kiểu gì nữa. Cả lớp nhón nháo bàn tán về đáp án bài kiểm tra vừa rồi, mỗi người một kết quả không biết ai đúng ai sai.

Khánh Đan quay người sang bên cửa sổ ngắm nhìn mưa, từng giọt mưa nặng nề rơi xuống bắn vào ô cửa kính, ngày hôm đó trời cũng mưa như thế này...

“Khánh Đan, bài kiểm tra hôm nay cậu làm tốt không?” - Nhật Lệ ngồi bên cạnh cô này giờ quay sang hỏi.

....

“Khánh Đan!”

“Ồ, hả?!” Khi Nhật Lệ vỗ vào vai cô mới giật mình đáp lại, lúc đó cô mới nhận ra mình đã thất thần rất lâu.

“Cậu sao vậy? Mình đã gọi cậu mấy tiếng rồi đó, đang nghĩ gì thế?”

“....”

“Ôi, sao mặt cậu tái mét thế kia? Không khỏe hả?” Nhật Lệ nhìn khuôn mặt tái mét của Khánh Đan lo lắng.

“Ừm... mình không sao. Hi.” Cô cười xòa trấn an cô bạn thân.

“Ừ. Bài hôm nay làm tốt chứ?”

“Uhm, cũng được.”

Đúng lúc tiếng trống tan trường vang lên, Nhật Lệ thu dọn sách vở thấy Khánh Đan vẫn im lặng cô khẽ nhắc:

“Khánh Đan, tan học rồi, chúng ta về thôi!”

Khánh Đan im lặng gật đầu rồi cũng thu dọn sách vở, hai cô gái nhanh chóng lẫn vào đám học sinh đang kéo nhau ra khỏi lớp. Xuống hết cầu thang cô mới chợt nhớ ra mình quên mang ô nên nói với Nhật Lệ:

“Hôm nay mình quên mang ô rồi, mình đi nhờ một đoạn nha.”

“Ok thôi”

Nói rồi Nhật Lệ mở ô ra, hai người đang định bước xuống sân trường thì một chú mặc bộ vest đen cầm ô tới dừng lại trước mặt hai người gơ ô ra. Khánh Đan nhìn ông mỉm cười, ông cũng gật đầu cười hiền lành.

“Cháu chào chú, chú tới đón Khánh Đan ạ.” Nhật Lệ chào người đàn ông đó.

Người đàn ông nhìn Nhật Lệ mỉm cười: “Chào cô Nhật Lệ.” Nói rồi người đàn ông quay sang nói với Khánh Đan: “Cô chủ, bà chủ dặn tôi tới đón cô.”

“Vâng.” Khánh Đan đáp.

“Mai mình gặp lại nha. Bye!”

“Uhm. Bye.”

Đợi Nhật Lệ bước đi rồi ông chú mới nói với Khánh Đan: “Cô chủ, chúng ta về thôi, bà chủ đang đợi cô.”

Khánh Đan theo chú tài xế ra khỏi cổng trường, bước lên chiếc xe bốn chỗ sang trọng. Xe từ từ chuyển bánh. Cơn mưa cũng ngớt dần rồi tạnh hẳn. Tâm trạng Khánh Đan cũng dần lắng xuống như những hạt mưa rớt xuống lòng đường, kí ức năm nào trở nên mờ ảo khuất sau màn sương mờ.

Mãi mê chạy theo dòng suy nghĩ bấy giờ cô mới nhận ra đây không phải đường về nhà, cô lên tiếng hỏi chú tài xế:

“Chú lái xe đi đâu vậy ạ?”

“Bà chủ không gọi cho cô sao? Hôm nay bà chủ dặn tôi đón cô đến trung tâm mua sắm, bà đang đợi cô ở đó.”

Khánh Đan lấy điện thoại ra xem thì thấy có cuộc gọi nhỡ của mẹ, chắc lúc đó đang làm bài kiểm tra nên không biết mẹ gọi. Cô “vâng” một tiếng rồi lại tiếp tục im lặng. Chú tài xế cũng không nói gì thêm tập trung lái xe. Đi được một lát đã đến nơi, Khánh Đan bước vào trong sảnh gọi điện thoại ẹ và đi đến khu thời trang. Vừa tới nơi đã thấy mẹ đang nhắc chiếc váy voan màu xanh ngọc lên, cô cất tiếng gọi mẹ, bà Ngọc Lan quay sang mỉm cười:

“Mau lại đây xem bộ váy này nào, mẹ chọn cho con đó, con xem có thích không?”

Cô mỉm cười nhìn mẹ rồi ngắm chiếc váy xanh ngọc trên tay mẹ, chiếc váy quả thật rất đẹp.

“Chiếc váy này đẹp quá mẹ à.”

Nghe vậy cô nhân viên bán hàng cũng nhanh miệng giới thiệu: “Bà Dương thật có con mắt tinh tường, chiếc váy này là hàng số lượng có hạn, cửa hàng chúng tôi chỉ có duy nhất một chiếc thôi, em này mặc lên thì quả thực không chê vào đâu được.”

“Váy con mau thử để mẹ xem nào.”

Cô gật đầu nghe lời mẹ bước vào trong phòng thay đồ, vừa bước ra đã thu hút bao ánh mắt nhìn của những người mua sắm quanh đó. Chiếc váy vốn đã đẹp lại khoác lên thân hình nuột nà của cô đã tạo lên một hiệu ứng bất ngờ. Cổ áo rộng lộ ra bờ vai trắng trẻo lại thêm phần ren hoa trên ngực làm ngực trông đầy đặn hơn, phần chân váy được may hai lớp bằng chất vải mềm làm cho dáng cô càng thêm thanh thoát. Thấy mọi người im lặng lúc lâu cô lên tiếng hỏi mẹ:

“Mẹ à, bộ này con mặc đẹp không?”

“Đẹp, đẹp lắm, chà, con gái mẹ lớn rồi, thành thiếu nữ từ bao giờ rồi đây.”- Bà mỉm cười trêu con và dặn cô nhân viên lấy bộ này.

“Mẹ cứ đùa con thôi à...”- Khánh Đan lúc này nũng nịu như đứa trẻ nói với mẹ.

Hai mẹ con đi loay quanh rất lâu và cũng thử rất nhiều đồ, thấy mẹ chọn nhiều quá cô khẽ nói:

“Mẹ à, con còn nhiều quần áo mà, mẹ mua nhiều vậy con cũng đâu có mặc được hết.”

“Quần áo của con ở nhà chủ yếu là đồ đi học, con cũng lớn rồi phải có đồ mặc đi chơi nữa chứ.”

Nói rồi bà Ngọc Lan lại tiếp tục ngắm quần áo và kêu con gái thử những bộ mà bà ưng ý. Cô cũng chẳng tiện nói thêm câu nào nữa, thực ra tủ của cô đã rất nhiều đồ, không thiếu thứ gì chỉ là bà Lan ngoài chuyện chăm lo cho chồng và cô con gái nuôi của mình thì chẳng có việc gì làm cả. Ông Văn Thịnh và Hải Minh đi làm cả ngày, Hải Minh lại thường xuyên đi công tác xa, bà ở nhà nội trợ cũng rảnh rồi, ngoài chăm sóc chồng con thì cũng chẳng có việc gì khác, nói là bà có việc thì cũng chỉ là trò chuyện và đi mua sắm với mấy bà nội trợ cùng khu. Vậy nên cô cũng không muốn làm bà mất hứng. Hơn nữa được mẹ chiều như vậy ai mà không thích chứ. Bao nhiêu người mong cũng đâu có được. Mẹ ruột đôi khi chưa chắc đã tốt như vậy, như bố mẹ cô, họ đã bỏ cô lại một mình trên đời này, nếu như không có ngày hôm đó, anh Hải Minh gặp cô ngất ở vỉa hè vì đói và lạnh thì có lẽ giờ cô không dám chắc mình còn sống tới ngày hôm nay không chứ nói gì tới cuộc sống sung sướng như tiểu thư bây giờ. Cô thấy mình phải có điểm phúc lớn lắm mới được vào ngôi nhà này, nơi mà bất cứ cô gái nào cũng ao ước, bố là tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Phát, mẹ là bà nội trợ hết mực thương yêu chồng con, anh trai luôn yêu, chiều và quan tâm cô.

Đi mua sắm cả buổi cũng mệt, sau bữa tối cô ngồi vào bàn học và xem lại kết quả cô làm trong bài kiểm tra hồi chiều. Cơn mưa lại ập xuống đem theo hơi nước khiến không khí dễ chịu hơn và cũng dễ buồn ngủ hơn với những người đã mệt mỏi cả ngày như cô... Cô gục đầu xuống bàn rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Đù ù ùngggg!!!!

Trời chợt nổ tiếng sấm rất to kèm theo đó là những tia chớp rạch lên trời những đường sáng lóe mắt. Cô choàng tỉnh. Đây là lần thứ bao nhiêu cô trải qua những đêm như thế này? Cô cũng không nhớ rõ nữa chỉ biết rằng những lần đó, khi cô còn là cô bé nhỏ, cô đã trải quá nó cùng với cái đói và cái lạnh buốt thấm dần vào thân hình nhỏ bé gây guộc tội nghiệp của mình. Khi đó cô sống trong cô nhi viện. Chính cô cũng không biết ai đưa cô vào đó nữa. Chỉ biết rằng khi tỉnh dậy sau tai nạn cô đã ở trong đó rồi, bố mẹ cô đi đâu cô cũng không biết, có đôi lần cô hỏi cô giáo ở đó thì cô giáo nói bố mẹ cô đã đến một nơi rất xa, nơi đó gọi là thiên đường. Cô hỏi tại sao bố mẹ cô không cho cô đi cùng thì cô giáo chỉ thờ dài không nói gì thêm.

Dĩ nhiên, đó chỉ là lúc cô còn nhỏ, sau này lớn hơn cô hiểu rằng bố mẹ cô đã chết trong tai nạn và chính là lí do cô bị mồ côi bố mẹ và sống trong cô nhi viện.

Nhưng đó là chuyện của nhiều năm sau. Còn khi cô ở trong cô nhi viện thì cô luôn trách bố mẹ cô tại sao lại bỏ rơi cô? Lẽ nào họ không yêu thương cô nữa để ngày ngày cô phải cố gắng tranh giành từng miếng bánh với những đứa bạn cùng lứa để được no bụng. Một tuần thì tới ba ngày cô bé bị đói. Mùa đông trong cô nhi viện còn đáng sợ hơn bởi cái lạnh thấu xương mà không đủ áo ấm. Cô ở trong cô nhi viện hai năm, đến một đêm mùa đông giá lạnh, cái lạnh thấu buốt xương, càng lạnh hơn khi cô bị một chị lớn hơn giành mất áo khoác. Cả đêm cô bé ngồi co rúm trong phòng chốn cái lạnh, rồi không biết cô bé suy nghĩ cái gì, suy nghĩ bao lâu, chỉ biết rằng, đêm khuya cô bé một mình chốn khỏi cô nhi viện, trên người chỉ có chiếc áo mỏng.

Rời cô nhi viện, cô bé lang thang khắp nơi. Đói, rét cô bé chốn co ro một góc ở gầm cầu. Khi thì xin vài miếng cơm thừa của những quán ăn bên vỉa hè, nhưng ai trông thấy bộ dạng của cô bé đều xua đi vì sợ mất khách, cô bé dần dần lả đi gần cột điện. Trước mắt cô bé lúc này mọi thứ trở lên trắng xóa. Cô thấy đằng xa có một hình bóng quen thuộc. Là bố hay mẹ cô? Hay một thiên thần tới đưa cô lên thiên đường gặp bố mẹ? Nhưng sao thiên thần không có cánh?

“Khánh Đan, con uống sữa đi.” Bà Ngọc Lan từ bên ngoài bước vào phòng cô.

“Ồ, mẹ ạ?” Cô giật mình khi nghe mẹ gọi, có lẽ cô lại đang suy nghĩ quá nhiều về những chuyện đã qua rồi. Cô là vậy, luôn giữ mọi chuyện trong lòng không chịu buông xuống. Phải chăng chính nó đã góp phần tạo nên số phận đau khổ của cô sau này?

“Con đừng học quá khuya không tốt đâu biết không, nhìn con xem, trông con mệt mỏi lắm đấy, hôm nay nghe lời mẹ ngủ sớm đi nha.”

“Mẹ, con biết rồi mà. Hi” Vừa nói cô vừa cầm cốc sữa từ tay mẹ và đưa lên miệng uống.

Bà Ngọc Lan nhất định bắt con lên giường rồi mới chịu đi ra. Cầm lấy cốc sữa bà nói:

“Giờ thì con leo lên giường ngủ ngay biết không? Mai mới có sức đi học chứ!”

Cô nghe lời mẹ lên giường, thực ra hôm nay cô cũng đã rất mệt rồi thôi thì đi ngủ sớm, mai học cũng được. Bà Ngọc Lan kéo chăn lên cho con nhắc:

“Cuối tuần này cả nhà ta ra sân bay đón anh họ con nhé.”

“Anh họ về chơi à mẹ?”

“Không, lần này anh con về luôn và học ở Việt Nam, thôi con ngủ đi, ngủ ngoan con yêu!”

Nói rồi bà nhẹ hôn lên trán cô mỉm cười hiền từ.

“Vâng. Mẹ cũng ngủ ngon nhé!” Cô đáp lại mẹ và cười hạnh phúc.

Bà Lan rời khỏi phòng con và trở về phòng ngủ. Một đêm yên bình.

Cơn mưa vẫn kéo dài triền miên, tiếng mưa rơi như tiếng ru đưa Khánh Đan chìm vào giấc ngủ sau một ngày mệt mỏi.

Những cơn mê đưa cô trở lại quá khứ xa xăm của nhiều năm trước...

“Tỉnh dậy, trước mắt cô bé là một màu trắng, trắng tới tinh khôi. Một thiên thần mặc đồ trắng đang cười tiến lại gần cô bé:

Em tỉnh rồi à?

Ừm, đây là thiên đường ư? Cô có phải thiên thần đã mang cháu lên không? Bố mẹ cháu đâu rồi?

Trước một loạt các câu hỏi ngây ngô của bé gái cô y tá bật cười:

Đây không phải thiên đường cô bé à. Đây là bệnh viện, cháu bị ngất nên được người ta đưa vào đây. Mà trên đời này không có thiên đường đâu bé.

Nhưng người ta nói bố mẹ cháu đang ở trên thiên đường mà.

Nghe đứa bé nói vậy, cô y tá không cười được nữa, hóa ra đứa trẻ này mồ côi cha mẹ nhưng mọi người lại dấu không cho nó biết mà nói dối là bố mẹ nó ở trên thiên đường, thật tội nghiệp!

Cô y tá hỏi cô bé muốn ăn gì không rồi bước ra ngoài, trong lòng không khỏi chua xót. Đúng lúc đó một cậu con trai mặc đồ trắng chừng mười lăm mười sáu tuổi bước đến hỏi y tá mấy câu rồi đi vào phòng bệnh.”

Người con trai đó chính là Hải Minh, anh trai nuôi bây giờ của cô, người con trai tốt bụng đã cứu cô bé thoát khỏi cái đói rét đêm hôm đó mà cô tưởng là thiên thần...

3. Chương 3: Oan Gia

Cuối tuần, Khánh Đan cùng bố mẹ và anh trai ra sân bay Nội Bài đón Hải Nguyên. Sân bay hôm nay khá ít người nên không khí cũng yên tĩnh hơn, đợi chờ một lúc khá lâu chợt thấy bà Ngọc Lan kêu lên và chỉ tay về phía trước:

“Ôi, Hải Nguyên kia rồi!”

Mọi người cùng nhìn theo hướng bà Lan chỉ và vẫy tay gọi. Nhìn theo hướng mẹ chỉ Khánh Đan thấy một người con trai cao cao gầy gầy đi ra ngoài ngó nghiêng rồi khi thấy họ thì anh ta nhún vai cười cũng vẫy tay lại. Cậu ta có vẻ gì đó rất lãng tử. Tối gần hơn cô mới thấy cậu ta rất cao và cũng rất đẹp trai, cái mũi cao và làn da trắng.

Trông bà Lan có vẻ đang rất vui, bà ân cần hỏi han mọi thứ liên quan đến cậu ta, hỏi thăm về dì bên đó khỏe không một hồi rất lâu. Lâu tới mức ông Thịnh và Hải Minh cũng bật cười khi thấy bộ dạng khổ sở của Hải Nguyên. Không phải anh không muốn gặp bà, nói chuyện với bà mà chỉ là những bà mẹ tốt thường như vậy, chăm lo cho con tới từng bước chân. Nghe bà nói một hồi rồi anh quay sang Khánh Đan nói:

“Nhà mình thuê giúp việc nhỏ tuổi thế?”

“...”

Khánh Đan chột mắt nhìn Hải Nguyên không nói được câu nào, không biết anh ta vô tình hay cố ý đây nữa.

“Hải Nguyên! Đây là em gái của em đó.” Hải Minh chen vào ngay lập tức vì không muốn em trai nói linh tinh thêm câu gì trêu Khánh Đan nữa.

“Mãi hỏi chuyện con quá mẹ chưa nói với con, con bé là Khánh Đan, em gái nuôi của con đây, con nghe mẹ kể nhiều rồi nhưng chưa gặp nhỉ? Sau này con là anh cũng phải biết chiều em nghe không!”

Khánh Đan bấy giờ vẫn im lặng mới lên tiếng:

“Chào, tôi là Khánh Đan.”

“Ai hỏi tên cô mà phải tự khai.” Hải Nguyên cười giễu cô.

“Ồ, thì tôi làm theo phép lịch sự chào cậu cậu lại còn...”

“Cậu cậu tôi tôi cái gì? Ai là bạn của cô mà cậu mới chả tớ!”

“Ừm...thì...” Khánh Đan chẳng nói được câu gì thấy trong lòng thật ảm ức, thâm rửa cậu ta là đồ đáng ghét.”

“Ít tuổi hơn làm em là chuẩn rồi.” Hải Nguyên lên tiếng trêu chọc cô không chịu buông tha.

“Cái gì mà hơn, cũng chỉ bằng nhau thôi...!”

“Gi cơ?”

“Ừm...”

“Đúng là Thổ Ngổ. Ha ha” Hải Nguyên cười thú vị liếc sang cô sau đó quay bước đi ra xe cùng mọi người đáp lại ánh mắt ầm ức của Khánh Đan bằng nụ cười đắc thắng.

Chẳng hiểu sao thường ngày anh lạnh lùng phớt lờ con gái như vậy mà giờ gặp cô dù mới là lần đầu tiên anh đã muốn troc cho cô tức mới thấy vui.

Khánh Đan giận đỏ mặt mà không biết phải là sao. Cô chỉ biết lẩm bẩm “dám gọi ta là Thổ Ngổ ư? Cái đồ đáng ghét!”

Khánh Đan không biết rằng sau cuộc gặp gỡ này, định mệnh đã đưa cô bước sang một cuộc đời hoàn toàn khác và biết đâu nếu cô không tức giận như vậy để nghĩ cách trả đũa anh thì cuộc đời cô cũng sẽ khác đi? Là do con người cố tình tạo ra để họ bên nhau hay do ông trời se duyên đây?

Con người ta có biết trân trọng nhau vì những gì trước mắt chính là hạnh phúc không? Hay chỉ khi mất đi rồi mới hối tiếc?

Hạnh phúc đó, đến nhanh mà đi cũng nhanh, nếu người ta không biết nắm bắt gìn giữ ỉnh thì chỉ thoáng chốc thôi nó sẽ mất đi...

Khi họ từ sân bay trở về nhà cũng là buổi chiều, các đường phố đông nghịt các loại xe chen chúc nhau đi trên đường vì đến giờ cao điểm. Có lẽ đây là lần đầu tiên Hải Nguyên nhìn thấy đường phố Hà Nội đến giờ cao điểm nên anh trợn tròn mắt kinh ngạc kêu lên:

“Khiếp quá! Xe cộ kiểu gì mà lộn xộn thế kia!”

Được lúc lại kêu: “Không có đường nào khác nữa sao? Thế này thì lúc nào mới tới nhà đây?!”

Rồi anh lại tuôn một tràng mấy câu tiếng anh theo thói quen tỏ ý bất mãn. Mọi người thì thấy tức cười với bộ dạng nhẩn nha của anh còn Khánh Đan có lẽ cô đang còn tức giận nên chỉ thấy nực cười với điệu bộ nhẩn nha của anh, cô lẩm rầm trong miệng: “đúng là cái đồ Khi Đột.” Rồi hé cửa một chút khi đoạn đường thông thoáng hơn.

“Đẩy cửa lên! Cô không thấy bụi à?” Hải Nguyên cầu nhàu “Chết tiệt!”

Chú tài xế nhấn nút đẩy cửa kính lên mặc cho sự ầm ức đang nhen lên trong lòng Khánh Đan. Có bụi đâu, rõ ràng cậu ta đang cố tình gây sự với cô mà. Là do sống ở Việt Nam như vậy hoặc do Hải Nguyên sống bên nước ngoài, không bao giờ phải tiếp xúc với khói bụi nên thấy khó chịu, có lẽ dần dần anh sẽ phải quen thôi, quen rồi yêu tự lúc nào không hay, rồi không muốn rời xa.

Cả nhà quây quần trong bữa cơm tối, có lẽ đây là thứ mà những người con nhà giàu rất ít khi có được, chưa bao giờ Khánh Đan có cảm giác ấm cúng như bây giờ, vui cười bên gia đình mình, thật hạnh phúc biết bao.

Trước đây nếu có những bữa cơm gia đình thì cũng chỉ có bố, mẹ, anh Hải Minh và cô chứ chưa bao giờ có Hải Nguyên cả. Tự nhiên trong lòng Khánh Đan có chút gì đó khác lạ.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, bà Ngọc Lan vào bếp lấy hoa quả ra để mọi người cùng ăn và trò chuyện, xưa nay bà rất ít khi vào bếp, không phải bà không biết làm mà ngược lại bà rất khéo léo nhưng những người như bà thì đâu cần phải vất vả bếp núc làm gì, thỉnh thoảng bà cũng chỉ làm ít điểm tâm mà ông văn Thịnh, Khánh Đan thích ăn thôi. Vậy mà ngày hôm nay bà đã tự tay xuống bếp nấu cơm cho cả nhà chứng tỏ bà rất yêu thương anh.

Sau bữa tối, Khánh Đan lên phòng học bài còn ba người vẫn tiếp tục nói chuyện khá lâu rồi Hải Nguyên mới lên phòng nghỉ. Khánh Đan vừa bước ra khỏi phòng thì chạm mặt Hải Nguyên vì phòng anh đối diện với phòng cô. Cô không thềm nói năng gì mà quay bước đi.

“Sao? Vẫn tức giận cơ à?”

“...”

Cô không định tiếp lời anh và tiếp tục đi, anh vẫn không chịu buông tha:

“Chà, gái Việt kiêu thế cơ à, lại còn làm kiêu với cả anh trai mình nữa kia.”

Cô quay lại trừng mắt nhìn anh:

“Anh trai cơ à, nghe có vẻ hay nhỉ?”

“Đương nhiên rồi. Ở đây cô không là em lẽ nào tôi là em cô chắc?” Anh vừa nói vừa cười trọc tức cô, không để cho cô lên tiếng anh cười: “Đúng là Thỏ Ngổ! Ha ha”

Bấy giờ mặt cô đã đỏ ửng lên vì tức, trông lại càng đáng yêu:

“Cậu là cái đồ Khỉ Đột khó ưa!”

Anh bật cười:

“Ồ hay, ai cần cô ưa? Thế ra cô “ưa” tôi đó hả?”

“Cậu...” Khánh Đan lúc này đã tức tới nỗi cổ họng nghẹn lại không nói được câu gì.

“Thôi Nguyên, đừng trêu Đan nữa!” Hải Minh từ sau đi lại nhắc em đừng trêu Khánh Đan nữa và đưa cho Khánh Đan quyển sách đang cầm trên tay nhẹ nhàng nói: “Sách em cần anh mua rồi đây, em mau vào học rồi ngủ sớm đi nhé!” Anh lúc nào cũng vậy, rất mực ân cần, quan tâm cô em gái nuôi này.

“Vâng, em cảm ơn nhé, hi” Khánh Đan đáp lại anh và trở về phòng, đóng cửa lại.

Bên ngoài Hải Minh cười với em trai và bước vào phòng Hải Nguyên nói:

“Sách vở em cần anh mua cả rồi, cả những thứ em dặn nữa. Ngủ sớm đi, nghe mẹ nói mãi mệt rồi phải không? Mẹ là thế đấy, rồi em cũng quen thôi.”

Hải Nguyên cười nhăn với anh trai:

“Biết rồi mà. Mẹ gọi cho em lần nào cũng thế.”

“Hmm...” Hải Minh định nói gì với em trai nhưng lại thôi, ngừng một lúc rồi anh nói: “Thôi, ngủ sớm đi.” Và đi ra ngoài khép cửa lại.

Cộc...cộc....!!

“Dạ!”

“Là anh!”

Nghe giọng anh, Khánh Đan chạy ra mở cửa, anh bước vào ngồi lên ghế nhìn cô một lúc rồi anh nói:

“Em gầy đi đấy! Không chịu ăn uống nhiều sao? Anh đi công tác có mười mấy hôm ở nhà lại không chịu nghe lời anh phải không? Bộ em muốn anh phạt lắm ha!”

“Ấy! Không không em vẫn ăn nhiều lắm mà, hi hi. Anh hỏi mẹ thử xem.” Cô chu miệng lại thanh minh với anh chỉ lo anh mà bắt ăn nhiều nữa cô sẽ thành con heo mất thôi.

“Uhm, vậy thì phải ăn nữa rồi nhỉ?” Khuôn mặt anh có vẻ giãn ra khi nhìn cô cười.

“Hic, thôi mà, anh còn ép em ăn nữa, béo lên giáo viên múa sẽ trách em đó” Cô mè nheo mặt cả với anh.

“Trách thì bảo cô ấy gặp anh.”

“Hic...” Lần này cô dùng tới tuyệt chiêu “bộ mặt ngây thơ” của mình làm Hải Minh không thể nghiêm túc thêm được nữa, anh cười:

“Thôi được rồi, được rồi, tạm tha cho em lần này đó!” Nói xong anh đứng dậy chuẩn bị bước ra ngoài buông 1 câu nhẹ như không: “Tính Hải Nguyên thích trêu đùa như vậy đó, em đừng giận nó làm gì, nó không có ý gì đâu.” Anh nhìn cô cười rồi tiếp tục: “Em học đi rồi ngủ sớm nha.” Và đi ra khỏi phòng cô.

“Chẳng phải ý đồ rõ ràng đó sao? Rõ là muốn người ta tức chết còn gì!” Cô lẩm rầm trong miệng vài câu rồi cũng nhanh chóng gạt nó sang một bên và tập trung vào đọc sách.

“Nghe nói cậu ấy đẹp trai lắm! Từ Mỹ trở về đây học đấy!”

“Thế hả? Ồi, đẹp trai lắm sao? Thật tuyệt!”

“Ồi dào..! Làm sao bằng anh Quang Huy hotboy trường mình được.”

“Đúng đấy! Còn Minh Tuấn lớp mình nữa!”

“....”

Sáng vừa tới lớp đã thấy cả lớp xôn xao bàn tán về học sinh mới chuyển đến Khánh Đan ngao ngán về chỗ mình ngồi. Nhật Lệ thấy bàn tán nhiều quá cô nàng cũng hớn hờ lồi Huyền Trang chạy sang hóng chuyện. Thảo Vân là cô gái hiền lành nhất nhóm và cũng không thích ngồi buồn chuyện nên khi thấy Khánh Đan ngồi một mình cô nàng tới ngồi gần nói:

“Đan không sang đó ngồi nói chuyện với mọi người à?”

“Vân cũng vậy đó thôi, Hi”

“Ôi, mới có một bạn chuyển đến lớp mình đã ồn ào cả lên rồi, nếu thêm vài bạn nữa thì lớp mình loạn mất thôi!”

“Mấy bà tám lớp mình cũng làm loạn đủ rồi mà. He”

“Vào lớp rồi, các em trật tự ổn định chỗ ngồi đi!” Giọng cô giáo chủ nhiệm vang lên từ phía cửa ra vào. Cả lớp ai nấy đều im lặng ổn định lại chỗ ngồi. Đi theo sau cô giáo là một học sinh nam rất cao, đẹp trai với cái mũi cao và nước da trắng, ba lô đeo một bên vai trông cậu có vẻ gì rất lãng tử.

Khánh Đan khẽ thở dài, dù biết trước là Hải Nguyên sẽ học cùng lớp với mình nhưng cô vẫn không khỏi chán nản. Không biết tên đáng ghét này sẽ giở trò gì để trọc tức cô nữa đây?

Khi lớp đã trật tự hẳn cô giáo mới tiếp lời:

“Giới thiệu với cả lớp, đây là Dương Hải Nguyên, thành viên mới của lớp ta. Cô mong các em sẽ phát huy tinh thần đoàn kết để giúp bạn nhanh chóng hòa nhập vào tập thể nhé.”

Cả lớp lại nhao nhao lên, các bạn gái đua nhau bàn tán, khen Hải Nguyên đẹp trai, các bạn trai người thì im lặng người thì cũng bàn tán không kém con gái.

“Nào! Các em trật tự! Hải Nguyên em hãy giới thiệu về mình để làm quen với cả lớp đi”

“Con nít đâu mà giới thiệu.”

Nói rồi Hải Nguyên đi xuống lớp, bỏ lại bao ánh mắt ngạc nhiên và bất ngờ của cả lớp. Khánh Đan cười thầm, cô cũng không thấy ngạc nhiên gì bởi cô biết cậu ta sẽ như thế mà. Trong lớp lúc đó hết ngạc nhiên rồi thì bắt đầu tiếp tục bàn tán, người thì nói anh kiêu căng, người thì lấy đó làm thích thú nói anh lạnh lùng như vậy mới hấp dẫn. Thấy Hải Nguyên đi xuống lớp đang định chọn chỗ ngồi thì các bạn gái thì nhau mời anh ngồi cạnh mình và tự động ngồi dịch vào trong hi vọng anh sẽ ngồi đó. Cô nàng Cẩm Tú cũng lên tiếng ngọt ngào với Hải Nguyên nhưng anh không thèm để ý, ngang nhiên đi qua và đặt cặp lên bàn Khánh Đan, hành động này của anh đã vô tình khiến Cẩm Tú vốn đã ghét Khánh Đan nay càng ghét hơn, cô nàng hậm hực quay mặt đi.

“Ngồi dịch vào!”

Nghe anh nói, Khánh Đan trợn mắt nhìn anh, anh cũng trừng mắt nhìn lại và cô đành ngoan ngoãn dịch vào trong vì cô không muốn làm ảnh hưởng tới giờ học cũng là vì không muốn rắc rối, nếu cô không chịu dịch vào để anh ngồi, chưa chắc anh đã để yên và qua ngồi bàn khác, thôi thì cứ nhịn vậy.

“Các em trật tự, mở sách ra, chúng ta bắt đầu vào bài mới nào!” Giọng cô giáo đều đều vang lên.

Hải Nguyên mở ba lô ra định lấy sách thì phát hiện ra tối hôm qua anh lấy sách ra xem trước và quên không bỏ vào ba lô, anh quay sang giật lấy quyển sách từ tay Khánh Đan thản nhiên mở ra như không có chuyện gì cũng phớt lờ luôn ánh mắt nãy lửa cô đang dành cho anh. Lát sau thấy cô vẫn nhìn mình, anh buông một câu khô khốc:

“Chưa thấy trai đẹp bao giờ à mà nhìn mãi?”

Khánh Đan không thèm trả lời anh mà vặn lại: “Cậu có sách sao còn lấy sách của tôi?”

“Quên mang rồi!” Anh trả lời, giọng tỉnh bơ.

“Quên thì cậu giật sách của người khác như vậy sao?”

“Umm... thích thế!”

“Đồ bất lịch sự! Với ai cậu cũng giật của người ta vậy à?”

Bấy giờ Hải Nguyên mới trợn mắt nhìn cô, nói:

“Với cô tôi cứ thích thế đó! Làm sao?”

“...”

“Khánh Đan!” Đúng lúc đó cô giáo nhìn xuống chỗ Khánh Đan buông lời nhắc nhở, Khánh Đan đành nhịn ầm ỨC mà quay sang Nhật Lệ đang nhìn hai người cãi nhau nãy giờ kéo sách lại gần mình và đọc bài.

Những tiết học dài cũng dần trôi qua, tiếng trống tan học vang lên, Khánh Đan cất sách vở vào cặp cùng Nhật Lệ đi ra khỏi lớp.

“Cậu và Hải Nguyên quen nhau từ trước rồi à?” Nhật Lệ hỏi cô.

“Ừ, cậu ta là con của dì Ngọc Vân” Khánh Đan thở dài

“Thật sao? Anh họ mà cậu nhắc đến là cậu ấy?” Nghe Khánh Đan nói Nhật Lệ ngạc nhiên hỏi lại Khánh Đan – “Nhưng hình như cậu ghét cậu ấy thì phải?”

“Có hả?”

“Uhm, thì đúng là như thế mà.”

“Ôi, không phải là mình ghét, mà là rất ghét cậu ta luôn ý! Cậu biết cậu ta gọi mình là gì không? Gọi là ‘Thỏ Ngố’, đã thế lại còn luôn trọc tức mình nữa.”

“Ha ha, xem ra Khánh Đan nhà ta gặp phải oan gia rồi đây!”

“Lại còn cười nữa, cậu vui thế sao?”

“Thì đúng là thế mà...”

Nhật Lệ chưa nói hết câu thì một giọng con trai đã cắt ngang:

“Chào bạn, bạn là Nhật Lệ đúng không?”

Nhật Lệ và Khánh Đan cùng quay sang nhìn, Khánh Đan cau mặt quay đi không thèm để ý vì vậy cô không nhìn thấy được một ánh mắt đang nhìn cô một cách thú vị.

“Uhm, mình là Nhật Lệ, bạn thân của Khánh Đan, mình nghe Khánh Đan nói Hải Nguyên là anh nuôi của cậu ấy đúng không?”

“Àh, đúng vậy, cô ấy là em nuôi của mình đó, bé Khánh Đan này có vẻ rất thích nói xấu người khác phải không?”

“...”- Nhật Lệ cũng chẳng biết nói gì với câu nói này của Hải Nguyên.

“Xe đến rồi, mình về đây” Khánh Đan lên tiếng chào Nhật Lệ và bước đi, Hải Nguyên cũng nhanh chóng đi theo và cầm lấy tay Khánh Đan và lôi đi.

“Buông tay ra!”

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng, Hải Nguyên vẫn không nói gì mà tiếp tục lôi cô đi.

“Tôi nói là buông tay tôi ra, cậu có nghe rõ không hả?”

“...”

“Buông ra...ah đau quá!”

Trong giọng nói của cô bây giờ không phải là tức giận nữa, mà trong đó có chút gì đó yếu đuối, mắt cô đỏ hoe lên, nước mắt như sắp trào ra. Nhìn thấy vậy, Hải Nguyên mới buông tay cô ra, nhìn chăm chăm vào cô, cô xoa xoa cổ tay đã đỏ lên của mình, ầm ỨC mà không nói được câu nào, im lặng một lúc rồi anh nói:

“Làm sao mà tôi không nghe rõ được cơ chứ! Tôi còn nghe rất rõ lời cô đấy, cô thích nói xấu người khác lắm ha!”

“Nói xấu sao? Cậu vốn xấu xa, đâu cần tôi phải nói thêm, cậu là đồ đáng ghét! Đồ ‘Khỉ Đột’ đáng ghét!”

“Tôi là đồ đáng ghét sao?”- Hải Nguyên gằn giọng và với mỗi từ Hải Nguyên lại tiến một bước lại gần Khánh Đan lần cô bé hoảng hồn lùi lại dần phía sau...

B Ụ Ụ PPP....!!!

“ui da...”

Khánh Đan đá mạnh vào chân Hải Nguyên một cái rồi chạy nhanh ra xe bỏ mặc Hải Nguyên đang kêu lên vì đau. “Nhỏ này, mình chỉ đùa cô ta chút thôi, làm gì mà phản ứng ghê thế.”- Hải Nguyên đứng im nhìn Khánh Đan chạy đi rồi tự nhiên mặt anh ngây ra, lần đầu tiên anh nhìn thấy một người con gái ngay cả lúc tức giận hay sợ hãi cũng rất đáng yêu...

Thấy Hải Nguyên đi dần về phía xe Khánh Đan ngồi dịch sát vào phía bên cánh cửa, cúi mặt im lặng chờ đợi hành động tiếp theo của Hải Nguyên, bởi cô biết chắc rằng với tính cách của anh, anh sẽ không bao giờ để cô yên.

...

Năm phút trôi qua.....

Trái với suy nghĩ của Khánh Đan, từ lúc lên xe tới giờ Hải Nguyên chỉ liếc nhìn cô một cái rồi im lặng không nói gì, bầu không khí càng trở nên kì dị cho tới khi về tới nhà Khánh Đan mới thở phào nhẹ nhõm vì tạm thoát được Hải Nguyên dù chỉ một lần cũng khiến cô thoải mái hơn.

“Cô chủ, cậu chủ đi học về rồi à?”

“Vâng ạ.”

“Ông bà chủ đi ra ngoài chưa về, bà dặn cô cậu đừng đợi cơm ông bà, ông bà chủ ăn ở ngoài rồi mới về, cô cậu lên phòng thay đồ nghỉ ngơi rồi xuống ăn cơm, cậu Hải Minh cũng về rồi, đang trên phòng đấy, cậu dặn cô Khánh Đan về thì lên phòng cậu ấy.”

Không đợi thím Hồng nói hết Hải Nguyên bước lên bậc thang và lên phòng, Khánh Đan cũng vâng dạ mấy câu rồi lên phòng, thay đồ rồi cô nhanh chóng chạy sang phòng Hải Minh, vội vàng tới mức quên không gõ cửa mà cứ thế xông thẳng vào khiến Hải Minh cũng phải lên tiếng trách móc:

“Em không gõ cửa được hay sao mà cứ hấp tấp xông thẳng vào phòng anh thế hả nhóc?”

“Hi hi, em biết anh đang ngồi đợi em, em nhanh chóng chạy tới cũng để anh khỏi đợi lâu mà.”

“Giờ còn biết khéo miệng bao biện nữa đấy!”

“Hi hi. Anh đi công tác về chắc là có quà cho em đúng không? Cho em xem nào!” Khánh Đan ngọt ngào nói và chìa tay ra.

“Đây, của em đây!”

Hải Minh cười rồi lấy từ dưới đất lên một cái giỏ nhỏ đưa cho Khánh Đan, vừa nhìn thấy món quà cô bé đã reo lên sung sướng:

“Oa!!! Đáng yêu quá! Anh kiếm đâu con cún con đáng yêu thế này” Vừa nói cô vừa ôm con cún lên vuốt ve nó “ ...ha ha anh xem nó dụi dụi vào tay em nữa này...”

Hải Minh không nói gì chỉ im lặng ngắm nhìn sự thích thú của Khánh Đan đối với con cún con anh đem về và nở một nụ cười thoải mái. Xem ra sự lựa chọn của anh không tồi, mấy ngày trước khi về anh tính sẽ mua cho cô em gái đáng yêu một sợi dây chuyền nhỏ nhưng khi đi qua cửa hàng bán thú nuôi anh đã bị thu hút

bởi con cún này, biết chắc Khánh Đan sẽ thích nên anh đã mua nó về và làm thủ tục gửi nó về Việt Nam rồi nhờ người chăm sóc hộ cho tới khi anh về nước. Một món quà có lẽ Khánh Đan thích nhất từ trước tới nay, bởi cô rất thích nuôi động vật mà.

“Anh ơi, đặt tên con cún này là gì được nhỉ?”

“...”

“Anh!”

“À, ừ” - Hải Minh đang mải mê với suy nghĩ của mình nên cũng không nghe Khánh Đan nói gì.

“Anh đặt tên cho cún con đi!”

“Ừm. Tên là...Lu Lu nhé!”

“Lu Lu àh? Hay đấy anh. Haha... Cún ơi, từ bây giờ em tên là LuLu nhé! Lu lu ngoan nào!”

Khánh Đan mải chơi với cún con mới của mình quên luôn cả thời gian cho đến khi Hải Minh nhắc cô trở về phòng.

“Thôi nào, em không muốn nghỉ thì cũng phải cho cún con nghỉ chứ, em quậy nó hoài, nó cũng mệt đó.”

“Hi hi, em mải chơi quá nhỉ, thôi, em về phòng đây.”

Khánh Đan ra khỏi phòng rồi, Hải Minh thầm cười nhìn theo dáng cô bé, anh thầm mong một ngày nào đó anh sẽ mãi mãi được ở bên cô bé, yêu thương và chăm sóc cô cả đời này, có thể cô cũng sẽ rất hạnh phúc khi ở bên anh.

Cún Lu Lu nghịch ngợm đáng yêu nên được cả nhà yêu quý và chăm sóc. Khi thì chú cún khiến cả nhà bật cười vì hành động nghịch ngợm của nó, đôi khi thì cũng phải nhăn nhó vì thói phá phách của nó. Tuy được cả nhà yêu thích nhưng chú cún lại không thể lấy lòng được cậu chủ Hải Nguyên khó ưa, và có lẽ là cũng giống như cô chủ nhỏ của mình LuLu ghét Hải Nguyên ra mặt, hề thấy cậu ở đâu là Lu Lu sủa âm ỉ lên, đôi khi còn xông ra cắn cậu khiến cho Hải Nguyên dần dần sợ chú cún nhỏ đánh đá này và mỗi lần về nhà trông thấy Lu Lu, Hải Nguyên nhanh chóng lảng đi. Ngày tháng cứ thế trôi đi, Hải Minh vẫn hay đi công tác, Hải Nguyên thì thường xuyên trọc tức cô, hai người cãi nhau suốt ngày, mới đầu Khánh Đan còn thấy khó chịu nhưng dần cũng quen với sự xuất hiện và tính cách ngang ngược của anh.

Mùa đông bắt đầu tràn về, năm nay có vẻ lạnh hơn hẳn những năm trước, mới đầu mùa mà cái lạnh đã buốt tới thấu xương, ngồi trong lớp Khánh Đan thầm than trách mình không mang theo áo khoác dày hơn mà lại mang cái áo khoác mỏng tanh, không biết có chịu được đến chiều không? Đứng ngoài hành Lang ngắm nhìn bầu trời âm u, gió đang thổi từng cơn cô miên man suy nghĩ.

“Ồ...” Cô khẽ kêu lên một tiếng khi thấy có người khoác lên mình cái áo khoác, mùi hương thoang thoảng, rất quen nhưng... hình như không đúng lắm... Cô quay người lại ngạc nhiên nhìn anh.

“Sao lại trợn mắt nhìn tôi thế!”

“Cậu... không lạnh sao đưa áo khoác cho tôi?”

“Bên đó lạnh hơn nhiều. Có ai hâm như cô, mặt tái đi vì lạnh mà vẫn đứng đây hứng gió không?”

Nói rồi Hải Nguyên bước vào lớp ngồi, anh khẽ run vì lạnh, phải công nhận hôm nay tự dưng trời trở lạnh như vậy, nhưng anh cũng không nở nhìn một cô gái bị lạnh như thế trước mắt anh. Anh nhìn xung quanh lớp cũng rất nhiều người đang run vì trời lạnh mà không mang theo áo khoác, không phải riêng Khánh Đan, sao anh lại làm cái việc sến như trong các bộ phim Hàn mà lại là với Khánh Đan chứ? Chẳng hiểu sao nữa.

Khánh Đan đứng ngây người ra một lúc, thực ra Hải Nguyên đâu tới mức xấu xa như cô nghĩ đâu. Hành động vừa rồi của anh, chẳng hề giống anh chút nào. Cô nhìn thấy một Hải Nguyên biết quan tâm, trầm ấm, quan tâm tới người khác, một Hải Nguyên hoàn toàn lạ lẫm.

“Khánh Đan, lạnh thế này sao còn đứng đây?”

“...”

“Khánh Đan!” vừa nói, Nhật Lệ lay nhẹ vào vai Khánh Đan, lúc đó cô mới giật mình đáp lại:

“Ồ... Gì vậy?”

“Khánh Đan, cậu khỏe không vậy? Lạnh quá đơ rồi phải không?”

“Không, mình không sao. Ừm, lạnh thật, vào lớp thôi.” Khánh Đan cười rồi cùng Nhật Lệ đi vào lớp.

“Dạo này cậu có chuyện gì không vui à? Hải Nguyên lại bắt nạt cậu à?”

“Ừm... không có.”

Thấy Khánh Đan ấp úng trả lời Nhật Lệ nhìn cô bằng ánh mắt dò xét lẫn khó hiểu và rồi cô mỉm cười bằng một nụ cười khó hiểu:

“Khoác áo của người ta thế kia thì đúng là không thể gọi là bắt nạt được rồi...” Và cô bước vào trong lớp.

“Nè, cậu có ý gì thế?”

“Không phải sao? Haha” Nhật Lệ nhìn cô cười đầy ẩn ý.

“Chỉ là cậu ta thấy trời lạnh vậy mà mình không mang áo khoác, cậu ta nói không lạnh nên ỉnh mượn áo thôi.”

“Cậu thấy cậu ấy không lạnh à?” Nhật Lệ vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía Hải Nguyên đang có vẻ co ro vì lạnh và nói tiếp: “Hơn nữa trong cái lớp này không ít người đang chết rét đâu, bao gồm cả Yến Nhi, cô nàng đang được Hải Nguyên để ý nữa đấy!”

Khánh Đan nhìn theo ánh mắt của Nhật Lệ mà im lặng không nói câu nào, nhanh chóng về chỗ ngồi trước bao con mắt nhìn theo cô và cái áo khoác cô đang khoác, mỗi người một câu, thì thầm to nhỏ, chỉ có ba nhân vật chính trong cuộc trò chuyện là Yến Nhi, Khánh Đan và Hải Nguyên thì vẫn im lặng và lờ đi như không biết gì. Nghe bàn luận mãi cũng chán Khánh Đan gục đầu xuống bàn, Hải Nguyên ra ngoài còn Yến Nhi thì nhìn theo dáng Hải Nguyên đi với ánh mắt giận dữ, âm ỉ.

“KHÁNH ĐAANNNNN!!!!”

Khánh Đan đang xem phim dưới phòng khách cùng mẹ bỗng giật mình khi nghe thấy tiếng gào giận dữ của Hải Nguyên. Cô chưa kịp lên tiếng thì Hải Nguyên lại tiếp tục thét lên:

“Khánh Đan!!! Cô lên đây mau!!!”

Khánh Đan vội chạy lên, vừa bước đến cửa phòng Hải Nguyên cô đã nhìn thấy Lu Lu đang tròn mắt nhìn Hải Nguyên, dưới chân nó là tấm ga giường bị găm lem blem. Buồn cười nhưng chẳng dám cười lên tiếng, cô nhẹ nhàng nói:

“Cậu giận dữ với một con cún làm gì chứ, cậu xem cậu làm nó sợ rồi đấy!”

Khánh Đan bước lại định bế Lu Lu lên thì nó chạy mất và nhảy bổ vào người Hải Nguyên sửa âm ỉ, Hải Nguyên sợ quá tiện tay vớ lấy chậu xương rồng nhỏ bên cửa sổ dí vào mặt con chó làm cái gai cắm vào mũi nó, đau quá nó sửa lên ăng ẳng.

“Cậu làm nó đau đấy. Sao cậu có thể làm như vậy với một con cún đáng yêu như thế này chứ!”

“Đáng yêu? Cô nhìn xem nó làm gì cái giường của tôi? Cô xem! Nó còn tè vào giường của tôi nữa! Đáng yêu cái nổi gì!”

“Nó dù sao cũng chỉ là một con chó con thôi mà, cái ga này tôi thay trả cậu cái mới là được chứ gì, làm gì mà la toáng lên thế?”

“Được. Cô dọn bằng sạch cái đồng này đi, eo ôi, mùi kinh quá đi!”

“Lu Lu, tại sao em lại có thể nhảm phòng của người ta là nhà vệ sinh của em được chứ! Thật là, lần sau nhớ kỹ không được nhảm lần như vậy biết không? - Khánh Đan vừa nói vừa liếc Hải Nguyên cười, tay thì ôm lấy con chó nhỏ vuốt ve khiến cho Hải Nguyên tức giận vô cùng. Từ sau lần phá phách trong phòng Hải Nguyên, bị gai xương rồng cắm vào mũi khá đau, nó không dám vào phòng Hải Nguyên nữa.

Mùa đông đã thực sự về, trời càng ngày càng lạnh hơn, học sinh cũng vì vậy mà ít ra ngoài sân trường hơn, phần lớn họ ở trong lớp bàn tán xem nên đi nghỉ đông ở đâu vì nhà trường đã lên kế hoạch cho học sinh thi kết thúc học kỳ sớm hơn mọi năm và tổ chức đi du lịch trong kì nghỉ tết cho các lớp đăng ký.

“Khánh Đan, cậu thấy sao?” Nhật Lệ quay sang nói với Khánh Đan.

“Hả?”

“Thì lớp trưởng nói sẽ kiến nghị nhà trường tổ chức cho tụi mình đi Sa Pa đó!”

“Nhật Lệ, đi đâu cũng không phải một lớp muốn là được.”

“Thì nhiều lớp cũng muốn đi Sa Pa mà.”

“Đúng rồi ở trên đây có tuyết đúng không? Mình nghe nói năm nay lạnh thế này chắc phải có nhiều tuyết lắm đây!” - Thảo Vân thấy mọi người nói chuyện vui vẻ cô cũng xen vào cười nói và quay sang hỏi Hải Nguyên: “Hải Nguyên, cậu đến Sa Pa bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Thế cậu nhìn thấy tuyết bao giờ chưa?”

“Thấy nhiều rồi, năm nào cũng thấy.”

“Vậy sao? Thích quá nhỉ, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ Vân thấy tuyết rơi cả.”

“Có thích gì đâu, tuyết rơi rồi bạn sẽ thấy phiền thôi.”

“Cậu thì cái gì chẳng phiền!” - Khánh Đan nói.

“Cô cũng biết à?”

“Xì!”

“Thôi nào, hai người đừng gặp nhau là cãi nhau thế chứ!” - Nhật Lệ lên tiếng can.

“Mình đâu có cãi nhau.” Cả hai cùng lên tiếng.

...

“Ahhh!!! Cái con chó này, mày làm gì vậy?” - Hải Nguyên hét toáng lên khi vừa bước vào nhà đã thấy Lu Lu gầm gừ, mắt thì lừ lừ nhìn anh như muốn nhảy bổ vào anh và cắn gấu quần anh và sủa âm ỉ. Hải Nguyên đá chân hất con Lu Lu bay vào góc tường kêu ăng ẳng vì đau nhưng nó vẫn không chịu buông tha anh mà tiếp tục xông đến, anh vội lấy chậu xương rồng cạnh đó và đưa về phía nó hăm dọa, con cún nhìn thấy chậu xương rồng đầy gai không dám tiến lại gần Hải Nguyên nhưng vẫn gầm gừ tỏ thái độ khó chịu. Cả nhà thấy màn “chiến đấu” giữa Lu Lu và Hải Nguyên được trận cười sảng khoái, Lu Lu được Khánh Đan bế ra ngoài còn Hải Nguyên thì hậm hực bỏ lên phòng.

Mùa đông năm ấy lạnh hơn những năm trước nhưng Khánh Đan lại cảm thấy nó vô cùng ấm áp, dường như nó không tẻ nhạt như cuộc sống trước đây của cô, có cái gì đó đang len lỏi dần từng ngày trong trái tim cô, lúc đó có thể chính cô cũng không nhận ra cảm giác đó là gì nhưng rất nhiều năm về sau cô hiểu rằng đó chính là tình yêu, tất nhiên chỉ là dấu hiệu của tình yêu bắt đầu, tình yêu đầu đời, đó chính là những khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời cô, sau này không thể có nữa.

4. Chương 4: Tình Đầu Chớm Nở

Tháng mười một hàng năm ông bà Thịnh Lan đều trở về quê lo giỗ tổ, bình thường ở nhà chỉ còn lại Hải Minh, Khánh Đan và bác giúp việc. Năm nay có thêm Hải Nguyên và cún Lu Lu khiến nhà âm ỉ lên hẳn bởi tiếng cãi nhau của Khánh Đan và Hải Nguyên, đôi khi còn cả tiếng độc thoại của Hải Nguyên với Lu Lu đang sủa âm ỉ. Anh vẫn bá đạo và ngang ngược luôn bắt nạt Khánh Đan, cún Lu Lu vẫn ghét Hải Nguyên

như vậy. Mỗi lần nhìn thấy Hải Nguyên cãi nhau cùng Khánh Đan, nhìn cô đỏ mặt lên vì tức giận Hải Minh chỉ im lặng trong những suy nghĩ của mình. Anh tuy không vui lắm khi thấy cô và Hải Nguyên gần nhau nhưng anh lại chưa muốn nói lên cảm xúc của mình, anh muốn đợi một thời gian nữa, cô trưởng thành hơn, lúc đấy nói cũng chưa muộn. Nhưng anh lại không biết, chính suy nghĩ ấy của anh khiến anh mất đi cơ hội ở bên cô, mất đi cơ hội đến gần trái tim cô. Khi anh chỉ âm thầm quan tâm, đôi khi là lãnh đạm quan sát cô từ xa thì Hải Nguyên đã dần dần tiến tới trái tim cô từ lúc nào không hay.

“Khánh Đan!!!!!!” – tiếng Hải Nguyên vọng xuống từ trên phòng, Khánh Đan nghe thấy nhưng cô vẫn giả điếc không phản ứng gì.

“Khánh Đan, cô lên ngay đây! Con chó của cô ầm ĩ quá, cho nó im miệng lại đi!”

“Cậu thích thì đi mà nói với nó, tôi đang bận!”

“Cô có lên đây không thì bảo?”

“Không lên đây! Thì làm sao?”

“Cô...!” Hải Nguyên bực mình chạy xuống nhà thấy Khánh Đan đang nghịch chậu hoa đỗ quyên tức giận anh lôi cô sang một bên: “Tôi bảo cô lên cô không lên à? Không sợ tôi bóp chết con chó phiền phức của cô à?”

“Cậu dám!”

“Cô không phải thách tôi nhé!”

“Thách cậu cũng không dám!”

“Á à!” Hải Nguyên quay người đi bước lên nhà tính lên chỗ con cho thì chẳng may va phải chậu đỗ quyên làm nó rơi xuống đất vỡ tan.

“Đứng lại!”

“...”

“Đứng lại!”

“...”

“Cậu làm vỡ chậu hoa của tôi mà cứ thế đi à?” Khánh Đan nói rồi kéo lấy tay Hải Nguyên lôi anh lại, vẻ mặt cô lúc này rất tức giận, chậu hoa này cô chăm khá lâu rồi cô rất thích nó vậy mà Hải Nguyên làm vỡ nó rồi cứ thế bỏ đi.

“Sao? Có chậu hoa mà cũng tiếc à? Tôi cho cả chậu hoa và con cho của cô quần xéo khỏi đây luôn, toàn những thứ phiền phức!”

“Cậu không thấy mình quá đáng à, cậu mới là đồ phiền phức ý!”

“Cô nói tôi là đồ phiền phức hả?” Nghe Khánh Đan nói vậy, Hải Nguyên gườm mặt lên nhìn Khánh Đan và bước từng bước lại gần cô, ánh mắt giận dữ:

“Để tôi cho cô xem tôi phiền phức như thế nào nhé!” vừa nói anh vừa tiến lại gần cô.

“Đứng im!”

“...”

Khánh Đan nhìn thấy ánh mắt đỏ rực như lửa của anh, bất giác trong lòng thấy sợ hãi, cô lùi lại phía sau, cô lùi một bước, anh tiến lên một bước, ánh mắt anh nhìn sâu vào trong con mắt cô, dường như có thể nhìn thấu tận tâm can, nhìn thấu sự sợ hãi trong trái tim cô. Khánh Đan dường như cũng bị thu hút bởi ánh mắt ấy, cô cảm giác như xung quanh mờ ảo, đến anh nói gì cô cũng không nghe rõ mà chỉ biết lùi từng bước, từng bước về sau. Cô thấy người mình nhẹ bỗng rồi mất thăng bằng rơi xuống, tay Hải Nguyên với lấy tay cô nhưng không kịp.

Từ..ừ..mmmmm!!!!

Khánh Đan ngã xuống bể bơi phía sau. Khoảnh khắc ấy cô nhìn thấy ánh mắt Hải Nguyên nhìn mình, mọi thứ xung quanh rất mờ ảo. Từng hơi thở khó khăn, nước ào vào mũi, miệng lạnh buốt. Cô cố vùng vẫy để lên mặt nước nhưng vô ích, càng vùng vẫy mạnh cô lại càng chìm xuống, tay cô lạnh buốt, cả người cô lạnh buốt, tê cứng. Trên bờ người con trai làm cô ngã xuống chỉ mỉm cười và quay bước đi. Cảm giác tuyệt vọng ủa về trong trái tim cô, cô thấy trái tim đau nhói, từng người, từng người thân yêu xung quanh cô đều rời bỏ cô, họ không yêu thương cô, không cần cô.

“...Đừng đi...cứu với...!!!”

Tiếng kêu yêu ớt trong vô vọng của cô vang lên. Cô cảm giác như rất lâu sau đó có một bàn tay ấm áp kéo cô lên, một đôi môi rất mềm chạm vào môi cô truyền cho cô không khí và cả hơi ấm đánh thức tri giác của cô, cô vùng vẫy càng mạnh hơn, bám víu lấy người đó ngoi lên mặt nước bám lấy thành bể bơi mà trèo lên. Ra khỏi bể bơi cô ho khù khụ vì sặc nước.

“Cô điên à! Định chìm chết tôi à?”

Nghe tiếng Hải Nguyên, Khánh Đan nhìn xuống bể bơi thấy anh từ dưới bể bơi nhảy lên, hóa ra người cứu cô chính là anh, lúc đó cô mới ý thức được rằng thứ mà cô chìm xuống để lên được mặt nước chính là anh, cô vừa thấy ngại lại thấy buồn cười, muốn cười nhưng không dám cười.

“Xin lỗi, tôi không biết là cậu, hi hi.”

“Không phải tôi thì còn ai nữa, đúng là làm ơn mắc oán!”

“Thì tôi xin lỗi rồi còn gì! Sao cậu nhiều lời thế!”

“Xin lỗi mà cô dùng cái thái độ đó à?”

“Này, cậu không phải lên nước, chính cậu làm tôi ngã đấy nhé!”

“Ai làm cô ngã, cô tự ngã đấy chứ! Lúc đó tôi bảo cô đứng im cô còn cứ lùi ra sau làm gì?”

“Ừ thì... tôi...” Khánh Đan chợt nhớ ra lúc đó anh nói gì với cô mà cô không nghe rõ, lúc đó cô còn đang nghĩ... ôi hình như đang nghĩ lung tung khi nhìn thẳng vào ánh mắt anh. Nghĩ vậy Khánh Đan đỏ mặt không nói được gì rồi chợt nghĩ ra chuyện chấu hoa đồ quỳen cô không khỏi bực mình: À, cậu làm vỡ chấu hoa của tôi, cậu còn không xin lỗi, đồ bất lịch sự!

“Cô chỉ có mỗi câu đấy để mắng người thôi không có câu gì mới hơn à?” Hải nguyên thấy biểu hiện lúng túng của Khánh Đan anh thấy buồn cười lắm, anh nhin cười đứng dậy đi vào nhà, khi anh quay lại nhìn cô vẫn thấy cô ngồi đó: Còn không vào nhà mà thay đồ đi, muốn chết cóng ngoài đấy à?

“Tôi... tôi đau chân...lúc này ngã, chân va phải thành bể” - giọng cô nhỏ dần rồi im lặng hẳn, cô chỉ khẽ cúi xuống nhìn chỗ đau đang đỏ dần lên.

Hải Nguyên thấy vậy đi đến chỗ Khánh Đan ngồi và bế cô lên miệng vẫn lẩm bẩm “ đúng là đồ phiền phức!” Khánh Đan dù nghe thấy nhưng cũng giả vờ không nghe mà lơ đi, im lặng để anh bế. Anh bế cô lên phòng, đưa cô vào tận phòng tắm, đóng cửa lại rồi ngồi đợi cô tắm xong lại bế cô lên trên giường ngồi và bôi thuốc cho cô. Người anh lúc đó vẫn ướt sũng nước, từng giọt nước chảy từ tóc xuống mặt, anh chăm chú bôi thuốc cho cô dường như không hề thấy lạnh, bàn tay anh vẫn ấm áp, Khánh Đan nhìn anh không rời, nhìn một Hải Nguyên khác với anh thường ngày, một Hải Nguyên dịu dàng chứ không phải ngỗ ngược thích bắt nạt cô. Khuôn mặt anh lúc nghiêm túc làm việc gì đó thật đẹp, ánh mắt nghiêm nghị, khi anh cúi xuống lộ rõ sống mũi thẳng, đôi môi không động đậy, quả thật rất đẹp trai. Trái tim cô dường như đập nhanh hơn.

“Nhìn gì tôi? “ Hải Nguyên ngẩng đầu lên thấy Khánh Đan đang ngẩn người ra nhìn anh, trong lòng anh thấy chút thú vị nhưng vẫn rắp tâm làm cô giật mình.

“Ồ... ai... ai thêm nhìn cậu chứ!”. “Cậu đẹp trai lắm ý mà tôi phải nhìn!” Khánh Đan bị phát hiện liền áp úng phản bác rồi lại cảm thấy mình càng nói càng lộ thì đỏ mặt quay đi vì vậy cô không nhìn được vẻ mặt thú vị của anh khi nhìn cô.

“Thế à...” Anh nửa hỏi nửa không và mỉm cười nhìn thẳng vào mắt cô một lúc rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Buổi sáng, Hải Nguyên ngồi một mình trong phòng ăn chờ Khánh Đan, một lúc lâu mà vẫn không thấy xuống, anh sốt ruột chạy lên phòng cô, đẩy cửa bước vào thấy cô vẫn ngủ say anh bực mình đi đến gần giường lôi chiếc chăn cô đắp trên người xuống đặt miệng hét to: “Dậy!!! Muộn rồi đây!”

Thấy Khánh Đan vẫn không phản ứng gì anh lại giơ chân lên đẩy đẩy cô vài cái chỉ thấy cô khê trở mình quay mặt vào trong. Anh bực mình cầm tay cô kéo cả người cô dậy, người cô mềm oặt không chút sức lực, tay cô nóng ran, anh liền đặt cô xuống đặt tay lên chân cô nóng ran. Thấy vậy anh liền gọi bác giúp việc:

“Thím Hồng, gọi bác sỹ Lý đến đây nhanh lên!”

Thím Hồng nghe vậy cũng vội chạy lên phòng Khánh Đan xem sao rồi gọi điện thoại cho bác sỹ đến.

Khi Khánh Đan tỉnh lại trời cũng gần tối, cô định ngồi dậy nhưng toàn thân không có chút sức nào, đầu đau như búa bổ, cô định đưa tay lên chân day day thái dương nhưng tay tê cứng vì truyền nước, cô dùng tay còn lại định rút ống kim ra thì Hải Nguyên đã lại gần ngăn cô lại.

“Tỉnh rồi à? Nằm im đi!”

“Ừm, tôi ngủ bao lâu rồi?”

“Gần một ngày.”

Nghe thấy anh nói vậy Khánh Đan bật dậy: “Gần một ngày sao? Sao không gọi tôi chứ? Sáng nay có bài kiểm tra mà!”

Hải Nguyên nhìn bộ dạng cô bây giờ thấy ngán ngẩm: “Cô nhìn bộ dạng cô xem, lúc sáng nay gọi cô e là vút cô xuống nước lần nữa cô cũng không tỉnh!”

“Nghiêm trọng thế à?” Khánh Đan không tin lắm hỏi lại anh.

“Ừ, như lợn chết!”

Nghe anh nói vậy cô trợn mắt lên lườm anh: “Có cần phải quá đáng thế không?”

“Còn đâu khẩu với tôi là không sao rồi.” Anh khê cười

“Tôi đói rồi.”

“Để tôi gọi thím Hồng mang đồ lên, tôi gọi điện ẹ trước đã, không mẹ lại lo.”

“Sao mẹ biết?”

“Trưa nay mẹ gọi về thím Hồng nói, thôi cô ốm thì nghỉ đi, nói ít thôi!” Hải Nguyên nói rồi đi ra khỏi phòng, anh vươn vai vài cái cho đỡ mỏi, cả ngày hôm nay anh ngồi bên cạnh Khánh Đan khi cô ngủ cũng thấy hơi mệt. Anh ra ngoài một lát rồi quay lại khi thím Hồng bưng bát cháo vào, anh đỡ lấy bát cháo đặt lên bàn và đỡ cô ngồi dậy.

“Nào, ăn cháo đi! Tôi bón cho.”

“Tôi tự ăn được rồi.” Cô nói và đưa tay định đỡ lấy bát cháo trên tay anh.

“Há miệng.”

“...” Khánh Đan nhìn anh.

“A...”

Khánh Đan thấy thái độ của anh dành ình tự nhiên thấy chút không quen cũng có chút cảm động, cô há miệng để anh bón cháo ình, ăn được một nửa cô xua tay không ăn nữa.

“Tôi no rồi, không ăn nữa đâu.”

Mặc Khánh Đan nói anh vẫn xúc cháo lên đưa gần miệng cô: “Ăn đi, mới được một nửa thôi no sao được.”

Khánh Đan ngán ngẩm nhìn bát cháo béo ngậy dinh dưỡng: “Thật sự không ăn được nữa mà.”

“Ăn đi, thêm chút nữa thôi!” Giọng anh rất nhẹ nhàng nhưng lại có phần cương quyết không cho cô được từ chối, anh dứt thìa cháo vào miệng cô khi cô định nói, Khánh Đan đành nghe lời anh ăn nốt bát cháo.

“Thế có phải ngoan không.” Nói rồi anh đưa cô cốc nước trên bàn cùng mấy viên thuốc, đợi cô uống xong rồi bảo cô nằm xuống vén chăn lại cho cô sau đó mới ra khỏi phòng.

Khánh Đan nằm trên giường nhìn theo bóng anh trong lòng có cảm giác kì lạ, một thứ cảm giác cô chưa từng biết đến, một thứ gì đó rất ấm áp len vào trái tim cô, người con trai lúc này bón cháo cho cô dường như là một người khác vậy, rất dịu dàng ân cần. Tự nhiên cô nghĩ, nếu như lúc nào anh cũng như vậy liệu anh có còn là Hải Nguyên mà cô biết không? Nếu như...

Tác dụng của thuốc làm giấc ngủ của cô kéo đến nhanh hơn, những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu cũng biến mất, cô nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, giấc ngủ bình yên, trong mơ cô thấy một người con trai đi bên cô, nắm tay cô, người ấy nói yêu cô và cô cũng yêu người ấy, người ấy ôm cô vào lòng, cô mỉm cười hạnh phúc.... Một giấc mơ đẹp như vậy nhưng khi tỉnh dậy cô lại thấy mình gặp ác mộng, bởi người con trai trong giấc mơ đẹp ấy chính là Hải Nguyên, làm sao có thể chứ, làm sao cô lại thích anh được, cô bỗng cảm thấy mình bị ốm nên hồ đồ rồi. Ác mộng hơn chính là kẻ gây lên ác mộng trong giấc mơ kia đang ngồi trước mặt cô nhìn cô với ánh mắt giống hệt trong giấc mơ ấy, nhưng ánh mắt ấy chỉ trong chớp lát lại trở về lạnh lùng như ngày thường khiến cô nghi ngờ không biết có phải cô đang hoa mắt hay không.

“Dậy rồi? Lúc nào cũng ngủ say như lợn thế à?” Hải Nguyên cất giọng mang chút chế diễu cô.

“Cậu thôi cái kiểu lúc nào cũng so sánh người ta với động vật đấy đi!” Khánh Đan bực mình nạt lại cái giọng lúc nào cũng như điệu cợt người khác của anh.

“Cô chắc không? Ai gọi tôi là Khỉ Đột đấy?”

“Thì...cậu đúng là rất giống mà...”

“Ừ, cái điệu bộ ngổ ngổ của cô rất buồn cười, cái dáng ngủ của cô trông cũng rất giống lợn đấy!” Thực ra anh muốn nói là rất dễ thương, nhưng làm sao có thể nói để cô gái ngốc nghếch kia hiểu được, cô không hề nhận ra tình cảm của anh, càng không hề biết anh cố tình trọc tức cô vì muốn cô để ý đến mình, nhưng sau đó anh lại thấy khuôn mặt đỏ ửng lên vì tức giận của cô rất đáng yêu, anh rất muốn cười nhưng lại không thể.

“Cậu...” Khánh Đan méo mặt nhìn anh không nói được câu nào, trong lòng cô nghĩ không lẽ mình ngủ xấu thế.

“Thôi, đi ăn chút gì rồi đi ngủ, khỏi ốm còn đi học.”

“Hôm nay kiểm tra thế nào?”

“Làm sao tôi biết, hôm nay tôi cũng nghỉ mà.”

“Sao anh lại nghỉ?” Khánh Đan thầm nghĩ, hôm nay cô ốm cả ngày nằm trên giường, khi nào tỉnh dậy thì đã thấy anh, không lẽ anh luôn ở bên chăm sóc cô?

“Ừ thì... mệt, không thích đi, tôi đi học hay không cô quan tâm làm gì.” Anh nói rồi đi xuống bếp mang đồ ăn lên phòng cho cô. Có lẽ cũng đúng, tính khí anh thất thường, làm gì chẳng ai hiểu được, anh làm sao có thể thích cô chứ, càng không thể ngồi ở bên cô cả ngày được, huống hồ người anh theo đuổi là Yến Nhi-hoa khôi của trường cô vừa xinh đẹp lại học giỏi. Càng nghĩ Khánh Đan lại càng cảm thấy mình dở hơi, suy nghĩ lung tung.

Những ngày cuối đông, gió bắc tràn về, bầu trời âm u mưa phùn. Ngày giỗ bố mẹ Khánh Đan cũng đến rồi, cô chuẩn bị đồ đi đến nghĩa trang. Tại nạn năm đó Khánh Đan còn rất nhỏ nên căn bản không nhớ được gì nhiều, những kí ức của cô về bố mẹ chỉ là những mảnh ghép chấp vá, cô cũng không biết bố mẹ cô là ai cho đến bốn năm trước ông Văn Thịnh đã tìm được những ghi chép về tại nạn năm đó và giúp cô tìm được mộ của bố mẹ cô.

“Mới khỏi ốm lại đi đâu thế?” Hải Nguyên thấy cô đi ra ngoài liền hỏi.

“Tôi đi ra thăm mộ.”

“Tôi đi với nhé!”

“Cậu đi làm gì?”

“Mẹ bảo tôi chăm sóc cô cho tốt trước khi mẹ về, cô ra mộ nhớ ngắt ở đây mẹ lại trách tôi.”

Khánh Đan nghe anh nói vậy thì im lặng không nói nữa, anh mắt thoáng buồn rồi quay đi trong lòng thầm nghĩ “chẳng lẽ anh chỉ quan tâm cô vì mẹ yêu cầu thôi sao”. Cả đoạn đường cô đều im lặng không nói gì khiến anh cũng không biết phải nói gì chỉ đành im lặng đi theo cô. Cô đến chỗ ngôi mộ tách biệt so với các ngôi mộ thì dừng lại. Trên bia mộ có hai tấm ảnh, một người đàn ông trung tuổi nghiêm nghị và một người phụ nữ khá trẻ trên môi nở nụ cười hạnh phúc, bà rất xinh đẹp và phúc hậu, có lẽ Khánh Đan giống mẹ cô, thừa hưởng nét đẹp của mẹ cô nhưng ánh mắt cô lại phẳng phất nỗi buồn xa xăm đôi khi có chút lạnh lùng. Cô lau sạch tấm ảnh bố mẹ và xung quanh rồi ngồi trước mộ ngắm nhìn hai bức di ảnh, cả buổi cô không hề nói một lời, có thể những lời nói của cô dành cho bố mẹ được giấu trong tim, hoặc cô chẳng biết nói gì, kí ức của cô về họ mơ hồ xa xăm tựa như một giấc mơ.

“Khánh Đan có nhớ bố mẹ không?”

“Không biết nữa, họ mất trong tai nạn khi tôi còn rất nhỏ...”

Một lần nữa kí ức của cô lại trở về trong tâm trí, những ngày mà Khánh Đan không thể nào quên được. Sau khi tai nạn người ta đưa cô vào cô nhi viện, nơi những đứa trẻ bị bỏ rơi, không cha không mẹ. Mỗi ngày cô bé trải qua trong sự thiếu thốn, cô là đứa trẻ mới đến nên thường xuyên bị những đứa trẻ lớn tuổi hơn bắt nạt, giành mất đồ ăn. Mùa đông lạnh áo cũng không đủ ấm, cô ở trong cô nhi viện hai năm thì bỏ chốn khỏi đó. Đêm hôm đó là một đêm mùa đông lạnh giá, năm đó cô bảy tuổi cô đã có một suy nghĩ liều lĩnh đó là bỏ chốn, cô muốn đi tìm bố mẹ, các cô giáo trong trại mồ côi nói bố mẹ cô đã đến một nơi rất xa, nơi đó gọi là thiên đường, nhưng những đứa trẻ trong trại trẻ lại nói rằng bố mẹ cô không cần cô nữa nên bỏ cô lại đây, cô không tin, bố mẹ yêu thương cô như vậy làm sao có thể không cần cô chứ. Thế là cô quyết định đi tìm bố mẹ mình. Thời tiết mỗi ngày một lạnh, cô đi khắp các con phố, trong cơn đói và rét đến cắt da cắt thịt, cho đến khi ngất đi vì đói và lạnh. Trong giây phút đó dường như cô gặp được bố mẹ, người đã đưa cô đến với thế giới này nhưng lại bỏ mặc cô ở đây với cái đói và rét. Rồi cả người cô nhẹ bẫng, cô nghĩ rằng cô đang được lên thiên đường, được gặp lại bố mẹ.

Khi tỉnh dậy, xung quanh là một màu trắng xóa, một cô gái mặc váy trắng đang đứng bên cạnh cô, ánh mắt dịu dàng nhìn cô. Mấy hôm sau đó cô mới biết mình được một người con trai đưa vào bệnh viện, người đó chính là Hải Minh. Khi xuất viện Hải Minh đã hỏi nhà cô ở đâu cô chỉ bảo cô không biết, anh đành đưa cô về nhà, khi về nhà họ Dương vì cô ngoan ngoãn, lễ phép nên bà Ngọc Lan đã nhận nuôi cô. Bà Ngọc Lan sau một lần tai nạn không thể sinh con nữa, trong lòng bà luôn mong có một đứa con gái nên đã yêu thương cô vô cùng.

“Từ đó tôi ở nhà cậu, trở thành con của bố mẹ, bố mẹ rất yêu thương tôi. Ân tình của nhà cậu có lẽ cả đời tôi không thể trả hết được.”

Nhìn thấy Khánh Đan như vậy Hải Nguyên thấy có chút gì đó không quen anh nói: “Ngốc, đi về thôi!”

Khánh Đan khẽ ừ một tiếng rồi đứng dậy cùng Hải Nguyên đi về.

“Ui da.!”

Hải Nguyên quay lại thấy Khánh Đan vấp ngã, anh cúi xuống đưa tay cho cô cầm kéo cô đứng dậy: “Sao lúc nào cũng vấp được thế? Có đau lắm không?”

“Không sao.”

“Có đi được không thế?” Anh nói rồi ngồi xuống phía trước cô “lên tôi công ra xe.”

Khánh Đan nghe theo lời anh để anh công đi: “Tôi nặng lắm không?”

“Không, nhẹ lắm. Từ trước đến nay chưa bao giờ tôi công ai, cô là người đầu tiên đấy nhé”

“Uhm... Cảm ơn.”

“Cảm ơn gì chứ!”

Hoàng hôn buông xuống, không khí vốn ẩm đậm, âm u trong nghĩa trang càng trở nên nặng nề hơn, Hải Nguyên công Khánh Đan rời khỏi khu mộ cả hai không nói với nhau thêm một lời nào, không khí có vẻ ngưng đọng. Hải Nguyên chưa bao giờ có cảm giác này với bất kì người con gái nào, mấy hôm nay chăm sóc cô ốm anh bỗng dưng muốn được mãi như vậy chăm sóc cô, quan tâm cô, lúc công cô trên lưng như này anh lại càng muốn được ở bên và yêu thương cô gái đa sầu đa cảm này, đối với cô, anh luôn có một suy nghĩ là cần phải bảo vệ cô, cô mong manh tựa như sương gió, yêu đuối vô cùng nhưng anh lại luôn không làm chủ được bản thân mình mà bắt nạt cô.

Kỳ nghỉ đông cũng đến, Khánh Đan, Hải Nguyên cùng cả lớp đi Sa Pa, mùa đông năm nay lạnh hơn những năm khác, trên các trang mạng cũng đăng tin, chụp ảnh tuyết rơi trên Sa Pa khiến mọi người rất hứng khởi đi. Lớp trưởng đứng trên nhắc mọi người chuẩn bị đồ dụng cần thiết đặc biệt là quần áo ấm, bên dưới mọi người cũng thảo luận ầm ĩ. Một tuần học cuối cùng cũng trôi qua, học sinh rục rịch về nhà chuẩn bị đi du lịch trong lòng ai cũng háo hức mong chờ, Khánh Đan cũng cảm thấy như vậy, không hiểu sao năm nay cô lại thấy đặc biệt mong chờ, trái ngược hoàn toàn với con người bên cạnh cô, dường như anh không hứng thú với bất cứ cái gì cả một đoạn đường dài từ Hà Nội lên Sa Pa anh không hề nói chuyện gì nhiều với mọi người chỉ ôm khư khư lấy cái máy ảnh chụp chỗ nọ chỗ kia. Khi đoàn xe đến Sa Pa trời cũng xế chiều, mọi người tụ họp lại phân công nơi nghỉ rồi trở về phòng chuẩn bị cho buổi tối giao lưu. Chiều đông tháng mười hai lạnh buốt, từng bông tuyết bám trên cây tạo lên vẻ đẹp khác biệt, càng xa sương mù giăng trắng xóa mờ ảo như tiên cảnh, Khánh Đan chưa bao giờ nhìn thấy những cảnh đẹp như vậy cô cứ ngỡ người ra ngắm nhìn mà không biết phía sau cô một ống kính đang hướng về cô chớp lấy khoảnh khắc đẹp nhất của con người và thiên nhiên. Người chụp ảnh mỉm cười hài lòng với chiến lợi phẩm của mình, anh ngắm nhìn cô gái trong tấm ảnh sương chiều, làn sương làm bóng cô trở nên mong manh kiều diễm tựa như tiên nữ đẹp mê lòng người.

“Khánh Đan!” Nhật Lệ từ xa lại gần cô: “Lên phòng thôi!”

“Uhm” Cô mỉm cười đáp lại “Sa Pa đẹp quá!”

“Làm cậu mê hồn rồi hả? hehe”

“Hi hi”

“Giống như ai đó hả?” Nhật Lệ lại tiếp tục trêu cô. Khánh Đan nhìn Nhật Lệ thoáng chút khó hiểu: “Giống ai cơ?”

“Hi, đừng giả vờ không biết với mình nhé, cậu ốm mấy hôm người ta chép bài cẩn thận cho cậu lại còn chăm sóc cậu cẩn thận, lẽ nào không động lòng ư?”

Khánh Đan hiểu ý của Nhật Lệ, trong lòng cô thực ra cũng có chút suy nghĩ đó nhưng mà giấu lại cô vẫn thấy không thể có chuyện đó được nên đã phủ nhận “Cậu đừng nghĩ linh tinh, không phải như vậy đâu.”

“Cậu thật không có chút tình cảm gì sao?”

“Uhm...”

Sáng hôm sau mọi người đều dậy rất sớm ngắm bình minh trên núi mặc dù hôm qua thức rất khuya đốt lửa trại. Bình minh trên núi quả thực rất đẹp, từng đám mây là là dưới mặt đất, mặt trời đang đồng thấp thoáng nhô lên vẽ lên sắc hồng cho bầu trời. Khung cảnh quả thực như tiên cảnh, những cô gái dân tộc bắt đầu đi làm bắt đầu một ngày mới tà vấy bay bay duyên dáng. Mặc cho thời tiết lạnh đến không độ những cô học sinh tinh nghịch vẫn vui đùa, chụp ảnh kỉ niệm hay hét thật to làm tiếng hét còn vang vọng khắp núi rừng. Sau màn ngắm bình minh mọi người cùng nhau đi tham quan khắp nơi như Núi Hàm Rồng, Nhà thờ cổ, Bản Cát Cát, thung lũng Mường Hoa, Cổng Trời...

Trên đường đi hướng dẫn viên là một cô gái dân tộc Mông trẻ tuổi đã kể ọi người nghe truyền thuyết về một tình yêu thủy chung của một cô gái dân tộc dành cho người cô yêu. Cô gái rất thích hoa đỗ quỳen vì loài hoa này tượng trưng cho tình yêu và sự thủy chung như tình yêu của cô gái và chàng trai kia, nhưng người con trai lại phải đi làm ăn xa để cô gái ở nhà đợi chờ, cô chờ tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác mà người yêu vẫn không trở về, cô rất đau lòng nên sinh bệnh nặng. Trước khi chết, cô yêu cầu bố mẹ mình phải trồng bên mộ cô một cây hoa đỗ quỳen trắng, nhưng vì xung quanh đó không có hoa đỗ quỳen trắng, gia đình đã trồng một cây đỗ quỳen vàng thay thế như kỉ lệ là khi mùa hoa nở, cây hoa đó lại nở hoa

màu trắng. Mọi người trong bản cho rằng linh hồn cô vẫn ở lại đợi chờ người yêu trở về sợ anh không biết cô đang ở đó đợi anh nên đã làm cho hoa đổi màu để khi anh đến đây sẽ biết cô chết ở đây. Người con trai nhiều năm trở về biết cô đã chết, anh đau khổ vô cùng. Từ đó anh dựng một ngôi nhà nhỏ bên mộ cô ngày ngày ra mộ cô, chăm cây hoa đỗ quyên năm này qua năm khác cho đến khi anh chết. Chính vì vậy hoa đỗ quyên trắng đã thành biểu tượng cho tình yêu, nếu người con trai nào có duyên đến đó khi hoa nở và hái tặng người yêu thì hai người sẽ nhận được sự chúc phúc của đôi uyên ương nọ mà hạnh phúc bên nhau trọn đời.

“Nếu mà được người mình yêu thương hái tặng bông hoa trên núi đó thì thật lãng mạn.”

Thấy Thảo Vân nói vậy Nhật Lệ liền cười cô mà nói: “Cậu cứ ở đây mà mơ đi nhé!”

“Thì mình cũng chỉ nói vậy thôi mà, cái người đó cũng chẳng bao giờ lãng mạn chút nào cả. Haizz...” Thảo Vân nói rồi thở dài nhìn sang Khánh Đan: “Khánh Đan, cậu cũng thích được như vậy chứ?”

“Ha, không biết nữa...”

“Mọi người ở đây, tôi ra ngoài lát!” Hải Nguyên nói rồi đi khỏi. Khánh Đan nhìn theo anh:

“Về sớm đấy nhé!”

Hoàng hôn bắt đầu buông xuống trên vùng núi cao, không khí cũng bắt đầu lạnh dần, cả lớp Khánh Đan chuẩn bị lên xe về khách sạn nhưng Hải Nguyên vẫn chưa về, Khánh Đan bỗng thấy trong lòng có chút lo lắng, từ lúc anh tách khỏi đoàn đã gần ba tiếng rồi mà chưa quay lại. Lớp trưởng phân công mọi người đi tìm.

“Hải Nguyên, cậu ở đâu? Hải Nguyên...”

...

“Không tìm thấy Hải Nguyên chúng ta đành nhờ người ở đây vậy, mọi người tập trung đủ hết chưa?”

“Đủ rồi.”

“Chưa, Khánh Đan đâu rồi?”

“Cậu ấy không đi cùng cậu à?” Thảo Vân hỏi Nhật Lệ.

“Không”

...

“Hải Nguyên, cậu ở đâu?” Trong khi mọi người đi tìm Khánh Đan đã một mình chạy vào mé rừng, cô lúc lúc cũng không biết, cô cứ đi mãi, đi mãi càng đi càng vào sâu trong núi, trời càng tối dần.

“Aahhh...Hải Nguyên...” Khánh Đan không cẩn thận trượt chân ngã, trước mặt cô một màu đen thui, không nhìn rõ, miệng cô vẫn lẩm bẩm gọi tên Hải Nguyên, không biết từ bao giờ anh bỗng trở nên quan trọng trong trái tim cô. Khánh Đan ngất đi rất lâu, khi tỉnh lại cô thấy mình trong một cái lều trú mưa, mấy vết thương trên người đã được băng lại cẩn thận.

“Ư...đau đầu quá!” cô đưa tay lên đầu xoa xoa chỗ đau khẽ kêu bỗng có tiếng đáp lại làm cô giật mình:

“Chắc lúc ngã đầu va vào đâu rồi!”

Cô ngẩng lên nhìn thấy Hải Nguyên đang ngồi cách đây không xa. “Sao cậu ở đây? Cái này...cậu băng à” cô giơ tay được băng vài chỗ cẩn thận của mình lên.

“Không phải tôi thì ai vào đây nữa, sao cậu lại ở đây? Còn ngã đến thế này nữa.” Hải Nguyên trả lời cô với giọng lạnh nhạt thường ngày, bỗng khiến cô cảm thấy ảm ức, cô đi tìm anh nên mới lạc đường mà bị ngã như hôm qua.

“Đi tìm cậu đấy, cậu làm mọi người lo lắng, tìm cậu loạn cả lên.”

Hải Nguyên im lặng một lúc, anh cảm thấy thái độ của mình dành cho cô hình như hơi quá đáng, cô gái ngốc nghếch này mặc nguy hiểm mà chạy đi tìm anh nhưng từ trước đến nay anh lại luôn dùng thái độ lạnh lùng đối với cô.

“Thôi, chúng ta về thôi.”

“Nhưng làm sao về bây giờ?”

Anh nhìn cô một lúc rồi chỉ lên bầu trời, rồi đứng dậy. Mặt trời đang mọc tuy không rực rỡ như mùa hè nhưng cũng có chút sắc hồng ấm áp báo hiệu một ngày đẹp trời. Thực ra anh leo núi nhiều rồi nên việc xác định phương hướng không hề làm khó anh, hôm qua tuy anh lạc đường nhưng rất nhanh có thể tìm đường về nếu anh không nghe thấy tiếng cô cô gái ngốc nghếch kia đang gọi anh từ trong núi, anh chạy đi tìm cô và thấy cô ngắt ở gần đây. Vì cô mà bông hoa anh hái được cũng héo đi phần nào, ai có hiểu cho tâm trạng của anh, chẳng lẽ anh lại tặng hoa héo cho người ta ư?

“Hải Nguyên.”

“Gì thế?”

“Tay cậu cầm hoa gì thế? ...” Tự dưng cô lại thấy câu hỏi của mình thật buồn cười.

“À...tùy tiện hái bên kia thôi, cậu thích thì cầm mà chơi.” Anh nói rồi đưa cho cô. Cô nhận lấy bông hoa, đó là hoa đỗ quyên trắng, cô biết nhưng vẫn muốn hỏi anh: “Hoa gì đây?”

“Không biết!”

“Xấu quá!”

“Không thích thì thôi, trả đây!” Anh quay lại lườm cô, định lấy lại bông hoa nhưng cô nhanh tay giấu nó ra đằng sau.

“Không được, cho rồi không được đòi lại!”

Nhìn cô cười anh không nói gì chỉ quay đi. Bầu trời Sa Pa ửng hồng, ánh nắng có vẻ rực rỡ hơn, do trái tim người ta có nắng hay bầu trời vốn đã có nắng?

5. Chương 5: Mùa Xuân Của Tình Yêu

Đầu tháng mười hai, gió bắc tràn về lạnh buốt, Khánh Đan ngồi trong chăn ấm xem phim thì Hải Nguyên đẩy cửa bước vào. Cô liền nói:

“Cậu không biết gõ cửa à?”

“Có cái gì mờ ám không dám cho ai biết hả?” Anh nhìn cô cười và đáp lại.

“Hừ...” Khánh Đan lườm anh tỏ vẻ không vui rồi cúi xuống xem phim tiếp không thèm để ý đến anh, bộ phim đang chiếu đến cảnh nam chính cởi áo khoác ngoài che mưa cho nữ chính và chạy dưới trời mưa rất lãng mạn.

“Cậu xem mấy bộ phim sến này mãi không chán à?”

“Cũng như cậu đối với mấy trò game trên mạng ý.” Cô vẫn chăm chú xem bộ phim mà không hề nhìn anh một cái.

“Hay hôm nào mình ra rạp xem phim đi, xem ở nhà chán lắm!” Mặc thái độ hững hờ của cô, anh vẫn nói tiếp, có lẽ cô vẫn còn giận anh vì anh đá con LuLu của cô hôm trước. Thấy cô vẫn không nói gì anh lại nói tiếp: “Thôi, đừng dỗi nữa mà, lần sau không dám đá nó nữa, từ giờ tớ sẽ yêu quý nó như yêu quý cậu được chưa?” Anh vừa nói vừa cười chêu cô, cô nghe vậy lập tức ngẩng đầu lên tức giận nói:

“Cái gì! Cậu so sánh tớ với nó hả?”

Hải Nguyên biết cô mắc mưu liền cười haha “À không, hi hi ý mình không phải thế, làm sao có thể so sánh thế được, nhưng mà cậu đừng giận nữa được không? Giận nữa làm mình mất ăn mất ngủ đấy!”

“Hừ...” Khánh Đan bĩu môi

“Thôi mà, hừ hừ mãi cái gì nữa, người ta nghe lại tưởng...” anh không nói tiếp mà lấy tay bịt miệng cười haha. Khánh Đan tức quá liền lấy cái gối ném vào người anh đuổi anh ra ngoài, anh nhẹ nhàng đỡ cái gối rồi đặt nó sau lưng cô đẩy cô dựa vào thành giường khế nịnh cô: “Thôi nguôi giận đi, ngồi đây xem phim muốn uống gì ăn gì tớ đi mua về cho.”

Cô lườm anh rồi không nhịn được cười mà bật cười bởi cái bộ dạng chưa từng có này của anh, từ trước đến nay anh nào có biết nịnh ai, nhưng ở bên cô gái hay dỗi này bỗng trở nên thuần thực. Khánh Đan thực ra trước nay cũng chẳng bao giờ giận dỗi với ai, nhưng ở bên anh tự nhiên cô thấy mình rất trẻ con, rất ấu trĩ hay giận dỗi vô cớ.

Đêm giáng sinh, Hải Nguyên và Khánh Đan đi xem phim, đây được coi là lần đầu tiên hẹn hò của hai người, những lần trước đi chơi nhiều nhưng đều đi cùng bạn bè, lần này hai người mới đi riêng. Hải Nguyên lần này cũng chiều ý cô mà chọn phim tình cảm lãng mạn, mới đầu anh xem có vẻ hào hứng nhưng chưa đến nửa tập thì đã dựa vào vai Khánh Đan mà ngủ ngon lành cho đến hết bộ phim. Khánh Đan thấy vậy cũng chỉ nhìn anh mà cười, thực ra anh đã rất chiều cô rồi, cái gì cũng nghe cô, quan tâm đến cô, cô còn đòi hỏi gì nữa, thực ra cô đã thấy rất mãn nguyện rồi, anh ở bên cô, yêu thương cô và để cho cô thoải mái tức giận khi không vui rồi lại dễ dàng cô, ở bên anh cô được là chính mình.

Cuối tháng mười hai không khí tết sôi động trên khắp các đường phố Hà Nội. Đêm ba mươi tết, Khánh Đan không cùng gia đình đón giao thừa ở nhà mà đi xem pháo hoa cùng Hải Nguyên và nhóm bạn thân. Giây phút giao thừa, tiếng pháo hoa vang lên giòn giã, ánh sáng lung linh, anh nắm tay cô, hơi ấm từ tay anh truyền sang tay cô làm trái tim cô ấm áp bình yên lạ thường, anh quay sang nhìn cô mỉm cười, cô cũng nhìn anh và cười rồi anh cúi xuống đặt lên môi cô một nụ hôn dịu dàng, cô khẽ đẩy anh ra: “Rất nhiều người ở đây đấy!”

“Anh không quan tâm” Anh nói rồi tiếp tục hôn cô, một nụ hôn ấm áp giữa đêm đông giá lạnh, giữa hàng trăm người ở đó và trong những giây phút khởi đầu của năm mới, anh muốn nói với cô rằng dù bất cứ nơi đâu, khi nào anh vẫn sẽ bên cô, yêu thương cô, tình yêu của anh mãi mãi không thay đổi.

“Khánh Đan, muốn đi sang Pháp không?” Hải Nguyên từ bên ngoài bước vào ngồi trên giường nhìn cô đang ngồi trên bàn viết viết gì đó. Cô nghe anh nói dừng viết quay lại nhìn anh đáp:

“Sang Pháp ư, tại sao tự nhiên cậu lại muốn sang Pháp?”

“Thì muốn đưa Khánh Đan đi chơi, hì”

Thế là với ý muốn trong phút chốc, mừng bốn tết Hải Nguyên đưa Khánh Đan sang Pháp chơi. Ở Việt Nam không khí tết từng bừng nhưng Pháp thì vẫn vậy, tết dương đã qua khá lâu, dư âm tết không còn nữa, chỉ còn cái lạnh giá của mùa đông nhưng không vì thế mà khiến cho hai con người đang yêu nhau kia giảm đi nhiệt huyết đi chơi. Hải Nguyên đưa cô đi khắp nơi, những vùng đất cô chưa từng đi qua nhưng với anh thì khá thân thuộc, trước đây ở bên Mỹ anh thường xuyên sang Pháp và cũng có rất nhiều bạn ở bên này. Sau khi rời khỏi sân bay Hải Nguyên đưa Khánh Đan đến nhà một người bạn, đứng trước biệt thự sang trọng vùng ngoại ô cô tò mò hỏi anh:

“Đây là đâu? Không phải chúng ta sẽ đến khách sạn sao?”

“Cậu lại muốn đến khách sạn sao?” Hải Nguyên nhìn Khánh Đan cười đắc ý trên cô, cô đỏ mặt tức giận đánh vào vai anh mấy cái. Anh không cười nữa mà giải thích: “Đây là nhà đứa em tớ, quen biết từ nhỏ, biết cậu không thích ở khách sạn nên đã báo trước với nó là mình sẽ đến. Mà nếu có một cô bạn gái chơi cùng chắc cậu sẽ thoải mái hơn.”

Cô cảm động nhìn anh mà không biết phải nói sao. Cánh cửa nhà được mở, một cô gái khá xinh chừng tuổi hai người bước ra nhìn thấy Hải Nguyên liền chạy đến ôm anh một cái và nói bằng tiếng Pháp: “Lâu lắm rồi không gặp, nhớ anh chết đi được, haha...”

Hải Nguyên cũng cười và nói với cô ấy: “Biết cô nhớ anh rồi, thôi buông ra đi không có người ghen bây giờ.” Câu sau anh lại cố tình nói nhỏ chỉ để cô gái nghe thấy. Cô gái buông Hải Nguyên ra nhìn Khánh Đan bằng ánh mắt dò xét một lúc rồi mới cười nói bằng tiếng Việt lơ lơ:

“Rất vui được gặp bạn, bạn là Khánh Đan phải không? Mình là Linda.”

Khánh Đan tuy không rõ cô bạn nhìn mình với ánh mắt đó suy nghĩ điều gì nhưng cô cũng mỉm cười nhìn cô ấy: “Mình cũng rất vui được biết bạn, Linda.”

“Bạn sang đây lần đầu tiên phải không? Hôm nay ở nhà nghỉ ngơi, mai mình sẽ đưa bạn đi chơi nhé, đảm bảo bạn sẽ thích mê!” Linda khoác tay Khánh Đan có vẻ rất thân mật đưa cô vào nhà, Khánh Đan nhìn xung quanh căn nhà trang trí rất đơn giản nhưng sang trọng và rất ấm áp dù nhiệt độ ngoài trời bây giờ xuống đến không độ. Trên chiếc bàn ở phòng khách đã chuẩn bị khá nhiều đồ ăn nhẹ.

“Khánh Đan chắc đói rồi hả, mình chuẩn bị ít đồ ăn nhẹ nhưng không biết bạn thích ăn gì nên mua tất về đây cho bạn chọn, hi.”

Khánh Đan thấy cô bạn này rất hiếu khách nên trong lòng cô cũng có chút cảm động: “Cảm ơn bạn.” cô cười rồi lấy đại một chiếc bánh lên cắn thử, hương vị của nó rất đặc biệt. Hải Nguyên cũng ở gần đấy và nhắc một cái bánh lên vừa ăn vừa nói: “Cô không cần thiết phải như vậy đâu, Khánh Đan không phải trẻ con, làm thế người ta ngại đấy, ha ha!”

Linda cũng tru miệng lên nói với anh: “Tại anh không báo sớm đấy, lúc em gọi lại thì điện thoại anh tắt máy rồi!”

“Ồ lúc đấy anh mới quyết định đi rồi gọi cho cô ngay đấy! Thôi, đi tắm cái, hai người cứ trò chuyện.” nói rồi anh quay sang nháy mắt Khánh Đan một cái, Khánh Đan cũng nhìn anh cười không nói gì.

“Hay bạn cũng lên tắm rồi nghỉ ngơi đi, lát nữa đến bữa tối mình sẽ gọi.” Linda nói với Khánh Đan rồi cùng Khánh Đan lên phòng.

Khánh Đan tắm xong rồi nằm trên chiếc giường ấm áp và ngủ quên mất từ lúc nào, lần đầu tiên ngồi máy bay đi xa vậy nên cô cũng thấy mệt mỏi, khi tỉnh giấc đã thấy Hải Nguyên ngồi bên cạnh đang chăm chú nhìn vào máy tính. Thấy cô dậy anh nói: “Dậy rồi hả? Ngủ say như heo con ý nhỉ!”

“Cậu lại bắt đầu rồi đấy!” Cô lườm anh một cái rồi ngồi dậy. “Mấy giờ rồi?”

“Bốn giờ chiều rồi.” Giọng anh đều đều, khi nghe anh nói vậy cô trợn mắt kêu lên:

“Thôi chết, muộn thế cơ à, tớ quên chưa gọi điện về ẹ.” Nói rồi cô lao xuống giường ra bàn tìm điện thoại trong túi sách. Thấy vậy, Hải Nguyên cười bảo:

“Tớ gọi ẹ rồi, bảo cậu mệt nên đã ngủ, không phải gọi nữa đâu.”

“Sao cậu không nói sớm!” Khánh Đan quay lại mắng anh rồi đi lại phía giường và ngồi xuống.

“Có bảo kịp cậu không hay chạy ra giăng lấy điện thoại?”

Nghe anh nói vậy cô chỉ cười trừ mà không nói gì. Anh lại nói tiếp:

“Linda là con gái của bạn mẹ tớ, nó rất dễ gần mà có vẻ cũng quý cậu, với nó không phải khách sáo đâu, như người nhà cả.”

Khánh Đan chỉ âm ừ, anh lại nói tiếp: “Tớ coi nó như em gái.” Nói rồi anh nhìn cô đầy ẩn ý, cô không thèm nhìn anh mà quay đi.

“Biết rồi!”

Anh lại cười cô mà nói: “Tớ thấy lúc này có ai ghen thì phải, ha ha”

“Cậu lắm chuyện, ai thèm ghen với cậu!”

Anh lại cười, còn cô thì im lặng vì bị anh bắt trúng tim đen, cô cúi xuống nhìn màn hình máy tính, quả thật lúc đó cô có ghen, cô gái ấy vô tư, tự nhiên ôm lấy anh rất thân thiết anh cũng tự nhiên mà ôm cô ấy trước mặt cô, tưởng lúc đó anh không để ý hóa ra anh vẫn nhìn thấy ánh mắt thoáng giận hờn của cô.

“Tớ không bảo cậu ghen, cậu tự nhận nhé, hehe”

“Cậu....” Cô chẳng biết nói gì cũng chẳng nói được gì đành cúi xuống.

“Tối nay cậu muốn đi đâu không hay ở nhà?”

“Tùy cậu đi.”

“Được, vậy tối nay sẽ cho Khánh Đan tiểu thư thưởng thức một buổi tối của Paris, đi thôi!” Anh nắm tay cô đi ra khỏi phòng, cô hỏi: “Đi đâu?”

“Đến nơi cậu sẽ biết” Anh nói rồi cầm tay cô đi ra khỏi phòng.

Những hôm sau, ba người cùng rời khỏi nhà đi chơi quanh thành phố, Khải Hoàn Môn, đền thờ, bảo tàng, công viên, tháp Eiffel, dòng sông seine thơ mộng... thời tiết mùa xuân vẫn còn khá lạnh nhưng rất đẹp.

“Khánh Đan, lại đây một lát.” Hải Nguyên nói rồi kéo Khánh Đan đi lên một cái cầu bắc qua sông Seine, hai bên thành cầu có rất nhiều khóa cũng được khóa trên đó. Anh lấy trong túi ra một cặp khóa nhỏ khá đẹp mắt, trên có khắc tên anh và cô rồi khóa như những chiếc khóa khác và đưa cho cô một cái chìa khóa nhỏ bằng vàng, anh nói: “Cậu nhớ nhé, tờ đã khóa trái tim cậu lại rồi đấy, sau này không được phép rời xa tớ.”

Khánh Đan cảm động nhìn anh bỗng giọng Linda từ xa vang tới: “Ghé chưa, anh định bắt chước trò lãng mạng trong “Ho voglia di Te” (Anh muốn có em) đấy hả? Từ bao giờ Ryan biến thành sến thế này!”

Hải Nguyên nhìn lên và lườm Linda một cái, Linda lại càng cười trêu anh rồi nói: “Thôi không làm phiền uyên ương tôi vẫn là đi loanh quanh chút thì hơn!” Linda nói rồi nháy mắt Hải Nguyên và quay đi. Không ai nhìn thấy ánh mắt buồn thương của cô, không ai nhận ra sự cô đơn của cô lúc này. Linda biết Hải Nguyên từ nhỏ, cũng thầm thích anh từ nhỏ, nhưng anh mới về Việt Nam một thời gian ngắn trái tim anh đã thuộc về cô gái kia, toàn tâm toàn ý yêu thương cô ấy, cô cảm thấy cô ấy thật may mắn, thật sự rất may mắn.

“Cậu đứng ở đây một lát nhé!” Hải Nguyên nói rồi chạy đi mua nước, Khánh Đan đứng đợi anh một lúc cũng không thấy anh quay về, một anh chàng người Pháp đến gần cô và nói với cô mấy câu gì đó cô không hiểu, cô chỉ lắc đầu quay đi nhưng người đó vẫn đi theo cô thế là cô rời khỏi chỗ cũ mà đi loanh quanh một lát nhưng kết quả là lạc đường, cô nhìn khắp nơi, thấy chỗ nào cũng lạ lẫm, lại không biết tiếng cô chẳng biết làm thế nào đành ngồi lại bên ghế đá mắt rưng rưng sắp khóc. Hải Nguyên quay lại không thấy cô đâu liền chạy đi tìm, anh tìm khắp nơi không thấy cô, gọi điện thoại không được, anh lo lắng sắp phát điên lên thì thấy cô ngồi bên vỉa hè, anh thở dài nhẹ nhõm chạy đến gần cô: “Cậu làm mình lo muốn chết!”

Khánh Đan nhìn thấy anh cũng đứng lên, nước mắt bỗng trào ra, nếu anh không tìm thấy cô thì cô biết làm thế nào, nơi này ngoài anh ra cô không biết ai, không nói chuyện được với ai, cũng không có ai là người thân.

“Tớ tưởng sẽ không gặp lại cậu nữa...” Cô nói rồi nước mắt lại trào ra. Thấy cô khóc anh liền chạy đến ôm cô:

“Ngốc, đừng khóc, Hải Nguyên ở đây rồi.”

“Nếu cậu không tìm thấy thì tớ phải làm sao?” Cô nói, nước mắt vẫn không ngừng rơi, trong lúc này cô mới cảm thấy anh quan trọng với cô như thế nào, cuộc đời này cô đã không thể thiếu anh.

“Ngốc quá! Dù cậu có lạc ở đâu trên thế giới này tớ vẫn sẽ tìm thấy cậu, nhất định sẽ tìm thấy!”

“Thật chứ?”

“Ừ” Khánh Đan nghe anh nói thấy trong lòng mãn nguyện vô cùng, sau này dù cô có lạc ở đâu thì anh vẫn sẽ đi tìm cô và sẽ tìm thấy cô, cô còn lo lắng gì nữa. Cô mỉm cười hạnh phúc vòng tay ôm anh.

...

“Đi, tớ đưa cậu đến một nơi.”

Khánh Đan không nói mà đi theo anh, cô biết dù bất cứ nơi nào, chỉ cần cùng anh cô sẽ đi, dù là chân trời góc bể.

Hải Nguyên đưa Khánh Đan lên một con thuyền chèo ra sông, trời bắt đầu tối, anh đèn thành phố bật lên phản chiếu xuống dòng sông khiến dòng sông rực rỡ lạ thường. Từ giữa dòng sông ngắm cảnh thành phố cảm giác thật yên bình.

“KHÁNH ĐAN!!! TỚ YÊU CẬU...YÊU NHIỀU LẮM!!!!”

Hải Nguyên đột nhiên đứng dậy hét rất to khiến khá nhiều người chú ý, Khánh Đan đỏ mặt đứng dậy nhắc anh: “Cậu làm gì thế, người ta lại cười cho!”

Hải Nguyên nghe cô nói và cười: “Họ không để ý đâu, ở đây là Pháp mà.”

“Nhưng mà...” Khánh Đan đang định nói tiếp thì Hải nguyên đã cắt ngang lời cô:

“Phải rồi, người ta không hiểu tớ đang tỏ tình với người con gái tớ yêu.” Anh nói rồi nhìn cô, kéo cô đứng lên và hét to câu anh yêu em bằng tiếng Pháp. Lúc này thuyền đã đi sát bờ, rất nhiều người nghe thấy anh nói đều ngoảnh ra nhìn ra cười, ông lái đò cũng nhìn và cười. Khánh Đan không hiểu tiếng Pháp nhưng ít nhất thì câu đấy cô cũng hiểu, tuy rất ngại nhưng trong lòng cô thấy rất ngọt ngào, rất hạnh phúc, anh dường như muốn nói với cả thế giới rằng anh yêu cô.

...Cô... đang yêu...

Cảm giác thật hạnh phúc,

Anh ấy yêu cô... cô cũng yêu anh.

Khoảng thời gian cô không thể quên cũng không thể quay lại...

Khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời,

Đó là được ở bên người mình yêu, người ấy cũng yêu mình.

Dòng sông này...

Hương vị này...

Ngọn gió này.... Sẽ lưu giữ mãi hình ảnh của hai ta...

...Tiếng cười của em hòa trong tiếng nhạc,

Tóc em tung bay trong gió...

Bờ vai em tựa vào vai anh,

Khi anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, anh đã cảm nhận được trái tim của em...

...Tất cả những hình ảnh của em... nụ cười... ánh mắt sẽ còn lưu dấu mãi...

“Tạm biệt Khánh Đan nhé, hi vọng sau này còn gặp bạn nhiều hơn.” Linda nói và ôm Khánh Đan

“Mình cũng hi vọng sau này còn gặp bạn nhiều hơn, giữ gìn sức khỏe nhé!”

“Ừ, có dịp nhất định tớ sẽ đến Việt Nam!”

Thấy màn chia tay của hai cô gái không biết lúc nào mới chịu dừng Hải Nguyên nắm tay Khánh Đan kéo đi: “Thôi, thế đủ rồi. Anh về đây, bye bye.” Anh nói rồi quay bước đi tay vẫn vẫy vẫy về phía sau mà không hề ngoảnh lại, Khánh Đan nhìn Linda cười rồi cũng đi theo Hải Nguyên. Linda nhìn theo bóng hai người khuất dần rồi mới rời khỏi sân bay, trên môi cô nở một nụ cười không rõ vui hay buồn.

Tuy kỳ nghỉ tết đã kết thúc nhưng không khí tết vẫn còn lại nhiều dư âm, học sinh quay trở lại trường bắt đầu kỳ học mới vẫn bàn tán sôi nổi về tết vừa qua họ đi đâu, làm những gì. Nhật Lệ đến lớp nhìn thấy Khánh Đan đã đến liền chạy đến ôm lấy cô:

“Khánh Đan, tớ nhớ cậu chết đi được, từ mừng bốn tết cậu đã đi đâu với ai hả? Mình gọi mà không được.”

Khánh Đan cũng ôm Nhật Lệ một cái rồi đẩy cô ra: “Cậu lạ thật, hôm mừng hai chẳng phải gặp nhau rồi sao, còn sau đó mình đã đi đâu thì...là một bí mật! haha” Cô nói rồi nháy mắt với Nhật Lệ một cái nhưng Nhật Lệ nhất quyết bám lấy cô, bắt cô nói đến cùng.

“Cái gì, cậu sang Pháp với Hải Nguyên!” Khánh Đan nghe vậy chỉ gật đầu cười, Nhật Lệ lại nói tiếp: “Hai người lãng mạn quá nhỉ, thật là ngưỡng mộ.”

Thảo Vân ngồi cùng cũng chen vào vài câu, ba cô gái đi đằng trước nói chuyện rôm rả còn cậu con trai đi ngay sau chẳng biết nói gì chỉ im lặng suốt đoạn đường. Hải Nguyên thật không muốn đi cùng ba cô gái như này nhưng phải hộ tống mấy cô đi mua đồ còn biết làm sao. Từ ngày anh và Khánh Đan chính thức hẹn hò, anh thường xuyên cùng ba cô gái đi mua đồ hay đi chơi tiện thể làm chân sách đồ, đầu tiên thì cũng không phải chỉ có mình anh mà còn Hùng Tuấn bạn của Thảo Vân nhưng sau anh chàng không chịu được nên luôn chồn. Còn anh, anh không yên tâm cô đi cùng hai bà tám kia nên đành lẻo đẻo đi theo làm chân xách đồ, cô đi cùng nằng cáo kia nhờ học được thói xấu gì thì sau này anh khó chiều lắm.

“Khánh Đan, cậu đang ký thi múa trong cuộc thi tìm kiếm tài năng à?” Thảo Vân từ ngoài cửa lớp đã lên tiếng hỏi cô, cô ngẩng đầu lên ngạc nhiên đáp:

“Không, mình đăng ký bao giờ đâu.”

“Trong danh sách có tên cậu mà, hôm nay mình lên văn phòng chốt lại danh sách thì thấy có tên cậu, chẳng lẽ mình nhìn nhầm.”

“...” Khánh Đan không hiểu ra sao thì Hải Nguyên từ phía sau lên tiếng:

“Tớ đăng kí cho cậu đấy, học múa bao nhiêu năm cũng đến lúc thi chứ, xem khả năng mình đến đâu.”

Khánh Đan nghe vậy trợn mắt nhìn anh như không thể tin nổi:

“Cái gì, cậu đăng kí ư, nhưng mà mình chỉ học múa để...”

“Không có cái gì học để chơi cả.” Anh ngắt lời cô.

“Nhưng...”

“Tài năng không có thì thi nổi gì!” Bỗng một giọng châm chọc từ bên vang sang, Hải Nguyên và Khánh Đan cùng nhìn sang, Khánh Đan thấy điệu cười châm chọc của Cẩm Tú chỉ im lặng.

“Im miệng! Tôi thấy cái điệu thiên nga giãy chết của cậu cũng có tên trong danh sách đấy! Tự lo ỉn đi đừng quẩn chuyện người khác!” Nói rồi Hải Nguyên cầm tay Khánh Đan kéo ra ngoài trước ánh mắt thán phục của nhiều người còn Cẩm Tú chỉ biết há hốc miệng lên mà không nói được gì. Nhiều người trong lớp cũng được hả dạ, cô nằng Cẩm Tú kia chưa ngoa đánh đá không ai trị nổi vậy mà một câu của Hải Nguyên đã làm nằng ta á khẩu.

“Buông tay mình ra đi, mọi người chú ý bây giờ!” Khánh Đan vừa nhăn nhó nói vừa cố gắng rút tay mình ra khỏi tay anh nhưng anh càng nắm chặt hơn, anh kéo cô đến tận sân thể dục của trường mới chịu buông tay, đẩy cô ngồi xuống ghế đá, bản thân cũng ngồi xuống. Khánh Đan xoa xoa tay mình nói với anh:

“Cậu đưa mình ra đây làm gì?”

“Ra đây nói chuyện, ở trong lớp ồn quá!” Anh đáp rồi nhìn tay cô hỏi: “Đau không?”

Lúc này Khánh Đan mới dịu giọng trả lời anh: “Hết đau rồi, nhưng lần sau cậu đừng kéo mình như vậy, mọi người để ý đấy!”

Anh cười trả lời cô: “Biết rồi, hì.” Anh nhìn cô im lặng một lát rồi nói tiếp: “Khánh Đan luôn ước mơ trở thành vũ công phải không?”

Cô cúi đầu không trả lời anh, thực ra cô cũng không biết bản thân muốn gì, rất thích nhảy múa nhưng lại không can đảm theo đuổi hơn nữa, cô từng thất bại, cô không dám thử.

“Năm học cấp hai cậu từng thi múa và bị Cẩm Tú cười nhạo?” Anh nói tiếp, Khánh Đan chỉ ngẩng lên nhìn anh một cái rồi quay đi.

“Thất bại rồi không dám thi nữa hay vì cô ta cười nhạo mà cậu không dám thi? Thất bại mới có thành công chứ, chưa gì cậu đã nhụt trí rồi làm sao thắng được cô ta?”

“Mình không làm được đâu!”

“Không gì là không thể cả, có mình ở đây, nhất định cậu sẽ thắng!”

Khánh Đan nghe anh nói liền bật cười: “Cậu tự tin vào bản thân mình quá nhỉ!” nhưng nụ cười sau đó lại có chút chua xót mà nói tiếp: “Nhưng mình thì không...”

Anh nhìn cô lắc đầu: “Tin mình không?”

Khánh Đan nhìn vào mắt anh một lúc dường như trong đó có một sức mạnh, sức mạnh vô cùng mà người ta không thể biết hết: “Tin”

“Vậy mình sẽ khiến cho cậu tin vào bản thân cậu như tin mình.” Anh nhìn cô cười, anh mắt lấp lánh, chính bản thân anh cũng tin anh sẽ làm được, thậm trí rất tự tin, lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nhảy múa, anh đã nghĩ trên đời này không thể có điệu múa nào đẹp hơn thế nữa. Chỉ là cô luôn tự ti mà thôi.

Bây giờ đã cuối mùa xuân, cái lạnh dần tan biến, ánh nắng mùa hè bắt đầu tràn ngập khắp nơi, rực rỡ và ấm áp. Từ khi quyết định sẽ tham gia cuộc thi, ngày nào Khánh Đan cũng cùng Hải Nguyên luyện tập, sáng sớm cô cùng anh chạy thể dục, sau khi chạy về thì ăn sáng rồi đi học, chiều cô lại lên lớp tập múa, giáo viên dạy múa cho cô là một diễn viên múa rất nổi tiếng. Khi cô tập múa thì Hải Nguyên cũng ngồi gần đấy khi thì chăm chú nhìn cô múa, khi thì đọc quyển sách tiếng anh gì đó.

Thời gian cứ thế mà trôi đi, thoáng chốc đã đến vòng chung kết miễn bắ. Khánh Đan trong bộ váy trắng tinh, điệu múa như tiên nữ, hút hồn bao khán giả và ban giám khảo, không thể phủ nhận hai tháng qua đã khiến cô lột xác hoàn toàn từ một cô gái tự ti nay đã tự tin vào bản thân mình, hóa mình vào điệu múa đẹp vô cùng. Lúc được đọc tên cô giành giải nhất cuộc thi tài năng cô đã bật khóc, cô không dám tin đó là sự thật, phải ngậy ra một lúc cô mới đứng lên nhận giải trong sự chúc mừng của mọi người, trong cái ôm ấm áp của Hải Nguyên. Hải Nguyên cầm bó hoa lên ôm cô nói: “Tớ biết cậu sẽ làm được, nhất định sẽ làm được!”

Khánh Đan cảm động, nước mắt trào ra, cô không nói được lời nào, nhờ có anh mà ước mơ của cô thành sự thật, tuy nhiên tất cả mới chỉ là bắt đầu, bắt đầu ột ước mơ lớn hơn.

Sau cuộc thi, Khánh Đan trở về với những ngày học bình thường, thỉnh thoảng tụ tập bạn bè, trải qua những ngày tháng vui vẻ của đời học sinh. Mùa hè cũng là mùa thi bắt đầu, ánh nắng cũng bắt đầu trở nên gay gắt hơn.

“Tối nay mọi người nhớ đến đúng giờ nhé! Bây giờ giải tán!” Nhật Lệ vang lên, mọi người đều đồng ý và đứng dậy chuẩn bị rời khỏi căng tin. Vừa kết thúc kì thi học kì ai nấy đều mệt mỏi, được tổ chức xả hơi thư giãn một lần mọi người đều rất hào hứng, gần tám giờ tối đã tập trung đông đủ ở một quán karaoke.

“Gọi bia lên đi, hôm nay tất cả phải uống bia nhé!” Hùng Tuấn lên tiếng.

“Thôi, không uống được đâu, gọi nước ngọt thôi.” Thảo Vân liền lên tiếng

“Làm sao thế được còn phải uống rượu chúc mừng nữa chứ!”

“Bảo không là không mà, cậu đừng lòi thôi!”

Thấy giọng Thảo Vân có chút khó chịu Nhật Lệ liền đứng ra khuyên: “Thôi mà hai người lại cãi nhau bây giờ, cứ uống chút bia cũng được, không sao đâu.”

Thảo Vân bĩu môi một cái không nói gì rồi kéo Khánh Đan đi vào trong, Nhật Lệ chỉ cười: “Mấy cậu gọi đồ nhé, bọn tớ vào trước.”

Khánh Đan vào trong ngồi xuống ghế rồi mới bảo Thảo Vân: “Hai cậu suốt ngày cãi nhau thế không chán à?” Nhật lệ cũng đồng tình: “Đúng rồi đấy!”

“Ui dào, không cãi nhau không chịu được, các cậu không thấy cậu ấy bá đạo à, tớ không chịu được!” Thảo Vân nói.

Nhật Lệ nghe Thảo Vân nói phá lên cười: “Thế mà cũng bao nhiêu năm rồi đấy chứ. Các cậu cãi nhau từ nhỏ tới lớn cơ mà, phải không?”

Nhật Lệ vừa nói dứt câu thì mấy cậu con trai bước vào: “Ba cậu nói gì mà vui vẻ thế?” Hùng Tuấn hỏi.

“Nói xấu cậu!” Thảo Vân liền đáp làm Hùng Tuấn xị mặt ra, mọi người ai nấy đều nhìn nhau cười ản ỷ, rồi bắt đầu chọn bài hát. Không khí sôi nổi vui vẻ. Mọi người ai cũng uống chút rượu tuy không say chỉ riêng Khánh Đan, cô vừa uống một chén nhỏ đã say, trụ được lúc thì ngã người vào Hải Nguyên ngủ mất.

Tan tiệc, Hải Nguyên đưa Khánh Đan về nhà, bà Ngọc Lan lúc đấy chưa ngủ thấy Hải Nguyên về công Khánh Đan trên lưng liền chạy lại lo lắng hỏi:

“Khánh Đan làm sao thế con?”

“Không sao đâu mẹ, chỉ là say rượu rồi ngủ thôi.” Anh đáp.

“Trời sao con để em uống rượu thành nỗi này chứ!”

“Con làm sao biết cô ấy uống một chén đã say, không sao đâu mẹ.” Anh vừa nói vừa công cô bước lên cầu thang, đi qua phòng Hải Minh anh cũng bước ra đỡ lấy Khánh Đan cùng Hải Nguyên đưa cô vào trong phòng ngủ. Bà Ngọc Lan thì chạy xuống pha nước chanh muối.

“Cô ấy không sao đâu anh cứ về phòng làm việc đi.” Hải Nguyên nói với Hải Minh.

Hải Minh không trả lời chỉ nhìn Khánh Đan một cái rồi rời khỏi phòng. Anh trở lại bàn làm việc ngồi, trong đầu vẫn in hình ảnh Hải Nguyên đang vuốt tóc rồi trên trán Khánh Đan và mỉm cười, còn Khánh Đan đến ngủ cũng rất thoải mái mà cười, nhất định là đang rất hạnh phúc. Thời gian anh đi công tác liên miên không ở bên cô, về nhà thì hai đứa đã rất thân nhau rồi, anh cuối cùng vẫn chỉ là một người anh trai trong mắt cô, không bao giờ có được trái tim cô.

6. Chương 6: Bắt Cóc

Khi Khánh Đan dậy đã gần trưa, cũng may hôm nay cuối tuần không phải đi học. Đầu vẫn hơi nhức cô đưa tay lên di di thái dương và bước xuống dưới nhà, mọi người đã ngồi ở bàn ăn nói chuyện vui vẻ.

“Bố, mẹ, anh chào buổi sáng.” Cô nói giọng vẫn hơi ngái ngủ.

Mọi người nhìn thấy cô cười nói: “Đã gần trưa rồi cô nương ạ, hôm qua thấy con say rượu làm mẹ lo lắng quá, hóa ra con gái mẹ uống một chén đã đỡ.” Cả nhà nghe bà Ngọc Lan nói cũng cười vui vẻ, Khánh Đan ngại ngừng lẽ lười không nói gì kéo một chiếc ghế ra ngồi vào bàn. Hải Nguyên nhìn cô nháy mắt một cái, cô lườm anh rồi lại cúi xuống ăn bánh.

Khánh Đan bước vào phòng Hải Nguyên thấy anh vẫn đang ngủ cô đặt quyển sách lên bàn quay bước đi thì nghe anh nói: “Không cần tớ đi cùng thật hả?”

Cô quay lại nhìn anh: “Còn tưởng cậu ngủ chứ.”

“Giờ nào rồi mà còn ngủ?” Anh đáp.

“Hi, thôi tớ đi ra ngoài lát rồi về ngay.” Khánh Đan nhìn anh cười rồi đóng cửa lại, trong giây phút đó anh chợt có một thứ cảm giác bất an thoáng qua trong lòng, nụ cười kia dường như có thể ngay trong lúc này biến mất. Hải Nguyên ngăn người suy nghĩ rồi tự bật cười. Nhưng không ngờ thoáng bất an ấy lại thành sự thật, Khánh Đan thật sự bị bắt cóc. Số phận dường như cũng đã an bài sẵn rồi hai người sẽ phải xa nhau, từng bước, từng bước đến gần cái ngày xa nhau ấy.

Hải Nguyên ngồi ôm máy tính đến gần tối, khi thấy đói bụng rồi anh mới mò xuống bếp tìm đồ ăn. Thấy thím Hồng đang làm bánh anh tiện tay cầm lên ăn, nhìn quanh không thấy Khánh Đan đâu anh hỏi: “Khánh Đan chưa về hả thím?”

“Không phải cô ấy sang là cô Nhật Lệ sao? Chắc là ăn cơm xong mới về.” Thím Hồng vừa nói vừa thả đĩa thịt lên chảo. Hải Nguyên chau mày rồi cầm cái bánh ra ngoài bật ti vi đúng lúc ông Thịnh, bà Lan về nhà.

“Bố mẹ.” Anh nhìn ông bà chào một câu rồi lại tiếp tục xem ti vi. Bà Lan về nhà đã vào bếp ngay xem cơm tối chuẩn bị đến đâu, ông Thịnh thì lên phòng thay đồ, lúc xuống cơm đã chuẩn bị xong xuôi, ông ngồi xuống bàn rồi hỏi: “Khánh Đan chưa về hả con?”

“Vâng” Hải Nguyên đáp.

“Con bé bảo với mẹ tối nay về ăn cơm mà nhỉ? Con gọi điện thử xem.” Nghe bà Lan nói Hải Nguyên lấy điện thoại ra gọi nhưng thấy cô tắt máy, anh cau mày lẩm bẩm rồi gọi điện cho Nhật Lệ, nghe Nhật Lệ nói Khánh Đan đã về từ lâu trong lòng anh chợt cảm thấy lo lắng không yên, trưa nay cô còn nói sẽ về sớm và cho anh một bất ngờ.

“Sao rồi con?” Bà Ngọc Lan hỏi anh.

“Nhật Lệ nói Khánh Đan về từ sớm rồi, nhưng giờ vẫn chưa về nhà, điện thoại thì tắt máy.”

“Liệu có xảy ra chuyện gì rồi không?” Thấy vợ lo lắng ông Văn Thịnh liền trấn an bà: “Bà đừng có lúc nào cũng nghĩ linh tinh vậy chắc là con bé còn đi đâu nữa thôi.”

“Nhưng mà...”

“Con đi tìm cô ấy.” Hải nguyên nói rồi cầm điện thoại đi ra khỏi nhà.

Khánh Đan tỉnh dậy, thấy đầu đau nhức, cô định đưa tay lên nhưng lại bị trói ra đằng sau, nhìn xung quanh mọi thứ lạ hoắc: “Mình đang ở đâu đây?” Khánh Đan ngồi dậy cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Phải rồi, lúc chiều sau khi rời khỏi nhà Nhật Lệ cô đang đi bộ trên con phố sau đó tỉnh lại ở đây. Đang mải suy nghĩ thì có tiếng mở cửa, hai người đàn ông bước vào.

“Tỉnh rồi hả?” Một người nói.

Khánh Đan nhìn ông ta mặt mày hung tợn trong lòng thấy lo sợ: “Các ông định làm gì? Vì sao đưa tôi đến đây?”

“Haha, bắt cóc tổng tiền chứ sao nữa, mày nghe cho kĩ đây, tao điện thoại gọi về nhà kêu bố mẹ mày, mày nói họ đem tiền đến đây chuộc mày. Nếu không tao sẽ giết mày!” Người đàn ông lên tiếng tay cầm con dao nhỏ ghì lên cầm nâng mặt cô lên: “Cũng xinh đẹp đấy chứ!” Ông ta nói rồi nhếch mép cười.

Khánh Đan khẽ run lên nhưng vẫn cố chần tỉnh lại: “Ông tìm nhầm người rồi, nhà tôi không có tiền đâu.”

Cô vừa nói thì người đàn ông kia cười sằng sặc: “Mày lừa ai hả nhãi ranh, chủ tịch tập đoàn Thịnh Phát mà không có tiền ư?” . “Mau gọi điện về cho gia đình nó!” Ông ta ra lệnh cho người thanh niên đứng phía sau, anh ta rút chiếc điện thoại của cô ra và gọi đi.

Hải Nguyên đi tìm Khánh Đan khắp các ngõ cô có thể đi qua, cửa hàng cô hay đến cũng không tìm thấy cô liền trở về nhà. Anh bước vào nhà thì chuông điện thoại bàn reo lên là số điện thoại của Khánh Đan bà Lan nhanh chóng nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng của một người đàn ông lạ hoắc:

“Con gái bà đang trong tay tôi, biết điều thì mang tiền đến chuộc không thì tôi giết nó!”

Bà Lan nghe vậy mặt tái mét, bàn tay run lên điện thoại rơi xuống, Hải Nguyên thấy vậy liền nhặt điện thoại lên bật loa ngoài và nói: “Làm sao tôi có thể tin em gái tôi đang ở chỗ ông, không phải ông nhặt được điện thoại thì nghĩ ra trò giả bắt cóc kiếm tiền đấy chứ!”

“Ha ha, không tin sao? Con kia nói với người nhà mày mau đem tiền đến đây!” Người đàn ông lên tiếng. Hải nguyên im lặng đợi chờ tay anh nắm chặt lại nhưng đáp lại anh chỉ là sự im lặng.

Thấy Khánh Đan im lặng nhất định không chịu nói người đàn ông kia bắt đầu giận dữ, ông ta lấy chân đạp mạnh một cái vào vai cô nhưng cô vẫn im lặng, ông ta tức giận liền đạp thêm mấy cái nữa thật mạnh, Khánh Đan đau quá không chịu được nữa mới kêu lên.

Đầu dây bên kia Hải Nguyên nghe thấy tiếng kêu của Khánh Đan trong lòng đau đau đốn vô cùng hận không thể lập tức đến bên cô lúc này thay cô chịu những cú đá của bọn bắt cóc. Bà Lan lúc này đã khóc nức nở.

“Nói. Chúng mày muốn bao nhiêu tiền?” Ông Văn Thịnh lên tiếng.

“Bảy trăm triệu.” Người đàn ông lên tiếng.

“Bảy trăm! Giết người à, tôi lấy đâu ra nhiều tiền vậy!” Ông Văn Thịnh kêu lên, đáp lại tiếng ông là tiếng cười vang.

“Vậy thì ông đợi nhận xác con gái ông đi, chủ tịch Dương” nói rồi ông ta lại dùng chân đạp vào người Khánh Đan, cô kêu lên thảm thiết.

“Dừng lại, bảy trăm thì bảy trăm, mà không được làm tổn thương đến con bé.” Ông Thịnh xót xa lên tiếng, chán ông nhả lại.

“Sáng mai, tám giờ tao sẽ gọi điện chỉ đường, một người đem tiền đến, dừng đại mà báo cảnh sát, nếu không thì đừng mong gặp con gái.” Tên bắt cóc nói rồi cúp máy. Ông Văn Thịnh thở dài tay bỏ cặp kính đeo trên mặt xuống rồi day day huyết thái dương.

“Bảy trăm triệu, bây giờ lấy đâu ra tiền mặt đưa cho bọn chúng đây!”

“Công ty mình không lẽ không có được bảy trăm tiền mặt sao bố?” Hải Nguyên lên tiếng.

“Bây giờ e rằng là không thể, tất cả vốn đã tập trung vào dự án mới rồi, đến tiền trong sổ tiết kiệm bố cũng đã dùng. Bây giờ mà rút tiền lại e là...” Ông nói rồi thở dài.

“Lúc con sang đây mẹ con có gửi cho con một số, nhưng...” Hải Nguyên chưa nói hết thì có một giọng nói của một người phụ nữ vang lên từ bên ngoài.

“Còn của tôi nữa.”

Cả nhà quay ra cửa nhìn người phụ nữ đi cùng Hải Minh về, bao nhiêu năm bà vẫn đẹp như vậy, sang trọng, quý phái dường như không hề thay đổi.

“Mẹ, mẹ sang từ thì nào vậy?” Hải Nguyên lên tiếng hỏi.

“Con trai mẹ không về thăm mẹ thì mẹ phải chạy sang tìm nó thôi.” Bà Ngọc Vân nói rồi ngấm nhìn con trai một lúc “Xem nào, hai bác chăm sóc con tốt quá nên quên cả bà mẹ này rồi hả?” bà nhìn Hải Nguyên cười, nụ cười dịu dàng ấm áp. Nói rồi bà nhìn chị gái và anh rể: “Cảm ơn anh chị chăm sóc nó bao lâu nay, em bên đấy bận quá giờ mới có dịp về, anh chị vẫn khỏe chứ?”

Bà Lan thoáng chút ngạc nhiên vì sự trở về đường đột của Ngọc Vân em gái bà, nhưng ngay lập tức bà nở một nụ cười hơi miễn cưỡng: “Anh chị vẫn tốt, em về sao không báo trước để anh chị cho xe đến đón?”

“Chẳng phải đã có siêu tài xế đưa em về đây sao?” Bà Ngọc Vân nói rồi nhìn Hải Minh cười, anh cũng không nói gì, bà lại nói tiếp: “Minh đi công tác nó sang thăm em nên em nảy ra ý định về thăm mọi người, ọi người bất ngờ, không ngờ lại về đúng lúc này.” Bà Ngọc Vân nói rồi khẽ thở dài. “Nhưng anh chị đừng lo, em về cũng mang theo chút tiền, tạm thời lo việc cứu bé Khánh Đan về trước đã.”

“Mai con sẽ đem tiền đi chuộc Khánh Đan về.” Hải Minh và Hải Nguyên cùng lên tiếng rồi quay lại nhìn nhau.

“Em sẽ đi!” Hải nguyên nhìn Hải Minh ánh mắt kiên định. Hải Minh nhìn Hải Nguyên anh chỉ biết im lặng, có lẽ người cô ấy cần bây giờ là Hải Nguyên không phải anh. Mọi người nhìn hai cậu con trai đang tranh nhau làm anh hùng cứu mỹ nhân cũng không biết nói gì, có lẽ trong lòng họ hiểu rõ nhưng đều không nói ra.

“Hải Nguyên, con đi đi.” Ông Văn Thịnh nhìn Hải nguyên trong anh mắt dường như nói nên tất cả.

“Đại ca, tôi đã gọi điện cho ông ta rồi, đúng như lời anh nói, ông ta quả thực rất thương đứa con gái nuôi này. Số tiền này không nhỏ, lần này công ty Thịnh Phát chết chắc rồi...”

“Vâng”

Khánh Đan bị nhốt bên trong loáng thoáng nghe thấy hai tên bắt cóc nói chuyện với nhau trong lòng rất lo sợ cô cố gắng tháo dây trói đằng sau nhưng vô dụng chợt có tiếng mở cửa một gã đàn ông bước vào đặt một bát cơm xuống trước mặt cô:

“Cố gắng làm gì vô ích thôi, ăn đi!” Hấn nói rồi định ra ngoài thì thấy Khánh Đan dùng chân hất bát cơm đi.

“Mày chán sống hả? Đừng thử thách độ nhẫn nại của tao! Tốt nhất mày nên yên phận không thì đứng trách!” Hấn quay lại nạt cô vài câu rồi sập cửa lại bên ngoài gã thanh niên nhìn cô một cái rồi quay đi ăn tiếp. Khánh Đan bắt lực thử dài, dựa vào bức tường đằng sau mà nhắm mắt, không biết mai sẽ ra sao, Hải Nguyên và mọi người nhất định rất lo lắng. Số tiền bọn bắt cóc đòi nhiều như vậy ông Văn Thịnh nhất thời không thể kiếm được, nhất là trong giai đoạn này công ty đang tập trung vốn vào các dự án. Bên ngoài hai tên bắt cóc vừa ăn vừa nói chuyện với nhau cô loáng thoáng nghe đến chuyện công ty phá sản, tiền vốn, dự án cô càng cảm thấy có gì đó không bình thường. Tuy Khánh Đan là con gái nuôi của nhà họ Dương nhưng rất ít người biết làm sao bọn bắt cóc lại có thể biết rõ như vậy, lại biết các chuyện làm ăn của công ty, nhưng chuyện này nếu không nghe Hải Minh nhắc đến thì cô cũng không hề biết. Lẽ nào mục đích của chúng không chỉ là tiền? Số tiền này nếu lập tức lấy ra thì chỉ còn cách rút từ dự án đang thực hiện? Vậy công ty...? Càng nghĩ Khánh Đan càng thấy sợ, nếu chuyện này thực sự xảy ra cô có an toàn trở về cũng không thể đối diện với bố mẹ nuôi, cô nợ họ quá nhiều. Càng nghĩ cô càng cảm thấy phải tìm cách để trốn khỏi đây. Đang ngó quanh tìm cách tháo chạy cô nhìn thấy mảnh vỡ của chiếc bát cô vừa làm vỡ.

Khi Khánh Đan cắt được dây trói trên tay thì trời cũng gần sáng, tay cô chảy đầy máu vì những vết cắt do mảnh sành gây lên. Cô nhìn ra ngoài, hai tên bắt cóc ngủ say chưa dậy nhưng cửa đã khóa. Khánh Đan loay quanh một lúc tìm cách thoát ra ngoài.

Trời cũng sáng hẳn, hai tên bắt cóc lúc này đã dậy, khi cô thấy một tên đã đi khỏi cô mới kêu lên:

“Tôi muốn đi vệ sinh!”

Thấy hấn ta không thèm để ý cô lại nói tiếp:

“Tôi muốn đi vệ sinh!”

Khánh Đan không ngừng kêu lên khiến hấn ta bực mình mở cửa. Cánh cửa mở ra ông không thấy Khánh Đan đâu hấn vội ngó quanh thì bị một cái gậy đập vào đầu, lúc choáng váng hấn nhìn thấy một cái bóng chạy khỏi căn nhà nhỏ. Tên kia quay lại thấy đồng bọn của mình đang nằm dưới đất liền đỡ hấn lên:

“Mày sao thế?”

Tên kia lúc này mới tỉnh hấn lấy tay xoa xoa trên đầu bực mình nói:

“Con ranh kia chạy mất rồi.”

“Thằng ngu, có mỗi con nhóc mà cũng không trông được!” Hấn nói rồi đáng cho gã đang ngồi dưới đất thêm cái nữa. “Gọi điện cho đại ca mau cử người đến, không cho nó chạy thoát, còn mày ở đây ứng phó với người nhà nó, nhớ kéo dài thời gian, tao đi tìm nó!” Hấn nói rồi đứng dậy chạy đi tìm Khánh Đan. Khánh Đan chạy được một đoạn thì bị vài người bắt lại. Lúc này gã kia cũng vừa đi đến nhìn thấy Khánh Đan hấn càng bực mình lấy chân đạp cho Khánh Đan một cái ngã xuống đất. “Con ranh! Muốn chạy à, tao xem mày chạy đường nào!” Hấn nói rồi lôi Khánh Đan Trở lại.

Tám giờ sáng, Hải Nguyên cầm điện thoại và vali tiền lên xe đi theo chỉ dẫn. Hải Minh nhìn theo chiếc ô tô khuất dần anh thầm cầu chúc cho hai người sớm bình an trở lại rồi anh gọi điện cho cảnh sát theo kế hoạch đêm qua anh và Hải Nguyên quyết định. Hải Nguyên đến nơi thì thấy mấy tên thanh niên đi theo sau một gã trung tuổi đang lôi Khánh Đan về, tay cầm vali của anh nắm chặt lại trắng bệch không còn chút sắc hồng anh xông lên đạp cho gã đang kéo Khánh Đan một cái khiến hấn ngã xuống đất Khánh Đan bắt ngờ cũng ngã theo một tên khác liền kéo lấy cô.

“Mẹ kiếp! bảo chúng mày không được làm tổn thương cô ấy cơ mà.” Mặt Hải Nguyên đỏ gay lên, mắt hấn những tia máu.

“Thằng ranh! Mày đánh ông à!” Tên bị đánh lúc này bây giờ mới lom còm bò dậy toan xông lên đánh Hải Nguyên nhưng bị một người ngăn lại.

“Khoan, lấy tiền đã!” Hấn nói rồi lại quay sang nhìn Hải Nguyên: “Tiền đâu? Đưa tiền tao thả người!”

“Chúng mày thả cô ấy ra trước tao sẽ đưa tiền, bằng không thì một đồng cũng đừng hòng!”

“Mày tin tao giết nó không?” Gã nói rồi cầm con dao trên tay xiết vào cổ Khánh Đan để một vết đỏ rớm máu.

Khánh Đan lúc này đã không còn chút sức lực nào bắt lực nhìn Hải Nguyên: “Đừng đưa bọn chúng tiền, cậu đưa bọn chúng tiền bọn chúng cũng không để chúng ta an toàn trở về đâu, còn làm ảnh hưởng đến dự án của công ty nữa!”

Hải Nguyên nhìn cô trái tim anh đau đớn, xem ra chuyện anh và Hải Minh nghi ngờ là thật, cũng may mẹ anh trở về đúng lúc, không thì lần này hậu quả nghiêm trọng rồi. Làm sao có thể để em chịu khổ được chứ, ngốc ạ.

“Một bên thả người, một bên đưa tiền, thế nào?” Hải Nguyên nói.

“Được.” Tên cầm đầu nói rồi nhếch mép cười, sau đó hắt nhìn đồng bọn ra ám hiệu.

Hải Nguyên nhìn thẳng vào mắt Khánh Đan. “Anh đưa vali rồi em lập tức chạy!” Khánh Đan nhìn anh lắc đầu nước mắt cô trào ra, anh không nói nhưng cô hiểu, cô cũng sẽ không để anh một mình ở lại đây, nếu đã là định mệnh thì cô sẽ ở bên anh, cùng anh vượt qua. Hải Nguyên thở dài bắt lực rồi lại nhìn nhóm bắt cóc thăm nhăm tính liệu mình hạ được mấy tên, anh không dám chắc mình có thể. Một mình anh thì không sao nhưng còn Khánh Đan, anh chỉ sợ bọn chúng sẽ dùng Khánh Đan uy hiếp anh. Thoáng nghĩ anh đã thấy đau đầu. Ôi cô gái này, không chịu nghe lời anh gì cả, đành liều một phen hi vọng Hải Minh nhanh chóng đưa cảnh sát tới. Hải Nguyên một tay cầm vali, một tay đưa về phía Khánh Đan đợi cầm được tay cô anh liền buông vali xuống và kéo Khánh Đan thật mạnh về phía mình và hét to: “Chạy đi!” sau đó dùng chân đạp thật mạnh vào người tên cầm vali làm hắn ngã lộn ra, bọn bắt cóc cũng nhanh chóng dàn trận đánh nhau với anh. Một mình anh đánh lại năm người không dễ dàng gì, cũng may từ nhỏ anh học võ nên dù không đánh thắng được nhưng năm người kia cũng chịu thương không ít.

“Hải Nguyên, cẩn thận!” Khánh Đan thấy tên cầm gậy đang lao tới anh từ phía sau liền hét lên rồi bị một người chạy đến túm lấy.

“Dừng lại, bỏ gậy xuống!”

Hải Nguyên nghe thấy vậy liền nhìn về phía có giọng nói, anh thấy hắn ta một tay giữ Khánh Đan, một tay cầm dao kề cổ cô anh liền buông tay làm gậy rơi xuống đất. Ngay lập tức mấy tên kia lao vào đánh anh, anh định đánh trả nhưng hắn lại uy hiếp: “Mày còn đánh tao sẽ giết nó!”

Thấy Hải Nguyên đứng im mấy tên bị anh đánh lúc này liền xông đến thẳng giữ thẳng đạp mạnh vào người anh làm máu trong miệng anh phun ra.

“Đừng, đừng đánh nữa, tôi xin các người đừng đánh anh ấy nữa...!” Khánh Đan nhìn thấy vậy nước mắt cứ thế tuôn ra, mặc cô gào thét nhưng bọn chúng vẫn tiếp tục đánh Hải Nguyên cho hả giận.

“Hải Nguyên, em xin anh đấy... đánh lại đi... mặc kệ em...huhu...”

Mặc kệ Khánh Đan gào khóc Hải Nguyên vẫn đứng một chỗ cho bọn chúng đánh. Chỉ cần cô không sao, đau đớn đến đâu anh cũng chịu được.

Bụp!!!

“Á á á á.....!!!!!!” Gã cầm dao uy hiếp Khánh Đan gầm lên khi bị cô đạp một cái vào bộ hạ, hắn liền thả con dao ra và ôm lấy phần dưới của mình. Khánh Đan lao về phía Hải Nguyên lúc này đã nằm dưới đất.

“Hải Nguyên...huhu...”

Đột nhiên Hải Nguyên bật dậy lao lên đẩy Khánh Đan ra khiến cô ngã ngửa ra sau, cô chỉ kịp nhìn con dao sáng bóng đâm thẳng vào người Hải Nguyên, máu trào ra không ngừng, Khánh Đan hoảng loạn kêu lên.

“Ngốc! đừng khóc nữa, anh không sao...anh nói cả đời sẽ bảo vệ em mà...” Hải Nguyên nói rồi từ từ chìm vào cơn mê.

“Hải Nguyên, tỉnh lại đi... em xin anh... Hải Nguyên...có ai cứu với... huhuhu...”

Tiếng khóc, tiếng sung vang lên lẫn trong tiếng còi của xe cảnh sát kêu inh ỏi, khung cảnh hỗn loạn. Khánh Đan chỉ biết ôm lấy Hải Nguyên nước mắt giàn giụa. Khánh Đan cũng không rõ những chuyện gì xảy ra sau đó, khi định thần lại thì đã ở bệnh viện, Hải Nguyên đã được đưa vào phòng cấp cứu. Nhóm bắt cóc ngay sau đó đã bị công an tóm gọn.

7. Chương 7: Chuyện Cũ Lãng Quên Được Phơi Bày

Cửa phòng cấp cứu vừa đóng lại một lúc đã có một y tá bước ra, bà Vân và bà Lan vội chạy đến:

“Y tá con trai tôi sao rồi?”

“Bệnh nhân mất quá nhiều máu lại là máu hiếm, bệnh viện chúng tôi hiện đã không còn đủ dự trữ, mọi người xem trong gia đình có ai có cùng nhóm máu mau vào truyền máu đi.”

Câu nói của y tá làm mọi người ngấy ra, Hải Nguyên từ nhỏ không có bố, ở cùng mẹ là bà Vân, bà Vân lại không cùng nhóm máu với anh.

“Bố, mẹ phải làm sao đây?” Hải Minh hỏi.

Bà Ngọc Lan nhìn bà Ngọc Vân rồi lại quay sang nhìn ông Văn Thịnh.

“Tôi có.”

Ông Văn Thịnh từ đằng sau bước lên đi vào trong phòng cấp cứu trước ánh mắt ngạc nhiên tốt độ của Khánh Đan. Bà Ngọc Vân im lặng không nói gì. Bí mật này bà đã cố gắng giấu bao nhiêu năm nay, bà chỉ hi vọng có thể giấu nó mãi mãi. Thà là Hải Nguyên không biết bố mình là ai chứ không muốn bọn trẻ vì sai lầm của người lớn mà tổn thương. Nếu Hải Nguyên biết được bố đẻ mình chính là người anh luôn coi là bố nuôi suốt bao nhiêu năm nay liệu anh có chấp nhận được không? Nếu anh biết mẹ anh cùng bác rể sinh ra anh liệu anh có chấp nhận được không?

Bà Vân đang mông lung suy nghĩ thì có bàn tay siết nhẹ lên tay mình, bà ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt bà Lan đang nhìn. Ánh mắt ấy bao nhiêu năm vẫn như vậy, chứa đầy bao dung và vị tha. Nếu không phải ánh mắt này năm đó nhìn bà, đôi tay ấm áp của tình chị em này, nếu không phải người chị ruột bao dung cho lỗi lầm của bà thì có lẽ hôm nay bà không còn đứng ở đây cũng không có sự ra đời của Hải Nguyên. Bà Vân nhìn bà Lan cười gượng gạo.

“Yên tâm, mọi chuyện đã có chị đây rồi!” Bà Lan nhìn bà Vân an ủi, bàn tay ấm áp xiết chặt hơn một chút. “Con sẽ không sao đâu!”

Hơn một tiếng sau cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, một bác sỹ bước ra.

“Cả nhà yên tâm, bệnh nhân đã qua cơn nguy hiểm. Trên người có nhiều vết thương nhưng không nghiêm trọng lắm. Vết đâm tuy sâu nhưng không vào nội tạng, không nghiêm trọng lắm, chỉ cần sau bốn mươi tám tiếng không sốt là có thể yên tâm rồi.”

“Tôi có thể vào thăm không?” Bà Ngọc Vân liền hỏi.

“Bây giờ thì có thể, nhưng nên để bệnh nhân tĩnh dưỡng thì hơn.” Bác sỹ trả lời giọng hiền từ. “Yên tâm đi, cậu nhóc này chịu nhiều vết thương như vậy mà vẫn không sao thì giờ làm sao có chuyện được.”

“Cảm ơn bác sỹ.” Ông Văn Thịnh bước đến đưa tay ra bắt tay ông bác sỹ. Ông bác sỹ cũng đưa tay đáp lại.

“Cứu người là nhiệm vụ của tôi, mà con trai ông thì tôi không thể không cứu, chủ tịch Dương.”

“Chuyện này...” Ông Văn Thịnh định nói rồi lại thôi.

“Ông yên tâm, chuyện này tôi biết. Tôi quen ông không phải chỉ một hai ngày. Thôi tôi có việc cần đi rồi, khi nào cậu nhóc tỉnh dậy tôi sẽ đến.”

Ông bác sỹ nói rồi quay đi.

Sau khi bác sỹ đi khỏi bà Vân liền đi vào phòng bệnh, Khánh Đan cũng định vào theo nhưng bà Ngọc Lan cản lại: “Khánh Đan, con nên về nhà thay đồ rồi nghỉ ngơi, hai hôm nay con cũng mệt rồi. Mẹ cũng về nấu nồi cháo đợi Hải Nguyên tỉnh lại thì ăn.”

Khánh Đan biết bà cô tình muốn cô về nhưng vẫn còn chần chừ vì muốn nhìn thấy Hải Nguyên một lát, cô nhìn Hải Minh cầu cứu lại thấy anh gật đầu ý bảo cô theo mẹ về nên đành ngoan ngoãn theo bà Lan đi về nhà. Trên đường về bà Lan im lặng không nói gì. Khánh Đan cũng chỉ im lặng mà không dám hỏi những suy nghĩ trong đầu mình, lúc ông Văn Thịnh bước vào phòng cấp cứu Hải Minh không hề có vẻ gì là ngạc nhiên, ắt hẳn chuyện này anh đã sớm biết. Chỉ có mỗi Hải Nguyên là không biết. Khánh Đan thầm than trong lòng, Hải Nguyên biết anh sẽ phản ứng ra sao? Câu chuyện của tầng lớp giàu có thật không đơn giản, có lẽ chỉ một mình cô có suy nghĩ đơn giản, cuộc sống đơn giản, đôi khi cô nghĩ mình cũng may mắn vì cô chỉ là con nuôi, thực chất không thân phận gì cũng không có bí mật gì. Nhưng cô lại không hề biết thực ra cô vốn đã ở trong vòng xoáy phức tạp ấy rồi.

Cả đoạn đường về nhà, bà Ngọc Lan không hề nói câu nào đến khi về đến nhà bà mới lên tiếng:

“Con lên phòng tắm rửa rồi ngủ chút đi, cẩn thận vết thương nhé, nếu thấy khó khăn thì gọi mẹ nha.”

“Vâng ạ.”

“Ừm, đi đi, mẹ xuống bếp nấu cháo.” Nói rồi bà đi xuống bếp, Khánh Đan nhìn theo bóng dáng cô đơn của bà bỗng thấy buồn, chắc hẳn bà chịu không ít đau khổ, chồng phản bội cùng em gái ruột của mình sinh con, vậy mà bà vẫn bao dung như vậy. Thời gian sống cùng bà cô cảm thấy bà luôn hết mực yêu thương Hải Nguyên, thậm chí còn có phần thiên vị anh hơn Hải Minh. Ánh mắt bà dành cho bà Ngọc Vân vẫn luôn luôn là ánh mắt ấm áp tràn đầy yêu thương của một người chị gái dành cho em gái. Trên đời này có người phụ nữ nào làm được như vậy?

Khánh Đan lên phòng tắm xả nước nóng vào bồn rồi ngâm mình một lúc lâu. Chưa bao giờ cô nghĩ mình có ngày bị bắt cóc mà lại y như trong phim vậy. Nữ chính bị bắt cóc, nam chính không màng nguy hiểm đến cứu rồi bị đâm một nhát dao, cũng may anh không sao. Ngâm mình trong nước ấm cảm giác rất dễ chịu nên Khánh Đan đã ngủ thiếp đi một lúc đến khi nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ của bà Lan bên ngoài mới tỉnh giấc, cô vội mặc áo vào rồi ra ngoài.

“Con không sao chứ Khánh Đan? Sao ở trong phòng tắm lâu vậy?” Bà Lan thấy cô mở cửa liền hỏi.

“Mẹ, con không sao. Chỉ là con mệt quá nên ngủ quên mất thôi.”

Bà Lan nghe vậy nhìn kĩ cô một lượt chắc chắn cô không sao mới thấy yên tâm phần nào, lại thấy vết thương trên cổ cô mà xót xa:

“Con xem, bọn chúng làm con bị thương tới mức này đây, có đau lắm không con? Để mẹ xem nào!” Bà Lan nói rồi toan kéo cô áo cô xuống nhưng cô ngăn lại.

“Mẹ, chỉ là vết thương nhỏ thôi, cũng không đau lắm, mẹ đừng quá lo.”

“Mẹ làm sao không lo được, cái bọn bắt cóc này phải cho chúng nó ở tù một gông, làm con gái người ta thành ra nỗi này đây!”

Khánh Đan thấy bà yêu thương mình như vậy trong lòng rất cảm động liền xà vào lòng bà, ôm lấy bà như ngày còn nhỏ:

“Mẹ, cảm ơn mẹ đã yêu thương con như vậy!”

Bà Lan thấy vậy cũng thấy xúc động, từ khi các con lớn rồi, chúng không ôm bà như ngày nhỏ nữa. Bà vỗ nhẹ vào lưng cô:

“Đứa con gái ngọc ngà này, có bố mẹ nào không thương con mình chứ, con là con gái của mẹ, mẹ có thể không thương con sao?”

Khánh Đan ôm lấy bà, mắt đã đỏ hoe và ngăn nước nhưng lại cố gắng không để một giọt nào rơi xuống.

“Mẹ, con muốn vào bệnh viện thăm Hải Nguyên.”

Bà Lan lúc này mới buông cô ra nhìn cô một lát rồi nói:

“Ừ, nhưng trước khi đi mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Khánh Đan nhìn anh mắt bà cung phần nào hiểu được bà định nói gì.

Gần hai mươi lăm năm trước, bà Ngọc Lan còn là sinh viên du học bên Mỹ, sau khi chia tay người yêu ở quê nhà bà rất đau khổ nên đã thường xuyên vào bar uống rượu, cũng chính là nơi bà gặp ông Văn Thịnh. Có một hôm bà uống say gây sự với một gã thanh niên say rượu vì hắn cố ý quấy rối bà, trong lúc tức giận bà đã tát hắn một cái, vừa quay đi thì bị hắn lôi lại, ông Văn Thịnh xuất hiện và đưa bà ra khỏi quán bar. Khi ra khỏi đó bà đã không còn tỉnh táo nữa, mặc kệ ông đưa đi. Sáng hôm sau tỉnh dậy bà thấy mình trong khách sạn, ông Văn Thịnh thì đang ngủ trên sofa. Ông nói: “Con gái không nên một mình đi uống rượu, lại còn uống rượu say đến mức này nữa, không phải cô may mắn gặp tôi thì giờ cô không bình yên ngồi như này đâu.”

Sau khi ông Văn Thịnh bỏ đi, bà Ngọc Lan vẫn ngồi ngây trên giường. Ông Văn Thịnh ra khỏi khách sạn rồi bỗng thấy mình đang làm việc dở hơi, bao đồng chuyện người khác, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy bà, ông liền có cảm giác rất quen thuộc, thứ cảm giác ấy khiến ông không thể làm lơ bỏ mặc một cô gái yếu đuối bị mấy tên vô lại bắt nạt.

Không lâu sau hai người lại có cơ hội gặp lại, gặp nhiều lần rồi ông mới phát hiện hóa ra cô gái kia có nét giống người yêu ông ở quê nhà, quả thực rất giống, nhưng lại có nhiều nét khác biệt mà đặc biệt, người yêu ông dịu hiền còn cô gái này cá tính đáng yêu. Người yêu ông thường xuyên ghen tuông giận dữ vô cớ thì cô gái này thoải mái tự do. Cách cô xử lý công việc cũng rất quyết đoán và thẳng thắn. Ông biết so sánh như thế là không đúng, nhưng dần dần ông đã bị thu hút bởi cô gái trước mắt mà quên đi cô người yêu ở quê. Tình cảm ấy càng ngày càng lớn không cách nào che giấu. Sau một năm quen biết hai người chính thức hẹn hò. Còn về cô người yêu, hai người cãi nhau nhiều lần rồi chia tay.

Sau khi hoàn thành chương trình du học bà Ngọc Lan và ông Văn Thịnh cùng nhau trở về nước và làm đám cưới, cũng là lúc ông Văn Thịnh hiểu được vì sao ông lại có cảm giác bà Ngọc Lan có nét gì đó giống người yêu mình, bởi người yêu cũ của ông chính là em gái Ngọc Lan- Ngọc Vân.

Thời gian bà Ngọc Lan sống ở nhà không nhiều, lại thêm công ty mới thành lập có nhiều việc phải xử lý nên bà Ngọc Lan không hề để ý đến sự khác thường của chồng mình và em gái. Chuyện của bà Ngọc Lan và ông Văn Thịnh vì vậy mà được giấu kín. Một năm sau khi kết hôn bà sinh Hải Minh. Sự nghiệp ổn định, con trai ngoan ngoãn, ông Văn Thịnh càng yêu chiều bà hơn.

Bà Ngọc Lan kể về chuyện tình cảm của mình và ông Văn Thịnh ánh mắt vẫn hiện rõ niềm hạnh phúc, lúc đó bà chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất có gia đình có sự nghiệp, có con cái. Nhưng bà không hề biết, chỉ mấy năm sau bị kịch bắt đầu.

Ánh mắt bà Ngọc Lan thoáng hiện lên chút đau thương rồi lại trở nên bình lặng, ôn hòa.

Bà còn nhớ hôm đó có một bữa tiệc của một đối tác quan trọng, em gái bà cùng ông Văn Thịnh và mấy giám đốc trong công ty đi dự tiệc. Từ sau khi sinh Hải Minh bà Lan toàn tâm toàn ý chăm lo cho gia đình không quản chuyện công ty nữa nhưng bữa tiệc lần này cần phải có thư ký đi theo tiện bàn bạc công việc mà giao ấy thư ký mới bà không yên tâm nên đã nhờ em gái đi giúp. Đêm hôm đó ông Văn Thịnh đi cả đêm không về, trong lòng tuy lo lắng nhưng bà lại yên tâm vì có em gái mình bên cạnh. Sự yên tâm của bà kéo dài cho đến khi bà Ngọc Vân có thai, cái thai không thể dấu được nữa và sự thật cũng được phơi bày. Bấy giờ bà mới hiểu thái độ khác thường trước đám cưới của ông Văn Thịnh là vì biết người yêu cũ chính là em vợ, bà mới hiểu cảm giác thấp thỏm không yên trong lòng bà đêm hôm đó là vì sao. Vì đêm hôm đó chồng bà ở bên cạnh em gái bà. Hạnh phúc của bà mong manh đến thế, giả tạo đến thế!

Bà đau khổ vì chồng phản bội.

Bà đau khổ vì em gái lừa dối.

Bà đau khổ vì biết người con trai mà em gái mình đợi bao nhiêu năm khi trở về lại sánh bước bên bà hạnh phúc.

Những lời nói của Ngọc Vân ám ảnh bà từng phút từng giây. “Em nhất định sẽ đợi anh ấy về.” “Anh ấy rất yêu em.” “Anh ấy...” “Anh ấy...” “Anh ấy...” “Anh ấy và chị đã hạnh phúc bên nhau rồi, em có thể nói gì nữa, bí mật ấy em thả dẫu kín mãi mãi chứ không muốn cả ba cùng khó xử.” “Chị, tha lỗi cho em!”

Chuyện tình này bà mới là kẻ thứ ba chứ không phải em gái bà.

Vì bà muốn ở bên ông Văn Thịnh. Vì bà không thể cưỡng lại được sức hút của ông Văn Thịnh, ông quá hoàn hảo và xuất sắc.

Vì bà nghĩ cô người yêu của ông trẻ con hay dối, không phù hợp với ông. Nhưng bà thì khác, nếu hai người ở bên nhau nhất định bà sẽ khiến ông hạnh phúc, hơn nữa bà còn có thể là cánh tay đắc lực trợ giúp ông trong con đường sự nghiệp.

Vì bà nghĩ nếu hai người ở bên nhau thì quá hoàn mỹ.

Cô gái ngốc nghếch trong mắt bà năm đó chính là em gái bà, đứa em gái an phận thủ thường ngày ngày chờ mong người yêu trở về. Đứa em gái thường xuyên kể với bà về người yêu, thường xuyên tâm sự với bà về người con trai mà nó nghĩ cả đời này chỉ yêu mình anh. Đứa em gái bà yêu thương nhất. Bố mẹ không còn, bà chính là chỗ dựa duy nhất của nó. Ngoài người con trai kia nó chỉ có bà. Ngày bà hạnh phúc bên chồng, nó đã trải qua như thế nào? Bà không hề hay biết.

Hoang mang. Đau khổ. Dày vò. Bà Ngọc Lan lựa chọn ra đi.

Bà cứ nghĩ câu chuyện đến vậy là kết thúc, bà đi rồi, trả lại hạnh phúc cho em gái, trả lại thứ không thuộc về bà cho người đáng lẽ có được. Nhưng khi bà nhận được cuộc điện thoại của ông Văn Thịnh thì bà biết mình đã sai lầm. Em gái bà đang trong bệnh viện, cấp cứu vì uống thuốc ngủ tự tử.

Lúc bà về đến bệnh viện, đứng trước giường bệnh nhìn gương mặt em gái mình trắng bệch, ánh mắt vô hồn, bà chỉ biết cầm tay em gái mình mà khóc.

“Chị, chị tha thứ cho em có được không?” bà Ngọc Vân thều thào giọng yếu ớt.

“Chị không trách em đâu. Chị không trách em đâu. Huhu, sao em lại làm chuyện ngốc nghếch thế hả? Em không nghĩ cho con mình sao...”

“Chị bỏ đi em sẽ áy náy cả đời. Bố mẹ mất sớm, chị nuôi em ăn học, chị là cha là mẹ của em, em còn làm tổn thương chị. Chị bỏ đi rồi em biết làm sao?” Ngọc Vân càng nói giọng càng nhỏ dần đến câu cuối tựa như chỉ là tiếng gió.

“Chị không đi. Chị không đi đâu cả, chỉ cần em khỏe lại chăm sóc cho đứa bé thật tốt, được không?”

“Chị tha thứ cho anh rể được không?”

“...”

“Chị!”

“Anh ấy thực sự rất yêu chị, chuyện hôm đó...” Ngọc Vân vừa nói vừa khóc nức lên. Ngọc Lan quay lại nhìn ông Văn Thịnh, ông vẫn đứng nãy giờ không nói một câu nào.

“Được, chị tha thứ cho anh ấy! Chỉ cần em mau chóng khỏe lại.”

Khánh Đan thấy bà Ngọc Lan im lặng một lúc lâu cô mới hỏi:

“Sau đó thì sao mẹ?”

“Mấy tháng sau đó dì con thuận lợi sinh ra Hải Nguyên. Con cũng biết đấy, một công ty đang trên đà phát triển như vậy thì không thể để tai tiếng gì về gia đình, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh. Vì vậy mẹ quyết định nhận Hải Nguyên làm con ruột như vậy có thể tránh được điều tiếng cho Ngọc Vân lại không ảnh hưởng đến việc kinh doanh của công ty.” Nói đến đây bà lại thở dài.

“Nhưng cuối cùng vẫn bị cánh nhà báo phát hiện, còn đăng cả ảnh dì con mang thai trên báo, mọi chuyện âm ỉ suốt một thời gian, các cổ đông trong công ty cũng vì vậy mà yêu cầu bỏ con từ bỏ vị trí chủ tịch, mấy đối tác kinh doanh cũng đòi hủy hợp đồng. Dì con năm đó đã phải đứng ra khẳng định Hải Nguyên với bố

con không có quan hệ huyết thống. Ngày ngày Hải Nguyên gọi ông ấy là bố nhưng trong lòng luôn nghĩ ông ấy không phải bố ruột mình, bây giờ đột nhiên thằng bé biết bố luôn ở bên nó mà lại không nhận nó thì nó sẽ nghĩ sao?”

“Mẹ, con hiểu rồi, con sẽ không nói ra đâu.”

“Ừ. Thôi bây giờ con xuống ăn cơm rồi vào viện thăm Hải Nguyên trước mẹ nấu cháo xong sẽ vào sau.”

“Con chào dì.” Khánh Đan bước vào phòng bệnh liền lên tiếng chào bà Ngọc Vân đang ngồi bên cạnh giường Hải Nguyên. Bà nghe vậy cũng quay lại mỉm cười nhìn cô:

“Con đến à, sao không ở nhà thêm lúc nữa nghỉ ngơi?”

“Dạ con không mệt ạ. Hải Nguyên chưa tỉnh lại hả dì?”

“Nãy có tỉnh một lúc lại ngủ tiếp rồi, con lại đây nào.” Bà nói rồi cầm tay Khánh Đan kéo cô ngồi xuống, cô chăm chú nhìn người phụ nữ đang ngồi trước mặt mình. Bà năm nay cũng bốn mươi tuổi nhưng vẫn rất trẻ trung, người ngoài nhìn bà không ai nghĩ bà đã bốn mươi, ánh mắt có chút lạnh lùng sắc sảo, thần thái tao nhã quý phái khiến người khác không thể không chú ý.

“Nhiều năm không gặp con giờ đã lớn thế này rồi. Lâu lâu dì mới về Việt Nam một lần, dự định nghỉ ngơi, du lịch cho thoải mái không ngờ lại có chuyện này xảy ra. Con chắc sợ hãi lắm hả? Mấy vết thương còn đau không?” Bà Ngọc Vân nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng.

“Dạ, con không sao ạ.”

“Ừ. Không sao là tốt rồi.” Bà Ngọc Vân và Khánh Đan nói chuyện một lúc thì có tiếng chuông điện thoại reo bà liền đi ra ngoài nghe điện.

Trong phòng bệnh chỉ còn mỗi Khánh Đan, cô kéo ghế lại gần giường nhìn Hải Nguyên đang ngủ say, sắc mặt nhợt nhạt, trên mặt còn mấy vết tím bầm, trên tay cũng có vài chỗ băng bó trong lòng thấy xót xa. Nếu không phải vì cứu cô anh đâu đến nông nỗi này.

Hải Nguyên đang ngủ chột có mấy giọt nước ầm rơi vào lòng bàn tay anh liền tỉnh dậy thấy Khánh Đan đang khóc.

“Người chưa chết sao phải khóc?”

Khánh Đan nghe thấy tiếng nói giật mình nhìn anh, mắt vẫn ngân ngấn nước liền quay đi lau những giọt nước còn vương trên mặt.

“Anh tỉnh rồi à? Còn đau không?”

“Em thử đâm một dao vào người xem có đau không? Hỏi gì gốc thế?” Hải Nguyên nhìn điệu bộ thăm thương của Khánh Đan bật cười.

“Anh mới là gốc ấy, tự đứng đi đỡ nhát dao đấy làm gì!”

“Anh phải bảo vệ người anh yêu chứ, làm sao để cô ấy bị tổn thương được.”

Khánh Đan nghe anh nói nước mắt lại trào ra. Hải Nguyên đưa tay lau những giọt nước mắt ầm nóng trên gương mặt cô:

“Gốc đừng khóc nữa, anh không sao mà, chẳng phải vẫn yên ổn ngồi trước mặt em đây sao?”

“Anh có biết em rất sợ không? Nhìn anh nằm bất động, máu không ngừng chảy, tay em toàn là máu, em tưởng em không còn được thấy anh nữa...”

Khánh Đan nói, nước mắt cô càng rơi nhiều, lần đầu tiên cô thấy sợ hãi, sợ không còn được thấy anh nữa, sợ mất đi anh mãi mãi. Hải Nguyên liền ôm cô, chần hấn lúc đó cô hoảng loạn lắm.

“Ngoan, đừng khóc nữa, anh không muốn người anh yêu phải khóc đâu.” Anh vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng Khánh Đan. Cô ngồi thẳng dậy lau nước mắt.

“Em không khóc nữa, nhưng anh phải hứa, sau này không được làm chuyện gốc ghét như vậy nữa.”

“Ừ anh hứa!” Hải Nguyên nói rồi lại đưa tay lên lau nước mắt cho cô rồi nhìn vết cứa hồng hồng trên cổ cô mặt cau lại, tay đưa xuống chạm nhẹ vào nó:

“Đau lắm không?”

“Hết đau rồi.” Khánh Đan khẽ lắc đầu rồi chạm nhẹ lên cổ mình.

“Chắc sẽ để lại sẹo rồi.” Hải nguyên nói tiếp.

“Một vết thương nhỏ thôi mà.”

Thấy Hải Nguyên vẫn nhăn mày Khánh Đan bực mình. “Anh chê trên cổ em có vết sẹo nên xấu chứ gì.”

Hải Nguyên bật cười trước sự tức giận của cô. “Hi hi, anh nào dám, chỉ sợ em không vui thôi.”

“Em còn bị thương ở đâu nữa không? Tối hôm trước chúng nó đánh em phải không?”

“Ừ, nhưng mà không sao đâu, cũng không còn đau nữa.”

“Đâu anh xem nào.”

“Em không sao mà.”

“Không anh phải xem mới yên tâm được.”

“Em nói không sao mà.” Thấy Hải Nguyên nhất quyết như vậy Khánh Đan bỗng thấy khó xử, cô thật sự không muốn anh nhìn thấy, nếu không anh lại tức giận.

“Em nói không sao thì cho anh xem không được à? Ở đâu? Nghiêm trọng không?”

Nghe Hải Nguyên nói cô mím môi lại khẽ lườm anh một cái rồi kéo vai áo xuống sâu một chút lộ ra bờ vai trắng mịn nhưng lại xuất hiện một mảng tím bầm lại, Hải Nguyên nhìn thấy mặt cau lại:

“Thế này mà em bảo không sao, haizz” Hải Nguyên thở dài xót xa rồi chạm nhẹ vào vết tím đó. Tím đen lại như kia chắc chắn là đau lắm vậy mà Khánh Đan vẫn không hề kêu than.

“Bọn chết tiệt kia đánh em ra nông nổi này, anh phải tìm chúng nó tính sổ mới được! hừ.” Hải Nguyên nói tay nắm chặt mép chăn làm nó nhăn rúm lại.

“Được rồi, anh đừng tức giận nữa mà, bố nói nhóm bắt cóc đấy bị đi tù rồi, hơn nữa hôm đấy anh đánh ấy người đấy bị thương cũng không nhẹ, anh còn tức làm gì nữa.”

Hải Nguyên nhìn Khánh Đan thở dài rồi lại ôm cô vào lòng, cảm giác này thật bình yên.

“Hmm”

Nghe thấy tiếng hắng Khánh Đan ngồi bật dậy và quay lại thấy bà Ngọc Lan đang mỉm cười bước vào.

“Con chào mẹ.”

“Ừ, mẹ mang cháo đến đây, Hải Nguyên đói rồi hả? Dậy ăn cháo nào.”

“Vâng, Khánh Đan dứt cháo cho anh đi.” Hải Nguyên nhìn Khánh Đan với ánh mắt đầy dụng ý, cô khẽ lườm anh một cái.

“Lẽ nào em để mẹ dứt cháo cho anh sao?” Anh nhìn cô nở nụ cười đầy âm mưu. Khánh Đan dành cho anh một nụ cười đầy uy hiếp rồi đứng dậy đỡ lấy bát cháo trên tay mẹ.

Bà ngọc Lan nhìn thấy hai đứa con vui vẻ như vậy trong lòng cũng thấy vui, chỉ hi vọng Hải Minh sẽ không vì vậy mà buồn.

“Hai con ở đây, mẹ ra ngoài xử lý chút việc nhé.” Bà Ngọc Lan nhìn qua cửa sổ thấy Ngọc Vân gọi bà liền nói rồi đi ra ngoài.

Hải Nguyên ăn hết bát cháo thì với tay lấy quyển truyện rồi đưa cho cô:

“Đọc cho anh nghe đi.” Rồi ngả lưng xuống nhắm mắt dưỡng thần.

“Anh cũng nhiều yêu sách quá đấy!” Khánh Đan nhú mày nhìn anh nhưng anh vẫn tỉnh bơ.

“Anh là người bệnh mà, hi hi”

Khánh Đan cầm quyển sách trên tay Hải Nguyên và mở ra đọc. Bình thường anh luôn tỏ ra mình là người lớn nhưng thật ra cũng rất trẻ con, như lúc này vậy. Nhưng cho dù anh có đưa ra yêu cầu gì đi nữa cô cũng chấp nhận, chỉ cần anh vui vẻ. Anh cũng chịu rất nhiều thiệt thòi, chỉ cần cô có thể, cô sẽ bù đắp cho anh.

Khánh Đan đọc truyện một lúc thì Hải Nguyên ngủ mất, cô đứng dậy ém lại chăn cho anh. Lúc anh ngủ trông thật hiền lành, không giống như thường ngày lạnh lùng, bá đạo.

“Khánh Đan!” Hải Nguyên vỗ nhẹ lên vai cô nhưng cô vẫn ngủ say lúc sau mới dụi mắt dậy:

“Ừm, em ngủ quên mất, hi”

“Mấy hôm nay chắc em mệt lắm hả? Tan học rồi không ở nhà nghỉ ngơi còn chạy đi chạy lại giữa nhà với bệnh viện làm gì?” Anh nói giọng nhẹ nhàng, âu yếm.

“Em không yên tâm mà, bố mẹ bận rộn lo công ty và vụ bắt cóc, em rảnh nên vào đây nói chuyện với anh mà.”

Hải Nguyên nghe cô nói tự nhiên bật cười, Khánh Đan cúi xuống gương cười vì nhận ra từ lúc cô vào đây đợi anh kiểm tra tổng thể một lúc mà đã ngủ quên mất.

“Lên đây.”

“Hả?”

“Em mệt thì lên đây ngủ một lát đi.” Anh nói rồi ngồi dịch sang một bên.

“Không cần đâu, em cũng không mệt lắm.”

“Đây là phòng vip, sẽ không ai vào đâu.” Hải Nguyên dường như hiểu được suy nghĩ của Khánh Đan lúc này.

“Em sợ gì chứ? Haha” Anh nhìn cô nói với giọng khiêu khích.

“Em sợ gì đâu. Hứ”

Cô nói rồi leo lên giường nằm. Hải Nguyên chỉ mỉm cười rồi kéo chăn lên cho cô. Đối phó với cô gái bướng bỉnh này cũng thật dễ dàng.

Khánh Đan nằm một lúc nhưng không thể ngủ được nữa lại thấy không khí có vẻ kì lạ, cô thấy mình thật ngốc nghếch khi nghe anh khích vài câu đã leo lên giường anh nằm giờ mới thấy ngại đành nằm im không nhúc nhích.

“Hôm trước phẫu thuật ai truyền máu cho anh vậy?”

Khánh Đan nghe anh nói ngẩng đầu lên nhìn anh nhất thời không biết nói gì.

“Nhóm máu của anh là nhóm máu hiếm, nếu không phải người thân chưa chắc đã có.”

Từ nhỏ Hải Nguyên không có bố, dù anh gọi ông Văn Thịnh là bố nhưng anh cũng biết ông không phải là bố ruột của anh, người sinh ra anh có lẽ ông ấy không cần anh. Trong lòng anh dù có oán trách nhưng anh vẫn muốn biết ông ấy là người như thế nào. Anh không trùng nhóm máu với mẹ, không phải bệnh viện có máu thì chỉ có thể là người đó. Thấy Khánh Đan im lặng anh càng nghi ngờ, liệu có phải người đó trở về?

“À, chẳng phải bệnh viện luôn có máu dự trữ sao? Có thể do anh may mắn, hi.” Khánh Đan ấp úng nói rồi nhìn anh mắt anh dường như không hề có biểu hiện gì.

“Vậy à?” Hải Nguyên nhìn Khánh Đan mỉm cười. “Em nói dối!” Tất nhiên câu sau anh chỉ giữ trong lòng mà không nói ra. Khánh Đan không biết nói dối, nhất là với anh, có thể cô có điều gì khó nói, nhưng chỉ cần là cô nói anh đều tin đó là sự thật. Anh lấy tay che hai mắt cô lại.

“Nhìn gì anh chứ, không phải em đang buồn ngủ sao? Ngủ đi!”

Khánh Đan gỡ tay anh ra mỉm cười rồi cũng nhắm mắt lại. “Em xin lỗi. Em thật sự không muốn đấu anh, nhưng nếu một lời nói dối mà khiến anh không bị tổn thương thì em nguyện che giấu anh suốt đời, chỉ cần anh vui vẻ.”

Trong phòng bệnh, hai người đang hạnh phúc trong sự ngọt ngào của tình yêu mà không hề hay biết có một người đang lặng lẽ nhìn vào, trong lòng cay đắng. Có lẽ anh thật sự mất cô rồi, trái tim cô không còn vị trí cho anh nữa hoặc có thể từ trước đến nay trái tim cô chưa hề có vị trí dành cho anh.

“Anh Hải Minh không vào à?” Nhật Lệ đứng sau Hải Minh này giờ chỉ thấy anh đứng ngoài nhìn vào mới lên tiếng.

“À, anh nhớ ra có việc cần làm nên không vào nữa.”

Hải Minh quay lại nhìn Nhật Lệ nói rồi bước đi. Nhật Lệ nhìn theo bóng dáng anh cô độc đi xa dần trong lòng thoáng buồn. Cuộc đời này cũng thật chớ chiều. Cô yêu thầm anh bao nhiêu lâu anh không hề hay biết lại một lòng hướng tới Khánh Đan. Còn Khánh Đan, cô ấy đang hạnh phúc bên Hải Nguyên. Cô ấy cũng chẳng biết đến một người con trai luôn âm thầm ở bên bảo vệ cô ấy, hoặc có thể cô ấy biết nhưng lại làm ngơ.

8. Chương 8: Cùng Anh Đi Đến Chân Trời Góc Bể

“Canh này hơi mặn, thím cho thêm ít nước nữa đi, Hải Nguyên thích ăn nhạt.” Bà Ngọc Lan thử canh rồi lại iếng thịt vào chảo chiên lên. Hôm nay Hải Nguyên xuất viện bà phải tự tay xuống bếp làm cho con mấy món ngon tẩm bổ, ở trong bệnh viện không thoải mái bà luôn sợ anh sẽ gầy đi nên ngày nào cũng nấu cháo tẩm bổ cho anh kết quả là béo lên trông thấy, mặt cũng phì ra, Khánh Đan trông mà không nhận được cười.

“Mẹ ơi, chúng con về rồi đây!” Khánh Đan vừa vào cửa đã lớn tiếng gọi bà rồi đi vào bếp trông thấy bà đang bận rộn với các loại thực phẩm.

“Các con đã về rồi à, mau đi thay đồ rồi xuống ăn cơm, mẹ cũng làm xong rồi đây.” Bà nói nhưng tay vẫn khuấy nồi súp.

“Oa, thơm quá mẹ ạ.” Khánh Đan hơi cúi người xuống ngửi mùi thơm từ thức ăn tỏa ra. Hải Nguyên thấy vậy cũng chạy đến toan nhúp lấy miếng bánh thì bị Khánh Đan đánh ột cái vào tay:

“Anh vẫn chưa rửa tay đấy!”

“Ui dào, tay anh sạch mà.” Hải Nguyên vẫn thò tay xuống định lấy miếng bánh ăn nhưng lại bị cô đánh thêm cái nữa.

“Đã bảo anh phải rửa tay trước mà, mất vệ sinh!”

“Đi thì đi, em lảm chuyện thật đấy!” Hải Nguyên cảm rằm vài câu rồi mới ra bồn rửa tay.

“Hai cô cậu này lúc nào cũng cãi nhau được.” Thím Hồng vừa nói vừa cười khi thấy Khánh Đan và Hải Nguyên như vậy.

“Là cô ấy ghê gớm đấy chứ, mẹ nhỉ?” Hải Nguyên từ bồn rửa tay đi ra nhúp một cái bánh lên ăn còn nhe răng ra cười với cô một cái.

“Khánh Đan cũng chỉ là muốn tốt cho con.”

Thấy Khánh Đan cười đắc ý Hải Nguyên cầu nhàu:

“Mẹ, mẹ lại bệnh cô ấy rồi, haizz... sao người bị bắt nạt luôn là mình nhỉ?” Hải Nguyên nói rồi bê luôn cả đĩa bánh ra ngoài, “Chỉ có mi không bắt nạt ta, chúng ta chuồn thôi.” Hải Nguyên nói làm mọi người trong phòng bật cười.

“Anh giỏi thì trốn đi, trốn đi!” Khánh Đan cũng đi theo anh.

“Hi hi anh mong không được còn trốn tránh làm gì.” Anh nói rồi lấy hai ngón tay dính bánh của mình bôi lên mũi cô rồi chạy mất.

“A, sao lại bôi lên mặt em, đồ đáng ghét!” Khánh Đan cũng đuổi theo anh bôi bánh lên mặt anh. Một lúc hai người trông đã nhếch nhác như nhau, tiếng cười nói ầm ĩ. Ông Văn Thịnh và Hải Minh từ bên ngoài bước vào thấy tình cảnh như vậy chỉ biết ngạc nhiên nhìn.

“Bố....Anh.”

“Ừ, hai con đùa nhau ít thôi, Hải Nguyên con vừa xuất viện đấy! Chà, vừa về nhà đã thấy mùi thức ăn rồi, thơm quá! Để xem tay nghề của mẹ con nào.” Ông Văn Thịnh thấy vậy mỉm cười vui vẻ nói rồi đi vào trong bếp. Hải Minh cũng chỉ cười gượng, tránh ánh mắt Khánh Đan nhìn anh rồi đi lên phòng. Khánh Đan thấy anh đi rồi trong lòng bỗng thấy thoáng buồn, dạo này anh như đang lảng tránh cô hay anh có chuyện buồn? Anh dường như không giống như trước nữa.

Mùa hè đã thực sự đến, ánh nắng bắt đầu gay gắt. Hải Nguyên và Khánh Đan cũng chuẩn bị cho kì thi cuối năm học. Khánh Đan đứng ngoài hành lang nhìn xuống sân trường, một năm học nữa qua đi rồi, thời gian này cũng là lúc cô cần lựa chọn một khối để chuẩn bị ôn thi tốt nghiệp và đại học năm tới, nhưng cô vẫn chưa quyết định được mình nên chọn gì. Thời học sinh trôi qua nhanh quá mà chưa lưu lại được điều gì cả, cô bỗng thấy hối tiếc.

“Đang nhìn gì thế?” Nhật Lệ đứng đằng sau cô vỗ vai.

“Có gì đâu. Hi” Khánh Đan trả lời nhưng ánh mắt vẫn hướng ra xa.

“Ha ha, nhìn người tình trong mộng hả? Xem cậu ấy đá bóng siêu chưa kìa, đá sút vào lưới liền hai quả rồi đấy! Lớp mình năm nay có triển vọng đạt giải nhất đấy! haha” Nhật Lệ vừa nói vừa nhìn trở về phía sân bóng có nhóm đá bóng.

“Ừ, lợi nhất là cậu lớp phó văn thể ạ, lớp mình thắng đậm thì liệu mà khao nhé! Khánh Đan ơi, chúng ta phải đi ăn hoa quả dầm và nem chua rán!” Thảo Vân đứng bên cạnh cũng lên tiếng.

“Ồ. Lớp mình đoạt giải thì liên quan gì đến việc tớ phải khao?” Nhật Lệ nhìn hai cô bạn với ánh mắt ngây thơ.

“Hôm trước tớ nghe thấy lớp phó văn thể mĩ lớp mình có vụ cá cược gì lớn lắm, hi hi. Không biết mình có được thơm lây gì không nhỉ Thảo Vân?”

“Khánh Đan, cậu quá lắm! Không giúp tớ lại còn...” Nhật Lệ nghe vậy liền đánh nhẹ vào vai Khánh Đan mấy cái.

“Tớ giúp thì có được lợi gì không? Hehe” Khánh Đan mỉm cười tinh quái nhìn Nhật Lệ.

“Cậu nhớ đấy Khánh Đan, bắt nạt tớ, tớ đi tìm ông chồng cậu xử lý!”

“Chồng gì chứ, cậu đừng nói linh tinh đi!”

“Không phải sao? Thảo Vân lúc này tớ còn nhìn thấy người ta tình chàng ý thiếp nhìn nhau đấy! Lại còn vụ anh hùng cứu mỹ nhân nổi như cồn trên báo kìa. Khánh Đan, cậu nổi tiếng hơn cả mình tinh rồi đấy!”

“Đúng rồi, hôm trước tớ thấy cậu lên trang nhất của mấy tờ báo đấy, ôi thật ngưỡng mộ.” Thảo Vân vừa nói vừa cố tình giơ hai tay áp lên má, ánh mắt sáng quắc lên. Khánh Đan thấy vậy liền thở dài:

“Hai cậu thật là hết chịu nổi, người ta bị bắt cóc suýt chết mà cũng ngưỡng mộ được.”

“Hihi, nói đùa vậy thôi mà. Mĩ nhân à đem nước đến cho anh hùng đi, người ta đá xong trận bóng rồi kìa.” Nhật Lệ vừa nói vừa chỉ tay ra sân bóng, Khánh Đan nhìn ra thấy anh đang đứng giữa sân bóng tay lau mồ hôi trên mặt, ánh mắt hướng về phía cô cười cười. Khánh Đan nhắc chai nước lên giơ về phía anh ra hiệu hỏi anh uống nước không, thấy anh gật đầu mới chạy ra. Nhật Lệ cũng đẩy Thảo Vân đi:

“Ra với oan gia của cậu đằng kia đi!”

...

“Ý em không phải là trách anh chị không bảo vệ thằng bé cho tốt, nhưng thực sự nó ở đây không an toàn chút nào cả. Tính khí nó ngang bướng, làm việc tùy tiện, căn bản không phù hợp với phong cách làm việc của Thịnh Phát, hơn nữa em cũng không cần nó được thừa kế cái gì cả. Em chỉ mong con sống bình an, vui vẻ thôi. Em muốn đưa nó trở về Mỹ.”

“Anh chị cũng chỉ mong nó ở bên này để anh có thể bù đắp cho nó tình cảm cha con mà nó không có được trước đây mà thôi.”

“Em chỉ sợ con sẽ biết chuyện năm đó, rồi nó sẽ nghĩ sao? Bố nó luôn ở bên nó nhưng lại không chịu nhận nó, tính khí nó nông nổi, em sợ...”

Tập tài liệu trên tay Hải Nguyên rớt xuống đất, đầu óc anh lúc này bỗng trở nên trống rỗng, những lời nói của mẹ anh, của ông Văn Thịnh cứ quanh quẩn bên tai. Nó là ai? Chẳng phải là anh sao? Bố anh là ông Văn Thịnh ư? Bí mật đó là bí mật gì?

“Hải Nguyên...” Khánh Đan đi đến thấy anh đứng ngây ra liền gọi.

Hải Nguyên không quay lại nhìn cô mà vẫn nhìn vào phòng sách, cánh cửa vừa được mở ra. Mẹ anh, bà Ngọc Lan, ông Văn Thịnh cùng bước ra.

“Chuyện đó...là thật ư?”

“Hải Nguyên con nghe mẹ nói.” Bà Ngọc Vân liền lên tiếng.

“Nói gì chứ? Nói bí mật, nói chuyện con là đứa con hoang hay là ông bố luôn ở bên cạnh con không nhận con ruột mà lại nhận là con nuôi?” Hải Nguyên nói rồi đi khỏi nhà.

“Hải Nguyên, anh đi đâu vậy?”

Khánh Đan nói và chạy theo anh, một lúc bóng dáng anh đã khuất vào dòng người đông đúc. Khi cô tìm thấy anh thì thấy anh đang ngồi bên bờ hồ. Khánh Đan đi đến gần và ngồi xuống bên cạnh anh.

“Em đã tìm anh rất lâu. Mình về nhà đi.”

“Em về đi.” Hải Nguyên nói rồi đứng dậy đi.

“Anh đi đâu vậy?” Khánh Đan thấy anh bỏ đi liền đứng dậy đi theo anh.

“... “

“Bố mẹ cũng là bắt đắc dĩ mới phải làm như vậy!”

Nghe Khánh Đan nói anh quay ngoắt lại nhìn cô: “Em biết mà đâu anh?”

“...” Khánh Đan không nói được lời nào đành im lặng nhìn anh.

Hải Nguyên nhìn cô không nói gì rồi quay bước đi, Khánh Đan liền nắm lấy tay anh kéo lại: “Anh đi đâu vậy?”

“Em đi về đi, đừng có theo anh!” Anh nói rồi định rút tay mình ra khỏi tay cô nhưng cô vẫn nắm chặt tay anh không buông:

“Không, em sẽ không buông tay đâu.”

Hải Nguyên nhìn cô một cái rồi quay đi hất tay cô ra nhưng Khánh Đan vẫn nắm thật chặt, đến nỗi người cô cũng chao đảo theo hướng anh hất tay. Hải Nguyên quay lại dùng ánh mắt khó chịu nhìn cô nhưng ánh mắt cô lại kiên định nhìn anh. Ánh mắt đó khiến anh không thể quên. Sau này dù bao nhiêu năm qua đi anh cũng không thể quên. Khi cô đã xa anh rồi, hằng đêm anh vẫn mơ về cô, về ánh mắt cô nhìn anh lúc đó, kiên định, dứt khoát. Cho dù là chân trời góc bể cô vẫn nguyện đi theo anh suốt đời, suốt kiếp.

Hải Nguyên nhìn cô mỉm cười rồi kéo tay cô đi. Cô theo anh lên xe bus rồi đến ga Hà Nội nhưng không hề hỏi anh đưa cô đi đâu.

“Em đứng đây đợi anh, nhớ không được đi đâu nhé, lạc mất anh không tìm được đâu.” Anh mỉm cười rồi bước vào trong một lát rồi đi ra ngoài kéo tay cô lôi đi:

“Đi, chúng ta đi ăn rồi sẽ lên tàu.”

“À, đưa điện thoại cho anh.” Anh nói rồi không đợi cô đồng ý lấy luôn điện thoại trong túi cô tắt nguồn rồi cất vào túi mình. “Từ nay không được phép gọi điện về cho bố mẹ, bạn bè cũng không được.”

“Anh định làm gì vậy?” Khánh Đan khó hiểu nhìn anh.

“Đi bụi!” Anh mỉm cười tinh nghịch nhìn Khánh Đan há hốc miệng nhìn anh.

“Đi bụi, anh định đưa em đi bụi sao?”

“Chính em chấp nhận đi theo anh đấy! Vì vậy tốt nhất em đừng có gọi điện ọi người nếu không thì đừng đi theo anh.” Hải Nguyên nói rồi thản nhiên bước đi mặc ánh mắt đang nhìn anh.

Khánh Đan tự nhiên phát hiện ra hình như mình đang gây họa. Bố mẹ không tìm thấy hai người nhất định sẽ rất lo lắng, nhưng nếu bây giờ cô trở về thì sẽ không biết anh đi đâu, tâm trạng anh không tốt, đi theo anh có lẽ là lựa chọn tốt nhất.

Khánh Đan cùng Hải Nguyên lên tàu mới biết chuyến tàu đi đến Đà Nẵng, cô trợn mắt lên nhìn anh như không thể tin nổi:

“Anh đi xa thế làm gì?”

“Không phải anh mà là chúng ta. Đã mất công đi thì phải đi xa một chút chứ cô gái ngốc nghếch.” Hải Nguyên nói rồi mỉm cười đẩy cô dựa vào ghế, “Ngủ đi, chuyến đi dài đấy!” Anh dựa vào ghế rồi kéo cái mũ che quá mắt thản nhiên ngủ đường như không có chuyện gì xảy ra. Khánh Đan nhìn anh ánh mắt đầy tâm tư. Rốt cuộc anh có buồn không? Cô từng nghĩ bản thân hiểu anh lắm nhưng đến giờ lại thấy hình như cô cũng chưa hiểu gì. Phải chăng anh dấu nỗi buồn quá kín, đến nỗi với cô cũng không biểu hiện ra. Một mình âm thầm chịu đựng. Sự kiên cường của anh khiến cô thấy xót xa.

Lần đầu tiên đi xa lại là đi tàu nên Khánh Đan không thể ngủ được, ngủ được lúc lại tỉnh dậy cứ như vậy cho đến gần sáng mới ngủ say được một lúc thì bị Hải Nguyên gọi dậy mới mệt mỏi đi rửa mặt rồi ăn sáng.

“Em lúc nào cũng ngủ như cún con say sữa nhỉ?” Hải Nguyên lên tiếng chê cô.

“Anh mới ngủ như cún con say sữa á, lúc em dậy toàn thấy anh ngủ say!” Khánh Đan cũng không ngần ngại đáp trả.

“Hơ, anh chỉ thấy em ngủ tít có biết gì đâu, em xem trên đầu có cái gì cũng không biết kìa.” Anh nói rồi chỉ lên đầu cô. Khánh Đan nhìn anh nghi ngờ rồi đưa tay lên kiểm tra quả thật là có một cái cặp tóc dính đá.

“Cái gì đấy?” Cô nhìn anh cố tình hỏi.

“Tặng em đấy!”

“Anh cài từ lúc nào vậy?”

“Thì là lúc em ngủ, thấy em ngủ đáng yêu giống như cún con vậy, có thêm cái cặp tóc lại càng hoàn hảo.”

Khánh Đan nhìn anh cười trong lòng lại thấy ngọt ngào. “Sao em không biết nhỉ?”

“Thì đã bảo em ngủ say như cún con mà, có biết gì...”

Hải Nguyên chưa nói hết từ “đâu” thì Khánh Đan đã nhú mày lườm anh một cái anh liền im lặng cười cười lấy miếng bánh dứt vào miệng cô dỗ dành: “Ăn đi.”

Khi chuyển tàu đến Đà Nẵng thì đã gần trưa, thời tiết hôm nay rất đẹp, nắng dịu nhẹ, gió man mát. Khánh Đan và Hải Nguyên xuống tàu thấy dễ chịu hẳn. Thành phố Đà Nẵng quả thực đẹp hơn cô tưởng tượng nhiều lại không ồn ào như Hà Nội, đi du lịch ở đây quả thật là ý tưởng hay. Nhưng lần này có lẽ không phải du lịch mà chỉ là trốn tránh.

“Đi thôi, chúng ta sẽ chơi ở trong thành phố vài hôm rồi đến bán đảo Sơn Trà.” Hải Nguyên nắm tay cô rồi đi đến một khách sạn gần đó.

“Anh làm sao biết đường vậy?” Khánh Đan nhìn Hải Nguyên đi loanh quanh tự nhiên như ở Hà Nội liền thắc mắc.

“Tối hôm qua anh lên mạng tìm hiểu.”

“À.” Khánh Đan nhú mồm ngẫm nghĩ, rõ ràng hôm qua thấy anh ngủ say lắm mà nhỉ?

Hai người đến khách sạn thuê phòng cất đồ rồi cùng nhau đi ăn trưa. Buổi tối thuê xe đi dạo quanh thành phố rồi sáng hôm sau lên xe đến bán đảo Sơn Trà.

“Chỉ còn một phòng thôi? Không phải hôm qua tôi đặt trước rồi sao?”

“Thật xin lỗi anh, nhân viên trực ban hôm qua của chúng tôi quên không ghi chép lại thông tin của anh, sáng nay khách lại đặt hết phòng chỉ còn lại một phòng đôi thôi. Mong anh thông cảm!” Nhân viên khách sạn nói rồi cúi xuống xin lỗi Hải Nguyên.

“Hay mình đi chỗ khác Hải Nguyên?”

“Bây giờ đang mùa du lịch, anh chị đi chỗ khác đặt phòng chắc cũng không còn đâu ạ.” Nhân viên kia vừa nói thì có một người đàn ông trẻ xuất hiện hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

Nhân viên kia thấy quản lý đến liền thuật lại sự việc, lát sau người đó mới lên tiếng:

“Chào anh, tôi là quản lý của khách sạn, thật xin lỗi anh vì sự sai sót của khách sạn chúng tôi. Chúng tôi sẽ liên hệ với khách sạn khác đặt phòng cho anh chị. Mời anh chị ngồi ở bàn đợi chúng tôi một lát.”

“Vâng cảm ơn anh.” Hải Nguyên đáp rồi cùng Khánh Đan ra ghế ngồi.

Quản lý khách sạn nhìn cô gái ngồi bên cạnh người con trai kia, cô gái ấy nở nụ cười thật đẹp, gương mặt anh thoáng có nét cười rồi lại trở lại bình thường sau đó rút điện thoại ra bấm vài số.

“Xin lỗi để hai người đợi lâu. Lúc này tôi đã gọi điện với vài khách sạn nhưng họ đều hết phòng rồi.” Người con trai lúc này đến nói với Hải Nguyên.

“Thôi một phòng cũng được.”

Khánh Đan nghe vậy khẽ nhú mồm một cái.

“Thật sự xin lỗi anh. Nhân viên chúng tôi sẽ đưa anh chị lên phòng.” Anh ta nói tiếp.”Chúc hai người có chuyến du lịch vui vẻ.” Anh ta nói rồi đưa tay ra. Hải Nguyên cũng mỉm cười đưa tay ra bắt tay với anh quản lý kia.

“Không có gì.” Hải Nguyên nói rồi cùng Khánh Đan đi theo nhân viên lên phòng. Căn phòng khá rộng, ban công hướng về phía biển, đúng là căn phòng lý tưởng. Anh đặt đồ xuống rồi quay lại nhìn Khánh Đan đang nhìn quanh căn phòng với anh mắt vừa nhìn đã hiểu cô nghĩ gì.

“Em nghĩ gì thế?” Hải Nguyên nhìn Khánh Đan cười tinh quái.

“Em nghĩ gì đâu.”

“Không phải là... haha” Anh vừa nói vừa tiến lại gần Khánh Đan, cô liền lùi lại:

“Anh làm cái gì thế?”

“Haha...”

Tiếng chuông cửa chợt vang lên.

“Anh ra mở cửa đi.” Khánh Đan nói và đẩy anh ra phía cửa.

Hải Nguyên mở cửa thì thấy một nhân viên phục vụ bưng một đĩa hoa quả, bánh ngọt và nước đứng trước cửa.

“Chúng tôi có gọi đồ đâu nhỉ?”

“Thưa anh, đây là đồ ăn nhẹ khách sạn chúng tôi đặc biệt chuẩn bị để xin lỗi anh vì chuyện sáng nay ạ.” Nhân viên kia nói.

“Ồ, thực ra cũng không cần thiết lắm, đó chỉ là chuyện nhỏ.”

“Quản lý chúng tôi đặc biệt dặn dò ạ.” Anh ta nói tiếp.

“Vậy cảm ơn nhé!” Hải Nguyên nói rồi đỡ lấy khay đồ từ tay nhân viên rồi rút trong túi mấy đồng tiền đưa cho anh ta. Anh ta cảm ơn rồi mới quay đi. Hải Nguyên đóng cửa lại trong lòng nghĩ điều gì đó mỉm cười rồi đặt khay hoa quả xuống bàn.

Khánh Đan đứng từ trên núi nhìn ra xa, phía trước là biển rộng mênh mông trong lòng thấy thích thú vô cùng liền hét thật to:

“AAAAAAAA.....”

Hải Nguyên đứng sau cô liền nói: “Có phải em nhiễm phim quá rồi không?”

Khánh Đan quay lại nhìn anh cười: “Anh cũng hét lên đi, rất thú vị đấy!”

“Anh không làm chuyện hâm như em đâu.”

“Hét đi, em muốn anh hét lên như vậy!” “AAAAAAAA....” Khánh Đan nói rồi lại hét thật to.

“aa.” Hải Nguyên nhìn cô rồi cũng hét lên nhưng rất nhỏ.

“Không hét to lên cơ, mau lên!”

“AAAAAAAAAAAA...” Lần này thì anh hét rất to. Hải Nguyên nhìn cô cười vui vẻ, anh cũng vì vậy mà bật cười, tự dưng trong lòng anh thấy thoải mái hẳn lên, trò ngốc nghếch của cô gái này cũng có hiệu quả đấy. Cô ở bên anh, im lặng không hỏi gì về chuyện đó, một câu an ủi cũng không nói nhưng anh lại cảm thấy thật thoải mái, bình yên. Bên cô, anh không quan tâm bất cứ điều gì cả, chỉ cần nhìn thấy cô cười.

Một người con trai đứng cách đó không xa đang cầm máy ảnh hướng về phía cô nhìn thấy cô cười anh ta ngậy ra một lúc nhưng cũng không quên chớp lấy khoảnh khắc đẹp nhất ấy.

Hải Nguyên tắm xong bước ra khỏi phòng tắm đã thấy Khánh Đan ngủ say trên giường anh khẽ mỉm cười rồi cũng nằm xuống bên cạnh cô, vòng một tay ôm lấy cô rồi nhắm mắt lại.

Khánh Đan thấy Hải Nguyên ôm mình thì nằm im không dám nhúc nhích một lát sau hơi thở của anh đều đều cô mới quay lại nhìn anh. Khuôn mặt anh lúc ngủ thật bình yên, đẹp như bức tượng thần, cô không kìm được mà đưa tay chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, chạm nhẹ vào sống mũi của anh. Anh bất ngờ đưa tay lên nắm lấy tay cô làm cô giật mình mà rút tay ra nhưng tay anh vẫn nắm thật chặt, bàn tay anh rất ấm áp.

“Em làm anh không ngủ được đấy!”

“Anh không phải ngủ rồi à?” Khánh Đan chớp mắt vài cái nhìn anh, tim dường như muốn bắn ra ngoài.

“Không phải em cũng giả vờ ngủ à?” Hải Nguyên nói làm Khánh Đan im lặng không biết nói gì nữa. Thấy vậy anh liền cười:

“Thôi ngủ đi, anh buồn ngủ lắm!” Anh nói rồi nhắm mắt lại, tay vẫn nắm lấy tay cô. Khánh Đan khẽ mỉm cười rồi cũng nhắm mắt lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng dậy Khánh Đan không thấy Hải Nguyên đâu liền đi quanh phòng cũng không thấy liền chạy đi tìm. Khánh Đan đứng nhìn biển rộng mênh mông, người con trai cô yêu đang ngồi bên bờ biển dáng vẻ cô đơn vô cùng. Khánh Đan lại gần anh đặt tay lên vai anh nhìn về hướng anh đang nhìn.

“Vì sợ mẹ buồn nên anh chẳng bao giờ hỏi mẹ về bố. Anh cứ nghĩ bố anh đang ở nơi nào xa lắm và có lẽ chẳng biết đến sự tồn tại của anh. Hóa ra ông ấy ở ngay gần anh nhưng lại không nhận anh.”

“Không phải bố không muốn nhận anh đâu, bố mẹ cũng là bất đắc dĩ.”

“Em biết từ bào giờ?”

“Lúc anh vào phòng cấp cứu.”

“Người truyền máu cho anh là ông ấy?”

“Uhm.”

Khánh Đan thấy Hải Nguyên im lặng liền kể lại cho anh nghe những chuyện cô biết được, ánh mắt Hải Nguyên dường như không có biểu hiện gì chìm trong sự tịch liêu chỉ còn lại âm thanh của tiếng sóng đập vào vách đá. Khánh Đan khẽ nắm tay anh rồi cũng im lặng nhìn ra biển.

“Đi thôi!”

“Hả? Đi đâu?” Khánh Đan nghe anh nói ngạc nhiên hỏi.

“Đi ăn sáng, em không thấy đói à?” Hải Nguyên nói rồi kéo cô bước đi, Khánh Đan khẽ mỉm cười đi theo anh. Ngoài biển khơi sóng vẫn không ngừng xô vào bờ, ánh nắng cũng chói chang hơn nhưng có lẽ trong lòng anh đã nhẹ nhõm hơn nhiều, nụ cười của anh không còn gượng gạo như mấy hôm trước nữa. Trong lòng Khánh Đan cũng thấy yên tâm. Có lẽ cũng nên về nhà thôi, cô và anh đi khỏi nhà mấy hôm rồi, bố mẹ nhất định rất lo lắng.

Buổi tối đi chơi về Khánh Đan nhận lúc Hải Nguyên đi tắm liền gọi điện về ẹ.

“Em đang gọi đi đâu vậy?” Hải Nguyên ra khỏi phòng tắm một lúc mới lên tiếng làm cô giật mình vội cúp máy: “Em...em gọi xuống lễ tân khách sạn.”

Hải Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt dò xét rồi mỉm cười, Khánh Đan quay mặt đi tránh ánh mắt của anh.

“Em muốn về nhà rồi phải không?”

“Bố mẹ chắc rất lo lắng!”

“Ừ.” Hải Nguyên nói rồi leo lên giường kéo cô xuống ôm cô ngủ. Khánh Đan nhìn Hải Nguyên khẽ thở dài.

Sáng sớm hôm sau Hải Nguyên đã kéo Khánh Đan dậy:

“Dậy dọn dẹp hành lí rồi đi thôi cún con!” Anh vừa nói vừa thu dọn quần áo vào túi.

“Anh làm gì vậy?” Khánh Đan dụi mắt ngơ ngác nhìn anh.

“Chúng ta sẽ chơi cho chạy chốn!” Khánh Đan nhìn anh khó hiểu.

“Em nhanh lên đi.”

Khánh Đan tuy không hiểu gì nhưng nhìn anh khẩn trương như vậy cũng đành đi rửa mặt rồi thu dọn đồ đi theo anh xuống trả phòng rồi bắt taxi ra thành phố.

Chiều hôm đó có một chiếc ô tô sang trọng đến khách sạn hỏi thăm về một đội nam nữ đã ở đây mấy hôm. Đúng như dự tính của Hải Nguyên, hai người đàn ông đó thở dài bất lực khi nghe được tin từ nhân viên khách sạn nói hai người đã trả phòng và đi khỏi đây từ sáng còn đi đâu thì họ không biết.

Người thanh niên đang ngồi ở bàn gần đó đưa tách cà phê lên uống rồi khẽ mỉm cười. Anh đoán đó có lẽ là trò chơi chốn tìm của mấy cô cậu con nhà giàu, trò này anh chơi không ít lần, khi quyết định dừng chân ở đây không ngờ lại gặp một cô gái thú vị. Anh đưa mấy tấm ảnh mới rửa ra nhìn, cô gái trong hình trẻ trung, xinh xắn có nụ cười mê hồn.

Buổi chiều Hải Nguyên cùng Khánh Đan ngồi trong một quán ăn vặt ở Hội An, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi khẽ nhếch mép lên cười. Giờ này chắc đã có người đến Sơn Trà, chỉ tiếc là anh và cô đã sớm rời khỏi đó. Khi anh chưa muốn về thì chẳng ai có thể tìm được anh cả. Ở bên Mỹ anh cũng không ít lần bỏ nhà đi bụi, với khả năng của bà Ngọc Vân việc tìm thấy anh đang ở đâu không hề khó, nhưng mỗi lần bà tìm đến nơi thì anh đã đi nơi khác. Bản thân anh cũng thấy trò này rất thú vị nhưng cô gái ngồi đối diện anh thì không hề. Cô biết ý đồ của anh sáng nay đã rất tức giận, mặt xị ra này giờ, anh nói chuyện cũng không thêm tiếp lời.

“Sau này anh không dám nữa.” Anh nói với giọng điệu năn nỉ cô nhưng cô cũng không hề phản ứng.

“Hôm nay em cứ ở đây chơi thật vui về rồi chúng ta sẽ cùng về nhà, dù sao cũng mất công đến đây rồi.”

“Ngày mai phải về nhà.”

“Được.”

“Anh không được nói dối đâu.”

“Ừ. Tuyệt đối không lừa em. Đêm mai chúng ta sẽ mua vé tàu về. Anh thề!”

Khánh Đan nhìn Hải Nguyên giờ tay lên thề cùng điệu bộ nghiêm túc đến đáng ghét của anh muốn giận cũng không được. Thấy Khánh Đan không giận nữa anh liền gỡ nụ cười nịnh nọt cô. Cô gái này thời gian qua đã gặp nhiều kinh sợ nên để cô ấy thoải mái vui vẻ một chút.

9. Chương 9: Chia Tay

Ông Văn Thịnh từ Đà Nẵng trở về trong lòng vừa buồn lại vừa tức giận, biết thằng bé sẽ bất ngờ trước sự thật này nhưng cũng không thể hành động như vậy. Mấy người đang ở trong nhà nói chuyện thì thím Hồng từ bên ngoài chạy vào nhà:

“Ông bà chủ, cô cậu về rồi!”

Thím Hồng vừa nói thì Hải Nguyên và Khánh Đan cũng vào đến nhà.

“Con chào mẹ.”

Bà Ngọc Vân thấy vậy liền bước ra: “Con giỏi nhỉ, đi bây giờ mới thềm về, lại còn đưa Khánh Đan đi nữa, sao con không...”

“Thôi, dù sao con cũng về rồi, em cũng đừng trách chúng nó nữa.” Bà Ngọc lan liền ngăn cản lại. Lúc bấy giờ ông Văn Thịnh mới bước lại gần, lúc đầu ông cũng rất tức giận nhưng bây giờ lại không biết phải mắng Hải Nguyên như thế nào.

“Con về là tốt rồi.”

Hải Nguyên nhìn ông nhưng lại im lặng. Khánh Đan đứng bên cạnh thấy vậy mới kéo tay anh.

“Bố.” Anh nói rồi liền quay đi mà không nhìn thấy khuôn mặt của ông Thịnh chưa kịp cười đã cứng lại. Không khí cả nhà tự dưng nặng nề, lúc sau bà Lan mới lên tiếng:

“Khánh Đan, con lên phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng.” Khánh Đan khẽ đáp rồi cũng đi lên tầng hai, căn phòng im lặng tới mức tiếng thở dài của ông Văn Thịnh cũng rất rõ ràng.

Sau khi từ Đà Nẵng trở về, Khánh Đan và Hải Nguyên đi học lại cũng không thấy giáo viên nhắc gì đến một tuần hai người mất tích. Khánh Đan nghĩ có lẽ là bố mẹ đã xin nghỉ phép ở nhà trường. Quan hệ của Hải Nguyên và ông Văn Thịnh vẫn lạnh nhạt, Khánh Đan thỉnh thoảng cũng nhắc khéo anh nhưng anh không hề để tai mà lắng sang chuyện khác cô cũng đành im lặng, cho đến một hôm ông Văn Thịnh ốm nằm ở bệnh viện mới có chút thay đổi. Bà Ngọc Vân ở lại Việt Nam thêm một thời gian thì trở về Mỹ. Hải Nguyên từ đó bỗng trở lên trầm lặng hơn.

“Khánh Đan, có bao giờ em nghĩ sẽ sang nước ngoài sống không?” Anh hỏi cô trong một lần hai người đi chơi.

“Sang nước ngoài á? Bố mẹ ở bên này sao em lại sang nước ngoài chứ?” Khánh Đan từ ngạc nhiên nhìn anh rồi lại mỉm cười vô tư.

“Bên nước ngoài chẳng phải tốt hơn ở đây sao?”

“Bên này không tốt sao, có người thân, có bạn bè. Sang nước ngoài rồi em chỉ có một mình. Hơn nữa em mang ơn bố mẹ, em phải ở bên họ.”

“Còn có anh, anh mãi mãi là người thân của em mà.”

Khánh Đan nhìn anh bỗng thấy buồn cười: “Hay là anh muốn về Mỹ rồi?”

Hải Nguyên nhìn cô rồi vòng tay ôm lấy cô: “Anh muốn ở bên em.”

“Anh đang nghĩ gì vậy? Có phải có chuyện gì không?” Khánh Đan thấy anh lạ liền quay lại hỏi. Hải Nguyên khẽ mỉm cười.

“Hay chúng mình kết hôn đi!”

Khánh Đan nghe anh nói vậy ngậy ra một lúc rồi bật cười, một tay đặt lên trán mình, tay kia đặt lên trán anh:

“Anh có phải ốm rồi không?” Cô thấy trán anh vẫn bình thường. “Ừa, không phải mà.”

Hải Nguyên thấy khó chịu liền kéo tay cô xuống: “Anh không nói đùa!”

“Haha... chúng ta còn chưa đủ tuổi kết hôn mà.” Khánh Đan cảm thấy mặt mình đang nóng bừng lên liền cúi đầu xuống.

Nụ cười vô tư của Khánh Đan khiến Hải Nguyên đau lòng. Khánh Đan chưa bao giờ có ý định sẽ đi nước ngoài cả, cô muốn cả đời sẽ ở đây, vì đây là nơi cô sinh ra và lớn lên, nơi đây có bố mẹ, có bạn bè, có những kỉ niệm đẹp. Còn anh, nơi thuộc về anh hình như là nước Mỹ, nơi đó có mẹ anh, người phụ nữ đã hi sinh cả tuổi thanh xuân của mình để nuôi lớn anh, yêu thương anh. Bây giờ bà muốn anh trở về bên cạnh bà, anh có thể không nghe theo ư? Những lời nói của bà cứ ngày ngày ám ảnh trong đầu anh. Anh phải làm sao để thuyết phục Khánh Đan đi theo anh? Cô đi theo anh đến một nơi xa lạ như vậy liệu có vui vẻ không?

“Có phải xảy ra chuyện gì không anh?” Thấy Hải Nguyên im lặng Khánh Đan lo lắng hỏi.

“Làm gì có chuyện gì được. Em lại nghĩ lung tung.” Hải Nguyên gượng cười nhìn cô.

“Không đúng!” Khánh Đan nhìn anh nghi ngờ.

“Haizz... Anh chỉ là sợ sẽ vô tình lạc mất em thôi.” Hải Nguyên nói rồi lại nghiêm túc nhìn cô. “Khánh Đan hứa với anh dù có chuyện gì cũng phải tin tưởng anh, anh đi đâu nhất định em cũng phải ở bên anh, đừng khiến anh cảm thấy mình sẽ mất em!”

Khánh Đan nhìn Hải Nguyên khẽ thở dài:

“Phù, em tưởng chuyện gì...”

“Hứa với anh đi!”

Thấy Hải Nguyên nghiêm túc như vậy trong lòng Khánh Đan bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào. “Em hứa với anh, mãi mãi không rời xa anh. Anh đi đâu em cũng theo anh.” Khánh Đan mỉm cười rồi ôm lấy anh. “Ngốc ạ.” Hải Nguyên cũng vòng tay ôm chặt lấy cô. Nhất định cô sẽ theo anh, sẽ không trách anh, sang Mỹ rồi anh sẽ bảo vệ cô, cho cô một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc nhất.

Trong bữa cơm tối Khánh Đan nghe bà Ngọc Lan và ông Văn Thịnh nói về chuyện cô và Hải Nguyên đi du học bên Mỹ cô mới tin lời cô giáo và mọi người nói đều là sự thật. Tất cả mọi người đều biết, chỉ mình cô là không biết gì. Mọi người nói chuyện của cô nhưng hình như lại chẳng liên quan gì đến cô.

“Bố, mẹ con ăn nó rồi, con lên phòng trước đây ạ.” Khánh Đan nói rồi đặt bát đĩa xuống bàn bỏ lên phòng.

“Khánh Đan, con còn chưa ăn gì mà.” Bà Ngọc Lan gọi với theo cô.

“Mẹ, con còn chưa nói chuyện này với cô ấy.” Hải Nguyên nói rồi cũng chạy theo Khánh Đan:

“Khánh Đan, em nghe anh nói.”

Rầm!!! Khánh Đan đóng mạnh cửa, mặc Hải Nguyên đứng ngoài gọi thế nào cô cũng không chịu mở cửa.

“Khánh Đan, anh chỉ là không biết nói với em thế nào nên mới dẫn em đến bây giờ. Em nói chưa bao giờ nghĩ đến chuyện sang nước ngoài và cũng không muốn đi nên anh...”

“Nên anh dẫn em đến tận hôm nay. Đến khi sắp đi rồi, không thể dẫn được nữa nên mới để em biết? Sao anh không dẫn luôn đi, mãi mãi đừng để em biết chuyện này?”

“Anh... không phải như vậy. Anh không muốn dẫn em. Em nói dù anh đi đâu cũng đi theo anh mà.”

“Anh có thể nói sớm hơn mà. Anh biết hôm nay khi nghe cô giáo nói, khi nghe mọi người nói em có cảm giác gì không?”

“Anh biết như vậy là không đúng nhưng anh nghĩ em sẽ đồng ý!”

“Em sẽ đồng ý? Anh muốn đi. Được! Anh đi đi, chẳng liên quan gì đến em cả.”

“Sao em lại nói thế chứ?”

“Em phải nói sao? Anh định an bài sẵn cuộc sống cho em rồi bắt em phải đi con đường đó? Hải Nguyên, em tuyệt đối không rời Việt Nam!”

“Khánh Đan... em nói là thật sao?” Hải Nguyên nghe Khánh Đan nói đứng ngay người ra, xem ra anh sai rồi, ngay từ đầu anh đã sai. Anh sai vì đã dẫn cô đến tận ngày hôm nay. Sai vì nghĩ cô nhất định sẽ theo anh sang Mỹ.

Khánh Đan dựa cả người vào cửa rồi từ từ ngồi bệt xuống đất. Lúc này đây cô cảm thấy cả người mình không còn chút sức lực nào nữa, nước mắt cứ rơi xuống càng ngày càng nhiều. Không phải cô không muốn đi theo anh mà cô không thể, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ sang nước ngoài cho dù là bất cứ lí do gì. Từ nhỏ đến lớn cô sống trong nhà họ Dương, được ông Thịnh bà Lan nuôi dưỡng, cô nợ họ cả đời này cũng không trả hết được. Không có họ thì có thể cô không còn sống tới hôm nay. Cô luôn nghĩ cả đời sẽ ở lại nơi này báo đáp họ. Cô còn muốn tìm nguyên nhân cái chết của bố mẹ cô nữa, cô không tin đó là một tai nạn bình thường. Mấy hôm trước cô đã tìm được hồ sơ vụ án năm đó, cô đi rồi ai sẽ giúp cô làm sáng tỏ sự việc? Số phận sao lại bắt cô lựa chọn giữa thời khắc quan trọng này?

“Hải Nguyên, em xin lỗi.”

“Hải Nguyên, con sang Mỹ rồi cũng đừng nên hành động nông nổi, theo cảm tính. Con lớn rồi đừng để mẹ con phải lo lắng.” Bà Ngọc Lan nói rồi khẽ thở dài. Thăng bé vừa trở về chưa đầy một năm đã lại quay sang Mỹ sống, thực lòng bà không nở chút nào.

“Mẹ con biết rồi.”

“Con sang đến nơi rồi gọi điện về cho bố mẹ. Lúc nào rảnh lại về đây chơi.” Ông Văn Thịnh vẫn im lặng này giờ mới lên tiếng.

“Vâng.” Hải Nguyên nói rồi nhìn Khánh Đan một lúc lâu dường như anh muốn nói điều gì nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

“Bố mẹ, con đi học đây ạ. Hôm nay có bài kiểm tra quan trọng.” Khánh Đan nói rồi bước ra cửa nhưng Hải Nguyên giữ tay cô lại. Khánh Đan quay lại nhìn anh nhưng ánh mắt lơ đãng dường như trong mắt cô không hề có hình bóng của anh.

“Để chú Hưng đưa em đi.”

“Không cần đâu, em sang nhà Nhật Lệ đi cùng cậu ấy, chú Hưng còn đưa anh ra sân bay.” Khánh Đan nói rồi tụt tay mình khỏi tay anh vội vàng quay đi lau giọt nước mắt đọng trên khóe mi.

“Để anh đưa em đi học.” Hải Minh nói rồi chạy theo Khánh Đan.

Khánh Đan, em có biết trái tim anh tan vỡ vì em không? “Đến giờ rồi, con đi đây, mẹ đừng tiễn nữa.” Hải Nguyên nói rồi cũng lên ô tô đi mất. Hai chiếc ô tô đi về hai hướng trái ngược nhau, phải chăng số phận chủ định hai người không thể ở bên nhau? Khánh Đan, cuộc đời này anh còn có thể gặp lại em không?

“Khánh Đan, cậu sao thế?” Nhật Lệ nhìn cô lo lắng hỏi.

“Mình không sao.” Khánh Đan thờ ơ trả lời.

“Sao cậu không làm bài thi?” Nhật Lệ nhìn tờ giấy trắng trên bàn Khánh Đan thở dài.

“Nhật Lệ, Khánh Đan hai em không trao đổi nữa!” Cô giám thị ngồi trên bàn lên tiếng nhắc nhở. Nhật Lệ vội quay lên rồi nhân lúc giáo viên không để ý đặt bài kiểm tra của mình lên bàn Khánh Đan. “Chép đi, hết giờ rồi, cậu không chép thì không kịp thời gian đâu!”

“Không kịp...” Khánh Đan khẽ lẩm bẩm rồi bật dậy kéo túi sách trong ngăn bàn chạy ra khỏi lớp khiến cô giám thị giật mình, học sinh trong lớp thì ngạc nhiên tròn mắt lên nhìn. “Hải Nguyên...”

Hải Nguyên ở sân bay nhìn dòng người qua lại, có những cuộc chia xa trong nước mắt, có những cuộc trùng phùng trong hạnh phúc và niềm vui nhưng trong lòng anh lại thấy trống rỗng. Dòng người kia không có người anh yêu, cô không tiễn anh, thậm chí một lời từ biệt cũng không nói, một ánh mắt cũng chỉ lướt qua.

“Chuyến bay số...đi Mỹ chuẩn bị khởi hành, hành khách chú ý nhanh chóng vào làm thủ tục xuất cảnh. Chúc quý khách có một chuyến đi bình an...”

Tiếng nói của nhân viên hàng không lặp lại mấy lần nhưng Hải Nguyên vẫn đứng ngây một chỗ mà không chịu đi.

“Hải Nguyên, sắp đến giờ bay rồi con.” Ông Văn Thịnh nhắc anh mấy lần anh mới thất vọng quay lại:

“Con đi đây.”

“Con nhớ giữ gìn sức khỏe, chăm sóc mẹ con, mẹ con từ trước đến nay vẫn hay bị hen suyễn.”

“Vâng.”

Ông Văn Thịnh khẽ mỉm cười nhìn Hải Nguyên đi dần vào trong sảnh chờ.

“Hải Nguyên, Hải Nguyên anh ở đâu?”

Hải Nguyên nghe đâu đó như tiếng gọi của Khánh Đan liền quay lại nhìn xung quanh nhưng lại thất vọng mà quay đi.

“Anh ơi, có vào không vậy?” Tiếp viên hàng không thấy anh chần chừ không vào liền nhắc nhở. Hải Nguyên không đáp mà đi thẳng vào trong, tai còn nghe tiếng thở dài từ nhân viên kia. Những cảnh lưu luyến như vậy cô gặp nhiều rồi nhưng đáng điệu cô đơn đến đáng thương kia cô mới nhìn thấy lần đầu.

“Hải Nguyên, anh ở đâu?” Khánh Đan chạy khắp sân bay nhưng cũng không thấy Hải Nguyên đâu, những giọt nước mắt đã không kìm được mà tuôn như mưa.

“Anh ơi cho hỏi chuyến bay đi Mỹ số...”

“Chuyến bay đó vừa mới cất cánh thưa cô.” Anh ta vừa nói xong đã thấy cô gái đứng trước mặt mình ngồi gục xuống sàn nhà nước mắt không ngừng rơi.

“Cô ơi, cô không sao chứ?” Anh ta lo sợ chạy đến đỡ cô lên. Lẫn trong tiếng ồn ào của sân bay là tiếng khóc thương tâm của một người con gái trẻ, ai đi qua cũng chỉ biết thở dài. Người thanh niên kia ngồi đó cũng cảm thấy xót xa. Anh cứ ngồi im nhìn cô khóc rồi đưa khăn tay cho cô. Rất lâu sau đó cô gái mới ngừng khóc, khẽ lên tiếng cảm ơn nhân viên nam kia rồi lẫn trong dòng người mà biết mất. Người con trai kia nhìn theo bóng dáng cô rồi lấy trong túi tấm ảnh anh vẫn luôn giữ cẩn thận. “Là cô ấy. Không ngờ anh lại có duyên gặp cô ở đây, càng bất ngờ hơn là trong hoàn cảnh như thế này. Nụ cười hôm đó của cô hôm nay đã thay bằng tiếng khóc và ánh mắt vô hồn”

10. Chương 10: Cuộc Sống Bình Lặng

Từ khi Hải Nguyên đi khỏi, cuộc sống của Khánh Đan chỉ có thể hình dung bằng hai từ “bình lặng”. Sự bình lặng đến xót xa. Ngày Hải Nguyên đi Mỹ Khánh Đan đã trở về nhà rất khuya, lặng lẽ trở về phòng thu dọn đồ đạc liên quan đến Hải Nguyên cất thật sâu vào trong tủ. Không ai nhìn thấy cô khóc, cũng không bao giờ nhắc đến cái tên Hải Nguyên. Mọi người thấy vậy càng lo lắng hơn, nhưng có khuyên cô cũng chỉ nói không sao.

Thời gian cứ thế mà trôi đi. Thu qua, đông tới. Từng cơn gió lạnh bắt đầu tràn về, những chiếc lá cuối cùng cũng rụng xuống, cô khẽ thở dài. Hải Nguyên rời xa đã sáu tháng rồi. Anh bên đó sống có tốt không? Cô ở đây mỗi ngày đều nghĩ tới anh ngay cả trong giấc mơ, nhưng mỗi khi tỉnh dậy chỉ có trái tim trống rỗng. Mấy tháng qua cô âm thầm tìm hiểu về vụ án của bố mẹ cô nhưng tất cả đều vô ích. Cô chỉ biết rõ một chút về bố mẹ, họ cũng có công ty khá lớn nhưng sau này tai nạn mất tài sản thuộc về ai thì cô không rõ. Cố gắng tìm hiểu thêm nhưng có nhìn thế nào đó cũng chỉ là một tai nạn thông thường không có điều gì bất thường nhưng cô không tin. Kí ức về ngày hôm đó dù cô cố quên đi thì nó vẫn xuất hiện trong cơn ác mộng hàng đêm.

“Chạy, chạy đi con, mau lên!” Người phụ nữ trong xe ô tô cố gắng lôi đứa bé trong xe ra và đẩy nó tránh ra khỏi chiếc xe ô tô đang dần bén lửa. Gã đàn ông lái xe tải đã đuổi theo cô bé khiến cô ngã xuống sườn núi rồi bỏ đi khi nghe thấy người dân đang hô hoán. Trên báo năm đó cũng viết nhiều ngày sau gã lái xe đâm chết người ra đầu thú. Vụ án kết thúc. Nếu chỉ là một tai nạn hắn ta có đuổi theo rồi đẩy cô xuống sườn núi không? Đây rõ ràng là một vụ giết người. Nhưng ngoài tờ báo đấy ra cô không còn tìm được bất cứ thông tin nào nữa. Mục đích cô ở lại Việt Nam đi vào ngõ cụt không lối ra. Có một thứ cảm giác len lỏi trong tim cô, liệu nó có phải là hối hận?

“Trời lạnh như vậy em đứng ngoài làm gì?” Hải Minh lên tiếng rồi khoác chiếc áo vest cho Khánh Đan, cô giật mình quay lại nhìn anh. Nụ cười anh vẫn dịu dàng như ngày xưa dường như không hề thay đổi.

“Cảm ơn anh.” Khánh Đan khẽ nói.

“Từ bao giờ em trở nên khách sáo với anh như vậy?” Hải Minh nói anh mắt nhìn ra xa cố gắng che dấu đi những đau thương trong lòng. Khánh Đan nhìn anh trong giây lát rồi quay đi nhìn ra bầu trời phía trước. Thời gian qua anh vẫn luôn bên cô, dành cho cô sự ấm áp và bảo vệ tốt nhất nhưng trái tim cô lại chỉ có hình bóng của Hải Nguyên. Mỗi khi đi qua con đường nhỏ trước nhà cô lại hình dung ra một đôi nam nữ đang đùa nhau, tiếng cười của hai người vang cả góc phố. Hay khi hai người đạp xe trên con đường đầy lá vàng rơi tạo những âm thanh vui tai, chiếc xe đạp chệch choạng vì anh không quen đi. Giờ đây khi một mình đi trên con đường ấy, Khánh Đan thấy bản thân cô đơn vô cùng.

Kì nghỉ đông dài Khánh Đan cùng lớp đi Mai Châu. Đứng trước khung cảnh đẹp như tranh nhưng trong lòng Khánh Đan lại cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Cô nhớ mùa đông năm trước ở SaPa, nhớ đêm cô và anh lạc trên núi, nhớ bông hoa đỗ quyên héo anh tặng. Có lẽ tình yêu của cô với anh giống như bông hoa ấy, đẹp vô cùng nhưng lại nhanh tàn úa.

Năm mới cũng đến, Khánh Đan nhìn những bông pháo hoa trên bầu trời Hà Nội đêm nay lại nhớ đến đêm hôm đó. Hải Nguyên nắm tay cô cùng ngắm pháo hoa rồi trao cho cô nụ hôn ngọt ngào giữa phố đông người. Người đi cùng cô hôm nay lại không phải anh. Hải Nguyên, anh có đang đón tết như em ở đây không? Năm mới lại đến rồi.

Qua tết, Khánh Đan chuẩn bị hồ sơ thi đại học, lịch học của cô kín hết nên cũng chẳng còn thời gian mà suy nghĩ. Vào đại học rồi lại thường xuyên đi biểu diễn, cô muốn tiếp tục đi theo bước chân của mẹ, làm một vũ công nổi tiếng. Chuyện quá khứ cứ vậy mà trôi qua, lãng quên dần vào quá khứ.

(Sanfrancisco)

“Ryan!” Hải Nguyên nghe tiếng gọi từ phía sau liền quay lại thấy Linda đang đi dần về phía anh.

“Anh còn nợ em một bữa ăn đấy!” Linda nói rồi kéo tay anh lôi đi, Hải Nguyên liền buông tay cô ra nói.

“Ở đây là công ty, em đừng nên tỏ ra thân thiết quá!”

“Tuân lệnh giám đốc!” Linda nói rồi giơ tay lên trước mặt như kiểu các công an đang chào xếp mình rồi hóm hỉnh cười.

“Anh không nhất thiết phải nghiêm túc vậy đâu, dù sao đây cũng là công ty của anh.”

Hải Nguyên nghe vậy im lặng không nói gì. Hải Nguyên vào công ty làm việc đã gần hai năm nay nhưng anh không được các nhân viên coi trọng, cái họ nhìn vào anh chỉ là con trai chủ bà chủ tịch hội đồng quản trị chứ không phải năng lực của anh, dù anh đã cố gắng rất nhiều. Trước đây khi chưa đi làm, anh nghĩ công việc cũng rất đơn giản, nhưng giờ đi làm rồi mới biết mọi thứ không hề đơn giản như anh tưởng, anh đã mắc không ít sai lầm khiến mẹ anh phải đứng ra giúp anh sửa chữa sai lầm.

Linda thấy Hải Nguyên không ăn liền hỏi:

“Anh đang nghĩ gì thế?” ra mặt giúp đỡ nhưng giờ thì không thể. Anh nhất định phải chứng minh khả năng của mình ọi người thấy anh hoàn toàn xứng đáng với chức vụ giám đốc này chứ không phải là con trai của đồng sự trưởng. Cô gái đang ngồi ăn vui vẻ đây cũng được mẹ anh mời từ Pháp sang đây giúp đỡ anh, làm trợ lý của anh. Từ đó đến nay đã gần một năm.

“Ừ, anh đang nghĩ đến dự án sáng nay.”

“Ồ, giờ ăn mà anh vẫn lo công việc cơ à. Ăn đi, chiều còn họp.” Linda nói rồi lại cúi xuống ăn tiếp. Còn anh, anh nuốt sao trôi được, dự án anh mới đưa ra đã bị bác bỏ cho dù lợi nhuận và tính khả thi của nó rất cao. Dự án này được thông qua thì cố gắng của anh bao lâu nay sẽ không lãng phí rồi.

(Việt Nam)

Buổi tối Khánh Đan đi bộ từ trong khách sạn đi ra khu phố cổ ở Hội An, nhìn những chiếc đèn lồng treo trên cao sáng lung linh bất giác nhớ đến mùa hè năm đó, cô và Hải Nguyên từng đến đây. Năm đó cô và anh may mắn đến đúng ngày rằm nên rất đông người qua lại, rất náo nhiệt. Còn bây giờ lại yên tĩnh vô cùng, ngay cả tiếng bước chân cũng có thể nghe thấy, thỉnh thoảng xung quanh lại có tiếng cười vui vẻ cô quay lại nhìn thấy một đôi nam nữ đang cười đùa thật giống với năm đó, chỉ tiếc là họ đã không còn bên nhau nữa. “Hải Nguyên, em thực sự rất nhớ anh.”

“Khánh Đan!” Hải Minh đi theo cô một lúc nhưng vẫn im lặng.

Khánh Đan quay lại nhìn anh mỉm cười: “Em muốn về nhà.”

Vậy là đêm hôm đó Hải Minh thu dọn đồ đạc đưa Khánh Đan trở về Hà Nội. Nhìn người con gái đang ngủ say, trong lòng anh đau đớn. Anh đoán năm đó Hải Nguyên và Khánh Đan đi khỏi Đà Nẵng có lẽ là đến Hội An. Vậy nên mới khiến cô thất thần, anh đi theo cô từ khách sạn mà cô không hề hay biết. Ba năm rồi, anh âm thầm bên cô nhưng cô vẫn không hề động lòng.

“Em thật sự muốn đi du học à?” Hải Minh hỏi cô. Hôm nay anh nhận được tin này trong lòng cũng không tin lắm, cô từng nói sẽ không rời khỏi Việt Nam vậy mà bây giờ lại quyết định đi, nơi đến còn là nước Mỹ.

“Là vì...”

“Hải Minh, em nghĩ đây là một cơ hội tốt để em có thể bồi dưỡng thêm kỹ năng múa của mình. Em thực sự chỉ mong mình có thể trở thành một vũ công giỏi.” Trong lòng cô cũng hiểu anh muốn nói gì nhưng lại không muốn anh nói ra bởi chính bản thân cô cũng đang nghi ngờ liệu có phải vì cô muốn gặp người đó?

“Ừ, em sẽ trở về chứ?”

“Vâng.”

“Anh sẽ giúp em chuẩn bị làm thủ tục.” Hải Minh nói rồi đi ra khỏi phòng, lúc này trong lòng anh tràn ngập sự thất vọng và đau khổ. “Khánh Đan, trong tim em không hề có anh!”

Khánh Đan đến sân bay làm thủ tục xuất cảnh, cô không cho ai đưa cô cả, cô thật sự không muốn nói lời từ biệt, chỉ sợ từ biệt rồi sẽ không gặp lại. Ba năm trước cô thà rời xa Hải Nguyên chứ không chịu đi Mỹ, vậy mà hôm nay lại quyết định đi nhanh chóng đến mức chính bản thân cô cũng không ngờ. Đứng giữa sân bay rộng lớn, sắp phải đến một nơi xa lạ có lẽ giờ cô đã hiểu được cảm giác của Hải Nguyên ngày hôm đó. Là trống rỗng.

“Anh sẽ đợi em!” Hải Minh nói.

“Vâng.”

“Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!”

Khánh Đan nhìn anh mỉm cười rồi ôm anh một cái thật lâu.”Cảm ơn anh vì đã luôn tốt với em như vậy!”

“Ngốc, đến nơi nhớ gọi điện về, rảnh anh sẽ sang thăm em. Đi đi!” Hải Minh nói rồi buông tay ra. Khánh Đan đi dần về phía sảnh chờ, cô quay lại nhìn anh một cái rồi đi thẳng vào trong. Khi cô khuất trong đám người rồi Hải Minh vẫn đứng ngây tại chỗ, anh chỉ mong mình có thể chạy đến nói với cô là anh không muốn cô đi, không muốn chút nào nhưng lại không thể, anh có cảm giác như lần này để cô đi anh sẽ mất cô mãi mãi.

11. Chương 11: Gặp Lại

Sau chuyến bay dài Khánh Đan bước ra khỏi sân bay thấy thoải mái vô cùng, trời mùa thu nên khá mát mẻ, cô hít một hơi thật dài để cảm nhận không khí ở đây.

“Cô ơi, cô làm rơi cái này.” Một người thanh niên mặc áo sơ mi cùng quần âu tiến lại gần cô. Khánh Đan vừa nhìn đã nhận ra đó là chiếc cặp tóc Hải Nguyên tặng cô ba năm trước:

“Ôi cảm ơn anh!”

“Không có gì!”

“Anh, sao anh biết tôi là người ViệtNam?” Khánh Đan nhìn người con trai kia ngạc nhiên hỏi.

“Tôi đi cùng chuyến bay với cô, ngồi cạnh cô nhưng là cô không để ý!” Người con trai mỉm cười rất lịch sự.

“Ồ, nhưng hình như... hình như tôi gặp anh ở đâu đó rồi!” Khánh Đan nhìn anh ta, anh ta liền giơ chiếc khăn tay lên cho cô xem Khánh Đan liền bật cười: “Hình như là...”

“Sân bay, lúc đó cô...”

“Ha, đúng rồi, người hôm đó là anh. Cảm ơn anh, lại để anh nhìn thấy tôi...” Khánh Đan e ngại nói.

“Ở sân bay, chuyện tương phùng, li biệt cũng là chuyện bình thường. Thực ra đó cũng không phải lần đầu tiên gặp cô.”

“Không phải à?” Khánh Đan tròn mắt nhìn anh ta.

“Đúng, lần đầu tiên tôi gặp cô là ở bán đảo Sơn Trà, tôi là quản lý của khách sạn Vân Hương.”

“À.” Khánh Đan khẽ chau mày nghĩ một lúc cũng cảm thấy hình như đúng là như vậy.

“Tôi còn vô tình chụp được một tấm ảnh của cô và cậu bạn trai kia.”

Anh ta liền lấy trong cặp một tấm ảnh. Tấm ảnh chụp một chàng trai đang nhìn cô gái ánh mắt rất dịu dàng, còn cô gái kia đang cười rất hạnh phúc, không gian, bầu trời, nước biển tạo nên một bức ảnh tuyệt đẹp. Khánh Đan ngây ra nhìn tấm ảnh, mắt hơi đỏ lên vì xúc động, cô không nghĩ cô và anh lại có tấm ảnh đẹp như vậy.

“Xin lỗi, có thể cho tôi bức ảnh này không?”

Người con trai kia nhìn cô gái đứng trước mặt mình đang có vẻ rất xúc động.

“Được thôi, có điều cô có thể cho tôi biết tên cô không?”

Nghe anh nói Khánh Đan thoáng ngây người ra rồi bật cười: “Xin lỗi, tôi tên là Khánh Đan, rất vui được quen anh.”

“Tôi tên là Nam Phong, rất vui được quen cô, đây là danh thiếp của tôi.” Anh ta nói rồi đưa cho cô một tấm danh thiếp bên trên có ghi Nguyễn Nam Phong Giám đốc.... Nói rồi anh ta đưa tay ra Khánh Đan cũng đưa tay bắt tay anh rồi mỉm cười.

“Khánh Đan cho tôi xin mail, tôi sẽ gửi mấy tấm ảnh còn lại trong máy cho em.”

“Vây cảm ơn anh.” Khánh Đan khẽ mỉm cười. Cô với anh đi chơi nhiều nhưng chưa bao giờ chụp lại ảnh kỉ niệm, không ngờ bây giờ lại có mấy tấm ảnh đẹp như vậy, đây đúng là một món quà bất ngờ. Nhưng nghĩ vậy rồi cô lại thấy bản thân mình buồn cười, cô với anh chẳng phải đã chia tay rồi sao? Nam Phong nhìn cô gái kia mỉm cười, anh nghĩ nụ cười này mới là thứ thuộc về cô chứ không phải những giọt nước mắt kia. Anh mất bao nhiêu công tìm kiếm cô nhưng không thấy bây giờ lại vô tình gặp trên một chuyến bay, cơ hội này nhất định anh phải nắm giữ.

“Khánh Đan!” Khánh Đan nghe có tiếng gọi mình liền quay lại thấy bà Ngọc Vân đang vẫy tay về phía cô.

“Xin lỗi, tôi phải đi rồi.” Khánh Đan nói.

“Hẹn gặp cô lần sau.”

“Vâng.” Khánh Đan nói rồi đi về phía bà Ngọc Vân đứng.

“Con chào dì.”

“Con đi đường có mệt không?” Bà Ngọc Vân ôm lấy cô rồi hỏi.

“Dạ con không ạ.”

“Ừ, mấy năm không gặp con đã xinh thế này rồi, ôi mấy bà già này đã già cả rồi!” Bà vừa nói vừa trêu Khánh Đan.

“Dì vẫn trẻ và đẹp như xưa ạ, hì hì”

“Con không phải khen dì đâu, mũi dì lại phồng lên bây giờ. Bố mẹ con bên đấy vẫn khỏe chứ?”

“Vâng, bố mẹ con vẫn khỏe ạ.”

“Ừ, con đi sang đây chắc mẹ con buồn lắm, nhưng mà dì thì lại rất vui, có đứa con gái như con ở bên tốt bao nhiêu đâu như Hải Nguyên, suốt ngày đi làm về rồi tụ tập bạn bè, chẳng mấy khi về nhà. Năm ngoái còn mua nhà ra ở riêng, dì ở một mình, nhà rộng thênh thang, giờ con sang thì thật tốt!” Bà Ngọc Vân vừa nói vừa cười, trong lời than nhưng lại có sự tự hào, giọng điệu nói chuyện cũng giống như bà Ngọc Lan mẹ cô. “Tháng trước thằng bé hoạt động thành công mấy dự án, coi như dì không phí công nuông chiều nó.” Khánh Đan nghe bà nói chỉ mỉm cười.

Khánh Đan sang Mỹ được mấy hôm nhưng chưa nhìn thấy Hải Nguyên lần nào, nghe dì Mari nói anh có về đây vài lần nhưng sáng sớm đã đi luôn cô chỉ mỉm cười không nói gì. Có lẽ anh không muốn gặp cô. Bà Ngọc Vân ở nhà nói chuyện với cô mấy hôm rồi cũng đến công ty làm việc hoặc đi chơi cùng bạn bè vài hôm mới về nhà. Căn nhà rộng lớn chỉ có một mình cô và dì Mari, trong lòng cũng có chút buồn chán. Hiện giờ khóa học của cô vẫn chưa bắt đầu, ở bên này cô lại không quen biết ai nên đành ngày nào cũng thức khuya một chút gọi điện về Việt Nam ẹ và bạn bè.

“Thảo Vân, mình thấy rất buồn. Tự nhiên chạy sang bên này rồi ngày ngày nằm ở nhà hết ăn rồi ngủ như con heo vậy. Muốn đi ra ngoài nhưng chẳng biết đường, lại chẳng quen ai hết. Mình muốn về...”

Hải Nguyên về muộn, anh không bật đèn để không ảnh hưởng tới mọi người. Đang định bước lên cầu thang thì nghe thấy có tiếng nói nhỏ từ ngoài ban công liền đi xem thì thấy Khánh Đan đang ngồi một mình bên ngoài đang nói chuyện với ai đó, nghe giọng cô như đang muốn khóc trong lòng bỗng thấy xót xa. Cô sang đây nửa tháng nhưng anh luôn tránh không gặp cô, anh không biết gặp rồi nói gì nên luôn ở lại công ti đến nửa đêm mới về. Nhưng hôm nay nghe giọng cô anh lại thấy mình thật hồ đồ, rõ ràng là nhớ cô vậy mà cố bắt bản thân phải tránh cô.

“Khánh Đan.” Anh khẽ gọi khiến Khánh Đan giật mình đứng bật dậy làm rơi cả chiếc điện thoại trong tay xuống đất. Cô quay lại thấy anh đang đứng trước mặt mình, ánh điện mờ mờ tranh tối tranh sáng làm cô không rõ gương mặt anh nhưng lại nhìn rõ ánh mắt anh đang nhìn cô nhất thời ngây người ra không biết

phản ứng gì. Người cô nhớ đến từng giờ từng khắc đang đứng trước mặt cô, người cô mơ đến hàng đêm đang ở trước mặt cô, nhưng rõ ràng anh muốn trốn tránh cô mà, sao giờ lại cố tình đứng trước mặt cô, còn nghe trộm cô nói chuyện điện thoại. Gương mặt anh thân thuộc nhưng sao lại có cảm giác xa lạ vô cùng. Ý nghĩ duy nhất trong đầu của cô bây giờ là bỏ chạy. Mặc tiếng anh gọi đằng sau nhưng Khánh Đan vẫn chạy một mạch lên phòng, chân va vào ghế nhưng vẫn chạy rồi lập tức đóng cửa phòng lại nhốt mình bên trong. Đến khi bình tĩnh lại cô cũng không hiểu sao bản thân mình lại làm như vậy nữa, rõ ràng muốn gặp anh nhưng lại bỏ chạy.

Một lúc sau Hải Nguyên mở cửa bước vào phòng cô mang hộp bông băng đến rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

“Sao anh vào được đây?”

“Em chưa khóa cửa lại.”

Nghe Hải Nguyên nói Khánh Đan bật cười nhạo bản thân mình nhưng lại cảm thấy không cười nổi.

“Em lúc nào cũng để mình vấp ngã như vậy à?” Anh nói rồi nâng chân cô lên chấm cồn lên vết rách ở bàn chân cô, Khánh Đan thấy đau vội rút chân lại nhưng một tay kia của anh đã giữ lấy chân cô đặt bông rồi cuốn băng lại cho cô. Khánh Đan bỗng cảm thấy cảnh này rất quen thuộc. Phải rồi, lúc cô bị ngã xuống bể nước và trẹo chân. Bàn tay anh vẫn ấm áp như vậy. Khánh Đan thoáng ngáy người nhìn anh đến khi thấy ánh mắt anh cũng đang nhìn cô mới vội quay đi.

“Vẫn hận anh à? Không muốn nhìn thấy anh?” Hải Nguyên nói nhưng chỉ thấy Khánh Đan im lặng liền đứng dậy đi ra khỏi phòng: “Nghỉ sớm đi, sau này đừng thức khuya nữa, không tốt cho sức khỏe. Em gầy đi đấy!” Hải Nguyên bước đi chỉ còn lại tiếng sập cửa rầm một cái. Tiếng sập cửa này đã khiến cô và anh xa cách ba năm qua.

“Không phải em hận anh mà là hận bản thân mình!” Khánh Đan lẩm bẩm trong miệng rồi bật khóc. Ba năm qua dù buồn đến đâu đi nữa Khánh Đan vẫn cố gắng không khóc vì cô biết cô có khóc cũng không có ai bên cô lau nước mắt cho cô. Bây giờ nước mắt đã không kìm được mà không ngừng rơi xuống. Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy gương mặt tiều tụy trong gương cô tự trách mình sao hôm qua lại yếu đuối đến như vậy. Cũng may, cả ngày hôm đấy bà Ngọc Vân không về nhà.

Nhiều ngày sau đó Hải Nguyên không trở về nhà, có về thì chỉ thỉnh thoảng về lúc rồi lại đi luôn, hai người có nhìn thấy nhau cũng chỉ lướt qua mà không nói chuyện. Kỳ học đầu tiên của Khánh Đan cũng bắt đầu. Ngày ngày cô chăm chỉ đi học, về nhà là tập múa liền. Cô không quan tâm cũng không hỏi han chuyện của Hải Nguyên qua đi Mari nữa. Trong lòng cô bây giờ chỉ nghĩ nhanh chóng kết thúc khóa học rồi trở về Việt Nam. Ở Mỹ mấy tháng cô cũng quen được mấy người bạn, thỉnh thoảng cũng gặp Nam Phong- người con trai quen ở sân bay, anh ta là giám đốc của một chuỗi nhà hàng khách sạn và cũng là tiếp viên hàng không thường xuyên đi nước ngoài. Nói chuyện với anh cô cảm thấy vui vẻ hẳn lên không còn cảm giác ảm đạm như trước nữa. Chiếc cặp tóc cùng mấy tấm ảnh anh ta trả lại cho cô, có lẽ giữ lại cũng chẳng tác dụng gì, người cũng không còn bên cô nữa. Nghĩ vậy Khánh Đan liền dấu nó rất kĩ trong tủ, kĩ đến mức chính bản thân cô cũng quên đi sự tồn tại của nó.

Mùa đông ở đây khắc nghiệt hơn ở Việt Nam rất nhiều, chỉ là không có cái buốt giá, sương muối của miền nhiệt đới quê cô. Khánh Đan đưa tay hứng lấy những bông tuyết rơi chăm chú ngắm nhìn. Những bông hoa tuyết thật đẹp! Cô từng nhìn thấy tuyết trên SaPa khi trời quá lạnh nhưng so với những bông tuyết khô xốp ở đây thấy khác biệt xa vời, đây mới là tuyết thực sự, tuyết ở SaPa có lẽ chỉ là sương đóng băng mà thôi.

“Ngoài trời lạnh thế mặc phong phanh vậy không sợ ốm à?” Hải Nguyên nói rồi khoác cho cô chiếc áo khoác của mình. Hóa ra anh đứng ở sau từ bao giờ mà cô không phát hiện. Khánh Đan nhìn anh rồi lại nhìn ra bầu trời đầy tuyết trắng đang rơi. Hải Nguyên nắm tay cô đi ra ngoài trời đầy tuyết rơi, từng bước, từng bước dẫm lên tuyết mà đi, Khánh Đan nhìn anh như muốn hỏi mà lại không nói gì.

“Chẳng phải em luôn ước mơ được đi trên tuyết như vậy ư?” Anh nhìn cô khẽ mỉm cười, nụ cười của anh ấm áp, bàn tay anh cũng luôn ấm áp. Nhưng cô lại không biết để chiều theo sở thích của cô ngoài bàn tay nắm tay cô ra người anh đã lạnh cứng vì chiếc áo ấm đã nhường cho cô. Khánh Đan cũng nhìn anh khẽ mỉm cười, nụ cười hiếm thấy trong suốt bao năm qua.

Sau hôm đấy Hải Nguyên tuyệt nhiên không về nhà, Khánh Đan đợi anh mấy hôm nhưng cũng không thấy anh, hỏi dì Mari bà chỉ bảo anh bận không về được, anh dặn dì chăm sóc cô cẩn thận. Mấy ngày nghỉ đông cô chỉ ở trong nhà không đi đâu, bà Ngọc Vân cũng bận rộn tới khuya mới về trong lòng Khánh Đan càng thấy trống trải, thời sự liên tục báo tin bão tuyết dữ dội ảnh hưởng mạnh đến cuộc sống, giao thông tắc nghẽn, dây điện gặp trục trặc, nước sinh hoạt đóng đá.

“Dì Mari, sao anh ấy một tuần nay rồi không về nhà, bình thường đâu có như vậy?” Khánh Đan đã hỏi dì Mari rất nhiều lần, thấy vậy bà Mari cũng đành nói sự thật.

“Cậu ấy bị viêm phổi, đang trong bệnh viện, cậu nhắc tôi không được cho cô biết.” Bà Mari nói rồi lại thở dài. “Cái thằng bé này, liều mạng làm việc đến mức ốm cũng không chịu đi khám nên giờ mới thành thế này! Cậu ấy thực sự rất quan tâm đến cô, luôn nhắc tôi chăm sóc cô, làm món cô thích ăn. Cậu ấy không phải không về mà là về lúc cô đã ngủ, tối nào cũng ngồi nhìn cô rất lâu rồi mới đi...”

Bà nói xong đã thấy Khánh Đan thất thần nhìn bà, anh vì thực hiện mong muốn ngốc nghếch của cô mà bị ốm sao? Hôm đó anh nhường cho cô áo khoác còn anh chỉ mặc áo len. Vì sao anh ngốc vậy?

“Bệnh viện nào hả dì?”

“Bệnh viện... Ồ mà cậu ấy nói tôi không được cho cô biết, cô đến cậu ấy sẽ trách tôi đó. Cô Khánh Đan...Ngoài đường rất nguy hiểm...” Bà không nói hết thì thấy Khánh Đan đã ra khỏi nhà đi mất.

Khánh Đan gọi một chiếc taxi nhưng mà đường tắc vì tuyết rơi, chiếc xe chỉ trở cô được một đoạn rồi khuyên cô nên trở về nhà, nhưng cô đã mở cửa ra khỏi xe rồi chạy mất. Tuyết vẫn không ngừng rơi, lúc sang đây vì không quen cái lạnh ở đây cô cũng ốm một trận, cô hiểu cảm giác đó là như thế nào, anh bây giờ còn bị viêm phổi, nghiêm trọng hơn cô nhiều. Vậy mà Hải Nguyên vẫn một mình chịu đựng không cho cô biết. Hải Nguyên, rốt cuộc anh vẫn giận cô không muốn cô quan tâm anh hay là anh không muốn cô lo lắng đây?

12. Chương 12: Tái Hợp

Hải Nguyên đang ngồi trên giường bệnh, mắt chăm chú nhìn tập tài liệu, thấy có người đang đứng trước cửa phòng anh liền ngẩng đầu lên nhìn. Cô gái mặc chiếc áo khoác màu xám tro, trên đầu còn vương mấy bông tuyết, hơi thở gấp gấp nhìn anh, rõ ràng cô ấy đã chạy bộ một đoạn đường khá xa để đến đây.

Khánh Đan bước vào phòng bệnh nhìn anh không chớp mắt, mặt anh trắng bệch không có tí sắc hồng nào, tay vẫn còn cầm tài liệu, bên cạnh còn cái laptop. Ốm như vậy rồi còn liều mạng làm việc.

“Anh ốm sao không cho em biết!”

Hải Nguyên nghe Khánh Đan nói, giọng nói này có chút hờn giận lại có chút trách móc rất giống với Khánh Đan của anh ngày xưa, trong lòng rất vui, cô trở về rồi. Trở về là cô của ngày xưa chứ không phải là một Khánh Đan lãnh đạm ít nói.

“Chỉ là ốm xoàng, có gì mà phải nói với em!” Anh nói rồi khẽ mỉm cười nhìn cô.

“Anh có biết em rất lo lắng không?” Khánh Đan vừa nói khoe mắt đã ửng hồng lên đọng một chút nước. “Mấy ngày qua anh không về cũng không gọi điện, anh có biết... em... em...” Khánh Đan muốn nói cô nhớ anh nhưng lại không thể nói ra, cô sợ nói ra rồi thứ cảm giác này sẽ mất đi hoặc có thể anh sẽ phủ nhận. Cô thà là lừa dối bản thân mình cũng không muốn một lần nữa có cảm giác mất anh.

“Em rất nhớ anh?” Hải Nguyên thay cô nói tiếp. “Anh cũng rất nhớ em, ba năm qua không ngày nào anh ngừng nhớ về em, nhưng anh lại sợ em quên anh mất rồi.”

Khánh Đan nghe anh nói liền chạy đến ôm lấy anh: “Ngốc, sao anh ngốc vậy? Em chưa bao giờ quên anh cả. Mỗi giây, mỗi khắc trái tim em, đầu óc em chỉ có hình ảnh của anh.” Khánh Đan vừa nói nước mắt cứ

thể rơi xuống ướt vai áo anh nhưng môi lại nở nụ cười hạnh phúc. Hải Nguyên cũng ôm cô thật chặt, mỉm cười nói:

“Anh cũng không thể không có em.”

Ba năm, hai người mơ hồ mà lạc mất nhau, bây giờ gặp lại rồi anh tuyệt đối không buông tay cô ra nữa. Anh tin cô cũng vậy, anh tin hai người sẽ hạnh phúc, từng lạc mất nhau một lần, anh sẽ trân trọng lần trùng phùng này.

“Ryan, em ở bên anh bao nhiêu năm nay mà không bằng cô ta bỏ rơi anh, tổn thương anh rồi lại trở về được mấy tháng kia ư?” Linda đứng ngoài phòng bệnh đã chứng kiến tất cả, trong lòng cô rất đau khổ thậm chí cả phần nộ. Cô có gì không bằng cô ta chứ? Vì sao anh lại không công bằng với cô như vậy? “Ryan, em không can tâm!”

Từ khi Hải Nguyên và Khánh Đan tái hợp, Hải nguyên thường xuyên trở về nhà hơn, cũng thường xuyên đưa cô đi chơi không như trước cả ngày chỉ biết làm việc và làm việc. Linda thấy vậy trong lòng rất khó chịu, từ khi Khánh Đan xuất hiện trong tim anh không còn vị trí cho cô nữa rồi, hoặc có thể trong tim anh chưa bao giờ có chỗ cho cô, chỉ là trước đây anh dành rất nhiều thời gian cho công việc, cô là trợ lý của anh nên thường xuyên ở bên anh cảm thấy gần anh hơn. Còn bây giờ, anh dành thời gian cho người con gái anh yêu hơn nên khoảng cách của anh và cô lại trở về với vị trí ban đầu.

“Khánh Đan, hôm nay anh đi với bạn, em ở nhà ngủ trước đi nhé!”

“Vâng” Khánh Đan trả lời anh nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào màn hình ti vi. Anh thường xuyên đi chơi với bạn từ trước đến nay không có gì là không bình thường cả, cô cũng quen nên cũng chẳng có phản ứng gì, nhưng nghe giọng điệu không thêm để ý của cô anh lại thấy khó chịu, anh quay lại nhìn cô một lúc rồi nói:

“Em lên phòng thay đồ đi rồi đi cùng anh.”

“Hả, chẳng phải anh đi cùng bạn ư, em đi làm gì?” Khánh Đan ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn anh.

“Em không phải là người yêu anh hả? Nhanh lên thay đồ đi, mặc đẹp vào đấy!”

Khánh Đan ậm ừ tất ti vi rồi lên phòng thay đồ lát sau bước xuống thì gặp ánh mắt Hải Nguyên nhìn cô không chớp mắt.

“Sao thế anh?”

Hải Nguyên nhìn cô chau mày một cái rồi nói: “Em lên thay bộ khác, mặc cái quần dài!”

Khánh Đan ngạc nhiên nhìn anh: “Chẳng phải đi chơi sao? Anh nói em mặc đẹp một tí, thế này không được à?”

“Anh bảo em thay quần dài thì cứ thay đi!”

Khánh Đan xì một cái rồi chạy lên thay một cái quần dài. Hải Nguyên nhìn thấy mới mỉm cười tỏ vẻ hài lòng: “Thế này là được rồi, lần sau ra ngoài không được mặc ngắn quá, không được mặc hở hang, sói ăn thịt em mất thì sao, ở nhà mới được mặc thế thôi, biết chưa?”

Khánh Đan tròn mắt nhìn anh: “Tốt nhất là trùm kín từ đầu đến chân hả?”

“Haha, thế thì không cần thiết lắm, mùa hè nóng lắm, mà em trùm kín như vậy người ta sẽ nghĩ em bị hâm đấy!” hải Nguyên bật cười.

“Anh bị sao thế?” Khánh Đan nói rồi sờ tay lên trán anh. Hải Nguyên mỉm cười vui vẻ rồi mở cửa xe cho cô bước vào. Miệng lầm bầm “Để lũ sói ngoài kia trông thấy em nguy hiểm lắm, chúng bắt cóc em đi mất làm sao, tốt nhất là không nên mạo hiểm!”

Quả đúng như Hải Nguyên nghĩ, cô bước vào quán bar khiến mấy chàng trai ở đấy chú ý dù cô đã ăn mặc rất đơn giản nhưng vẫn không che dấu được khí chất toát lên từ con người cô, đặc biệt là mấy thằng bạn của anh, nhìn cô không chớp mắt rồi gật gù tán thưởng với nhau đến khi anh lườm mới chịu thôi.

“Khánh Đan, đây là đám bạn của anh Alex, Mark, Michael, James.” Anh nói rồi hướng tay đến từng người, Khánh Đan nhìn họ mỉm cười chào từng người.

“Đây là Jessica, chị dâu của các chú!”

Bốn người họ đều mỉm cười rất thân thiện đối với cô.

“Nghe Ryan kể về chị dâu nhiều nhưng bây giờ mới được gặp, thật là vinh hạnh.” Một người con trai đứng lên nói với cô rất lịch sự rồi tránh sang một bên nhường chỗ cho cô và Hải Nguyên. “Chị dâu ngồi đây!”

Khánh Đan cảm ơn anh ta rồi ngồi xuống bên cạnh một cô gái có mái tóc vàng, cô ta nhìn cô một lượt rồi tỏ ra khinh khỉnh với cách ăn mặc của cô. “Lần đầu tiên gặp cô, đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Vẻ đẹp rất đặc biệt, cách ăn mặc cũng rất đặc biệt!” Trong giọng điệu của cô ta pha chút chế diễu khiến những cô gái ngồi trong bàn cũng phá lên cười. Họ nghĩ cô gái Hải Nguyên yêu phải đặc biệt lắm, hóa ra lại quê mùa như vậy, có ai vào bar lại mặc cái quần bò dài thế kia đâu.

“Câm hết miệng lại! Cô, cút ra ngoài!” Người con trai ngồi cạnh cô ta lúc này tỏ ra thân mật với cô ta nhưng bây giờ lại thay đổi thái độ ngay lập tức, cô ta đành ầm ừ đi ra khỏi bàn, mấy cô gái kia thấy vậy liền im bật không dám nói gì. Khánh Đan không nói gì khẽ cúi xuống tay vẫn nắm chặt tay Hải Nguyên ngồi bên cạnh.

“Chị dâu đừng để ý cái con nhóc không hiểu biết đấy! Nào chị uống gì để em làm! Sour Apple Martini nhé!”

“Ừm...tôi...” Khánh Đan định nói thì Hải Nguyên liền cướp lời

“Cô ấy không uống được rượu, cho cô ấy một ly mocktail đi.”

“Ok, cậu vẫn như cũ chứ?” Anh ta nói.

“Ừ.”

Khi anh ta đi rồi Khánh Đan quay sang nhìn Hải Nguyên, anh liền nói nhỏ với cô: “Mark là chủ ở đây, đồ cậu ấy làm rất ngon, đồ bọn anh uống đều là tự tay cậu ấy pha.”

Khánh Đan khẽ gật đầu không nói gì nữa. Mọi người ngồi trên bàn vẫn quan sát cô từ nãy giờ khiến cô cảm thấy không tự nhiên lắm.

“Chào Jessica, tôi là Judy, rất vui được làm quen với cậu.” Cô gái ngồi gần đấy chuyển sang ngồi gần cô và nói bằng tiếng Việt khiến cô khá ngạc nhiên.

Cô mỉm cười nói chuyện với cô ấy, trong những người con gái ngồi ở đây ngoài cô ấy nhìn cô bằng ánh mắt thân thiện ra thì những người khác đều nhìn cô như nhìn sinh vật lạ vậy. Mấy người bạn của anh cũng đối với cô có vẻ rất thân thiện khiến cô không còn cảm giác lạc lõng khi ở đây mà vui vẻ nói chuyện cùng mọi người.

“Em đi ra ngoài một chút nhé.”

Nghe Khánh Đan nói anh khẽ nhăn mày một cái rồi gật đầu. Ra khỏi quán bar hít thở không khí trong lành Khánh Đan cảm thấy thoải mái hẳn, bên trong tiếng nhạc âm ỉ khiến cô đau đầu. Đứng từ trên tầng cao nhìn xuống đường ánh sáng lung linh rực rỡ trong lòng bỗng thấy nhẹ nhàng, bên trong kia và bên ngoài này cách nhau có một bức tường mà như hai thế giới khác nhau vậy.

“Anh Ryan bảo tôi mang áo ra cho bạn.” Judy nói rồi đưa cho Khánh Đan chiếc áo vest.

“Cảm ơn.”

“Jessica có vẻ không thích nơi này nhỉ?”

“Ừm, trong đây ồn ào quá!”

“Lần đầu tiên tôi đến đây cũng có cảm giác như vậy, mãi rồi cũng quen.”

“Sao bạn nói tiếng Việt tốt vậy?”

“Ừ, mẹ tôi là người Việt Nam, lấy bố tôi rồi định cư luôn bên này. Từ nhỏ bà đã dạy tôi nói tiếng Việt.”

“Ồ.”

“Jessica có bao giờ nghĩ sẽ ở hẳn bên này không?”

“Hả?”

“Tôi nghe Ryan kể rất nhiều về bạn. Anh ấy có lẽ cũng hi vọng bạn ở lại đây.”

Khánh Đan nhìn cô gái xa lạ trước mặt mình nhưng lại có cảm giác rất gần gũi.

“Anh ấy là một người con trai tốt, đáng trân trọng.” Judy nói rồi lại nhìn lên bầu trời đêm xa vời. Bây giờ cô hiểu vì sao Ryan lại chung tình với người con gái Việt Nam kia đến vậy, cô ấy không chỉ xinh đẹp mà còn rất trong sáng, thuần khiết. Quan trọng là ánh mắt cô ấy dường như chỉ nhìn thấy mình anh, ngoài ra không có ai khác. “Thôi, chúng ta đi vào trong đi.” Judy nói rồi kéo Khánh Đan bước vào trong.

Hải Nguyên nhìn hai người bước vào khe nhú mành rồi ngồi dịch vào nhường chỗ cho cô. Khánh Đan ngồi xuống thấy khát nước liền cầm cốc nước lên uống một hơi hết sạch mới thấy nó có vị thơm ngọt lại cay cay, Hải Nguyên ngồi gần đấy nhưng lại không kịp ngăn cô, khi cô đặt cốc xuống bàn mới thấy mọi người đang tròn mắt nhìn cô.

“Đây là nước gì vậy?” Khi vừa nói xong đầu cô cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, mọi thứ nhòa đi trước mắt, xung quanh có tiếng người nói: “Chị dâu, tửu lượng tốt thật!” sau đó thì gục vào người Hải Nguyên không biết gì nữa.

“Cậu cố tình đẩy hả?” Hải Nguyên cầm cốc lên uống thử một chút thấy vị ngọt ngọt lại thơm thơm nhưng rượu thì khá nặng, dễ uống nhưng dễ say.

“Ryan, thử chút xem tửu lượng cô ấy ra sao, ai dè đồ ngay rồi. haha, hôm nay lại vất vả anh rồi!” Cậu ta nói rồi vỗ vai anh nháy mắt đầy ẩn ý.

“Cậu đừng có ăn nói lung tung!” Hải Nguyên khẽ lườm rồi đặt Khánh Đan vào lòng mình nhìn cô say sưa ngủ. “Thôi, tôi về trước, mọi người ở lại vui vẻ!” Anh nói rồi bế Khánh Đan ra khỏi quán bar bỏ lại đằng sau lời trêu chọc của mọi người.

Hải Nguyên đưa Khánh Đan về nhà, dì Mari thấy vậy liền chạy lên hỏi:

“Ôi, cô Khánh Đan làm sao thế?”

“Không sao, dì nấu giúp cháu canh giải rượu nhé!” Anh nói rồi đặt cô lên giường. Khánh Đan vẫn nằm im không biết gì, khuôn mặt cô lúc này ửng hồng lên trông thật quyến rũ, trong lòng anh bỗng cảm thấy như có một luồng khí nóng phát lên không kiềm chế được, hôm nay anh cũng uống không ít rượu. Anh khẽ đưa tay gạt nhẹ tóc mái đang che mặt cô sang một bên, vuốt lên gò má ửng hồng của cô. Lúc này trông cô thật đẹp, đẹp đến mê hồn. Ánh mắt anh nhìn cô dường như có lửa.

“Cậu Hải Nguyên, trà tôi mang lên rồi đây!” Dì Mari từ bên ngoài bước vào, anh giật mình bỏ tay xuống như đứa trẻ đang mắc lỗi sợ người khác phát hiện.

“Dì cứ để đấy đi!” Anh nói rồi nhìn dì Mari đi ra khỏi phòng mới thở dài, đúng là không nên để cho cô ấy uống rượu, thật nguy hiểm!

Hải Nguyên gọi Khánh Đan mấy lần cô mới mở mắt tỉnh dậy, anh lấy bát canh cho cô uống một ít rồi anh uống nốt chỗ còn lại, anh đặt cô xuống giường, vén chăn cho cô rồi trở về phòng, vào phòng tắm không ngừng xả nước ướm hết người, cái lạnh làm anh tỉnh táo. Nghĩ đến chuyện lúc nãy anh lại thấy mình thật bì ổi, định lợi dụng lúc cô say mà có ý đồ, cũng may dì Mari bước vào kịp. Anh thật sự không muốn làm chuyện tổn hại đến cô, ít nhất là khi cô chưa sẵn sàng. “Hải Nguyên, mi bị tàu hỏa nhập ma rồi!”

Sáng hôm sau Khánh Đan tỉnh dậy thấy đầu đau nhức khó chịu vô cùng, cô uể oải đi xuống phòng khách ngồi ngả người xuống ghế sofa. Hải Nguyên ngồi gần đấy liền lên tiếng:

“Em dậy rồi à? Có đau đầu không?”

“Hôm qua em về lúc nào vậy?”

“Em uống hết ly rượu rồi lăn ra ngủ không biết gì nên anh đưa em về.” Anh nói rồi ngồi lại gần cô kéo cô nằm gối lên đùi rồi xoa xoa hai thái dương cho cô.

“Em thấy nó ngọt lắm mà nhỉ?”

“Ngốc đấy là vị của nó thôi, càng ngọt càng thâm!”

“Ồ, đau đầu chết đi được!”

“Sau này anh sẽ không đưa em đến những nơi như vậy nữa.” Anh nói rồi nhìn cô mơ màng vào giấc ngủ khẽ mỉm cười.

Thời gian cứ thế mà trôi đi, ở bên Hải Nguyên Khánh Đan luôn mỉm cười hạnh phúc mà không biết một người đang ngày ngày nhớ đến cô, chờ đợi cô quay trở về.

13. Chương 13: Hạnh Phúc Chính Là Anh

(Việt Nam)

Hải Minh nhìn thông tin trên hồ sơ khẽ nhíu mày rồi nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình:

“Vương Nhật Lệ, hai mươi mốt tuổi? Cô chắc chắn mình đến đây phỏng vấn làm trợ lý?”

“Giám đốc, anh nói đùa, không lẽ tôi mang hồ sơ đến chơi?”

Hải Minh bật cười nhìn cô: “Ừ, cũng đúng. Buổi phỏng vấn đến đây là kết thúc.”

“Giám đốc Hải Minh, em rất hay trúng tuyển vậy?” Nhật Lệ tròn mắt nhìn Hải Minh. Hải Minh ra hiệu với mấy người phỏng vấn họ đều gật đầu ra ngoài cả, lát sau chỉ còn cô và anh ở lại.

“Cô Vương, có thể mời em đi ăn cơm được chưa?” Anh nói.

“Được thôi, em cũng đang rất đói, Hải Minh công ty anh công nhận nổi tiếng thật, em đợi đến lượt phỏng vấn, đợi dài cổ rồi.”

Nhật Lệ nói rồi cùng Hải Minh bước đi ra ngoài.

“Sao em không về công ty bố em làm mà lại chạy đi xin việc thế này?”

“Cũng như anh.” Nhật Lệ nhìn Hải Minh cười tinh nghịch.

“Anh khác chứ!”

“Ồ, vậy là anh không hoan nghênh em đến công ty anh rồi?” Nhật Lệ lém lỉnh trêu anh.

“Anh không nói vậy nhé, công ty anh rất có thành ý chiêu mộ người tài.”

“Haha, vậy em là người tài phải không?”

“Ừ, mai em có thể đến công ty báo cáo.” Hải Minh mỉm cười.

“Haha, cảm ơn anh nhé!”

Hải Minh cùng Nhật Lệ đến một nhà hàng gần đấy ăn cơm rồi anh đưa cô về, lần đầu tiên anh nói chuyện nhiều với cô như vậy, trước đây anh nói chuyện với cô cũng chỉ liên quan đến Khánh Đan hoặc vì cô là bạn của Khánh Đan nhưng bây giờ thì khác, từ giờ cô là đồng nghiệp của anh, là cấp dưới của anh, ngày ngày đều có thể gặp anh.

“Em về nhà chứ?” Hải Minh lên xe rồi mới hỏi cô.

“Vâng, ở đường Hoàng Hoa Thám.”

Hải Minh vừa nghe liền quay sang nhìn cô thắc mắc.

“Hi, em ra ở riêng rồi, bây giờ em ở cùng Thảo Vân.”

“Ồ.”

Nhật Lệ nhìn anh khẽ gượng cười rồi cũng không nói thêm gì nữa.

“Tớ về rồi đây, hôm nay cậu về sớm thế?” Nhật Lệ vào nhà thấy Thảo Vân đứng ngoài ban công liền lên tiếng.

“Suyt” Thảo Vân thấy Nhật Lệ liền ra hiệu với cô rồi lại tiếp tục nói chuyện điện thoại một lúc sau mới dập máy.

“Hôm nay anh nào đưa về thế?” Thảo Vân nhìn cô nháy mắt một cái.

“Haha, là giám đốc!” Nhật Lệ cố tình tỏ ra thần bí.

“Ghé chưa? Cậu xin được việc rồi hả, lại còn được người ta đích thân đưa về cơ à?”

“Ừ. Hehe”

“Ai mà có mắt nhìn người đặc biệt vậy? Haha” Thảo Vân trêu cô.

“Thảo Vân, cậu có cần thiết phải như vậy không? Mình cũng tốt chứ bộ.”

“Ừ. Tớ bảo cậu không tốt đâu mà, nhưng ai thế? Cậu với anh ta liệu có phải...? Thảo Vân vừa nói vừa nháy mắt Nhật Lệ.

“Hi vọng là được như thế!”

Nghe Nhật Lệ nói Thảo Vân liền nghĩ ra người đó là ai, khẽ thở dài.

“Cậu vẫn quyết tâm cơ đấy!”

“Tất nhiên, tớ cũng phải đuổi theo hạnh phúc của mình chứ, dù sao thì Khánh Đan cũng ở bên Hải Nguyên rồi.”

“Nhưng anh ấy...”

“Ày cậu đừng nói chuyện đấy nữa, bây giờ tớ không muốn nghe.” Nhật Lệ nói rồi đặt mình xuống giường. “Mình chỉ biết anh ấy là hạnh phúc mình theo đuổi là được rồi.”

“Cậu vì đến công ty anh ấy làm việc chấp nhận làm trái ngành, lại còn cãi nhau với bố mẹ đến nỗi dọn ra ngoài ở có đáng không?”

Nhật Lệ nghe Thảo Vân nói khẽ mở mắt ra im lặng một lúc: “Tớ với bố cãi nhau không phải một hai ngày, cũng không phải vì anh ấy.” Cô nói rồi kéo chăn lên trùm kín mặt mặc kệ Thảo Vân nói gì cũng không nghe nữa, Thảo Vân chỉ đành lắc đầu không nói nữa. Chuyện tình cảm này có lẽ ngay từ khi bắt đầu đã không ai hi vọng nó sẽ có một kết quả tốt đẹp rồi. Nhật Lệ yêu thầm Hải Minh nhưng trong lòng anh từ xưa đến nay chỉ có một mình Khánh Đan, những lời Thảo Vân có thể khuyên cũng nói cả rồi nhưng Nhật Lệ vẫn một mực không nghe nhất định giữ mối tình đơn phương đến cùng, cô cũng chỉ đành đứng nhìn Nhật Lệ tự tổn thương bản thân rồi cô sẽ đến an ủi, đó là điều duy nhất mà một người bạn thân như cô có thể làm. Cuộc đời không ai biết trước được điều gì xảy ra. Nhật Lệ vẫn tin sự kiên trì của cô sẽ làm nên kì tích, nhưng chỉ mấy hôm sau cô đã xị mặt trở về nhà miệng thở dài liên tục.

“Nhật Lệ, cậu lại sao thế?”

“Anh ấy đi rồi!” Nhật Lệ đang nằm trên giường úp cái gối lên mặt, nghe Thảo Vân hỏi cô cũng không buồn ngồi dậy.

“Đi đâu?”

“Sang Mỹ, tổ chức sinh nhật bất ngờ cho Khánh Đan.”

Thảo Vân khẽ thở dài, cả hai im lặng một lúc rồi Nhật Lệ bật dậy kéo Thảo Vân đi:

“Đi thôi!”

Thảo Vân khẽ lắc đầu lần nào có chuyện buồn Nhật Lệ đều như vậy, buổi tối đi uống rượu cười nói vui vẻ rồi sáng hôm sau lại đi làm bình thường như chưa có chuyện gì xảy ra.

“Để tớ thay quần áo đã chứ!”

Thảo Vân thay quần áo rồi cả hai đi ra khỏi nhà đến một quán quen vừa ăn vừa uống rượu nói chuyện trên trời dưới đất rồi cười ầm ĩ. Ông chủ quán sớm đã quen hai cô gái này, thấy vậy cũng chỉ mỉm cười.

“Cậu đoán xem, Khánh Đan sẽ bất ngờ như thế nào nhỉ, chắc là rất vui, món quà mình giúp Hải Minh chuẩn bị mà, nhất định cậu ấy sẽ thích.”

“Cậu sao phải tự làm khổ mình thế?”

“Mình nghĩ anh ấy sẽ thất vọng. Nhưng mình lại không dám nói ra, mình sợ anh ấy buồn, sợ Khánh Đan sẽ khó xử.”

“Cậu không đổ kị với Khánh Đan chút nào sao?”

Thảo Vân vừa nói xong Nhật Lệ liền ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm Thảo Vân một lúc lâu:

“Cậu ấy là bạn từ nhỏ của tớ. Cậu ấy là một người bạn tốt, rất tốt của tớ.” Nhật Lệ càng nói trong lòng càng thấy xót xa, cô nhớ đến những kỉ niệm khi cô và Khánh Đan còn bé nhớ đến lần đầu tiên gặp Khánh Đan. Tình cảm của hai người như chị em ruột thịt vậy, nhưng chính vì thứ tình cảm thân như ruột thịt ấy lại khiến cô đau khổ khi cô thích Hải Minh. “Thảo Vân, nhiều lúc tớ ước mơ tớ và Khánh Đan không thân nhau, như thế tớ có thể cạnh tranh công bằng, nhưng tớ lại không thể không là bạn thân của Khánh Đan hoặc là không yêu anh Hải Minh nhưng tớ lại không thể làm chủ được trái tim mình.”

(Sanfrancisco)

“Hải Nguyên, anh đưa em đi đâu vậy?”

“Sắp đến nơi rồi.” Hải Nguyên nắm chặt tay Khánh Đan cẩn thận đưa cô đi từng bước.

“Đến chưa vậy?”

Đi thêm một đoạn rồi anh dừng lại: “Em mở mắt ra đi.”

Khánh Đan nghe lời anh mở mắt ra. Trước mắt cô là khung cảnh lãng mạn chỉ có ở trong phim, tiếng nhạc réo rắt, tiếng sóng biển vỗ rì rào, cô nhất thời cảm động không biết nói gì.

Hải Nguyên nhìn tác phẩm cả ngày hôm nay của mình rất hài lòng: “Em thích không?”

Khánh Đan nhìn người con trai có nụ cười ấm áp như mặt trời trước mặt mình trái tim bỗng có những cảm xúc rung động ngọt ngào: “Cảm ơn anh đã cho em một sinh nhật bất ngờ như vậy.”

“Anh cũng đang tự thưởng mình một bữa sinh nhật vui vẻ. Chúc mừng sinh nhật của chúng ta. Nào, lại đây nhảy một bài.” Anh nói rồi ra hiệu cho người đánh đàn gần đó đổi một bản nhạc khác, cả hai cùng nắm tay nhau mỉm cười hạnh phúc nhảy hết điệu nhạc.

“Sao tự nhiên hôm nay anh lại tổ chức sinh nhật đặc biệt như thế này? Chẳng phải hôm nay anh có cuộc họp quan trọng lắm sao?”

“Vì anh có lí do đặc biệt quan trọng hơn.” Anh nói rồi khẽ mỉm cười nhìn cô, anh phục vụ liền đem một bó hoa đến anh cầm lấy bó hoa và đứng trước mặt Khánh Đan:

“Khánh Đan, đây là lí do đặc biệt quan trọng mà anh nhắc đến.” Anh đang định lấy chiếc hộp nhung trong túi ra thì chuông điện thoại reo lên.

“Em xin lỗi.” Khánh Đan nói rồi đặt bó hoa xuống lấy điện thoại ra nghe. Hải Nguyên đứng đó chỉ biết khẽ thở dài, màn cầu hôn lãng mạn của anh bị tiếng chuông điện thoại đáng ghét kia phá mất.

“Hải Nguyên, dì Mari gọi điện nói anh Hải Minh sang đây, anh ấy đợi rất lâu rồi. Chúng ta về thôi.” Cô nói rồi cũng bước đi, bàn tay nắm tay anh vô tình buông ra, Hải Nguyên nhìn bàn tay của mình giữa khoảng không thoáng thất vọng. Cả đoạn đường về nhà anh không nói gì. Trong lòng bỗng cảm thấy có chút lo sợ mơ hồ. Anh biết Hải Minh yêu Khánh Đan từ lâu, anh có thể hoàn toàn tin tưởng vào tình cảm của cô và anh. Nhưng anh cũng biết Khánh Đan hứa với Hải Minh sẽ trở về Việt Nam, lời hứa này nghe bình thường nhưng trong lòng anh cũng hiểu nó có nghĩa là gì, nếu không phải có sự xuất hiện của anh nhất định Hải

Minh và Khánh Đan sẽ ở bên nhau. Anh lo sợ một ngày sẽ vô tình mà đánh mất cô. Khánh Đan thấy anh im lặng cũng đành im lặng nhìn ra ngoài trời vô định. Hai người ở bên nhau đều rất vui vẻ nhưng mỗi khi nhắc đến hai chữ Việt Nam lại trở nên xa cách, dường như đấy chính là khoảng cách không thể nào vượt qua của cả hai. Cô biết rồi sẽ có ngày cô phải trở về, anh cũng hiểu cô chưa bao giờ muốn rời khỏi Việt Nam nhưng vì anh cô đã đến đây.

“Hải Minh, anh sang đây sao không báo với chúng em một tiếng? Anh sang lâu chưa?” Khánh Đan vừa bước vào nhà, nhìn thấy Hải Minh đang ngồi trong phòng khách xem ti vi liền lên tiếng.

“Anh mới sang một lúc đã gọi điện cho em về rồi.” Hải Minh đứng lên nhìn Khánh Đan, sang đây gần một năm cô cũng đã có nhiều thay đổi, còn cả cách xưng hô kia nữa, đúng là không ngoài với dự đoán của anh, họ trở về bên nhau rồi. Hải Minh nói rồi nhìn Hải Nguyên mỉm cười. Hải Nguyên cũng chỉ cười mà không nói gì. Hai anh em họ là vậy, trước nay đều kiêu lời với nhau, Khánh Đan lúc đầu thấy lạ sau cũng quen, có lẽ đó là cách thể hiện của anh em họ, cô không hiểu.

“Anh lên phòng trước đây.” Hải Nguyên nói rồi đi lên phòng bàn tay để trong túi quần nắm chặt lấy chiếc hộp nhưng trong đó.

Khánh Đan nhìn theo Hải Nguyên đi lên phòng rồi lại nhìn Hải Minh đang đứng trước mặt khẽ gượng cười. Hải Minh lấy chiếc hộp trên bàn đưa cho Khánh Đan:

“Chúc em sinh nhật vui vẻ.”

“Em cảm ơn, hi.” Khánh Đan nhìn chiếc hộp được bọc rất cẩn thận tò mò: “Trước đây anh có bao giờ gói quà đâu, em mở ra luôn được không?” Khánh Đan nhìn anh cười lém lỉnh.

“Em vẫn vậy, không thay đổi được.” Hải Minh nhìn cô đang cẩn thận mở hộp quà ra mỉm cười. Trong chiếc hộp là một chiếc váy khá đơn giản mà tinh tế.

“Anh định cùng em đi ăn một bữa nhưng...”

“Em...”

“Hôm nay cũng là sinh nhật của Hải Nguyên mà, hai em vừa đi tổ chức sinh nhật về hả?” Hải Minh nói rồi mỉm cười nhìn cô. Khánh Đan nhìn anh trong lòng bỗng có cảm giác như mình đang có lỗi vậy, rõ ràng cô biết người cô yêu là Hải Nguyên nhưng tình cảm của Hải Minh dành cho cô bao nhiêu năm nay, nó dường như in sâu vào trong tiềm thức không thể nào thay đổi được. Không nhìn thấy anh, không có anh, cô tuyệt nhiên có thể coi như không có gì nhưng khi anh xuất hiện cô lại không thể làm ngơ, ân tình của anh dành cho cô quá lớn, cô không cách nào trả hết. Nếu không phải Hải Nguyên xuất hiện có lẽ cuộc đời của cô sau này sẽ là ở bên Hải Minh, là vợ của Hải Minh.

“Thôi, em lên phòng ngủ sớm đi, anh cũng đi nghỉ rồi mai về Việt Nam.”

“Mai anh đã về rồi à?”

“Ừ, bên đấy còn nhiều việc. Thôi em lên phòng đi.”

“Anh Hải Minh...”

“Sao thế?”

“Cảm ơn anh vì món quà.” Khánh Đan nhìn anh mỉm cười rồi bước lên phòng để lại đằng sau một người vẫn nhìn theo cô mà lòng thấy bất lực.

Khánh Đan vừa vào phòng thì có người ôm lấy cô làm cô giật mình suýt thì hét lên.

“Là anh!” Hải Nguyên lên tiếng.

“Anh định dọa chết em à...” Cô nhìn anh, thấy vẻ mặt anh lúc này lại không nở trách. “Anh sao thế?”

“Tự nhiên nhớ em không được à?” Anh nói rồi vòng tay ôm lấy cô.

“Anh hâm vừa thôi!”

Khánh Đan bật cười đẩy anh ra nhưng anh vẫn không buông tay.

“Trên đời này sao có cô gái như em hả? Để người ta phá mất thời khắc quan trọng nhất.” Anh nói rồi đặt lên môi cô một nụ hôn dài quần quýt không rời khiến trái tim cô tự dưng đập rộn ràng, cô biết hôm nay anh định cầu hôn cô, cô cũng rất muốn vui vẻ mà đồng ý lấy anh nhưng hình như chưa phải lúc này. Ít nhất cô cũng phải giải quyết một số chuyện ở Việt Nam, chuyện liên quan đến Hải Minh. Sau đó cô sẽ toàn tâm toàn ý đi theo anh dù là chân trời góc bể, lời hứa cô dành cho anh mãi mãi không thay đổi.

“Hải Nguyên” Khánh Đan nói rồi khẽ đẩy anh ra nhưng anh vẫn không chịu, anh vẫn muốn nụ hôn kéo dài thêm một lúc nữa. Anh muốn đầu óc cô, trái tim cô chỉ tồn tại duy nhất hình bóng của anh, không phải bất cứ ai khác dù là tình cảm gì đi nữa.

“Hải Nguyên.” Lần này Khánh Đan nhất quyết đẩy anh ra.

“Cho em thêm chút thời gian, em cần làm xong một số chuyện, được không?”

“Anh hiểu rồi, anh sẽ chờ.”

Khánh Đan nhìn anh rồi ngả vào vai anh mỉm cười hạnh phúc.

“Sẽ rất nhanh thôi!”

“Nhưng cái này em phải giữ lấy.” Hải Nguyên nói rồi lấy trong túi ra chiếc hộp đựng nhẫn. Khánh Đan nhìn anh khẽ gạt đầu đưa tay lên cho anh đeo nhẫn vào tay mình. Chiếc nhẫn thiết kế đơn giản, nam những viên kim cương nhỏ rất tinh xảo.

“Em không được tháo nó ra nhé. Khi nào kết hôn anh sẽ tự tay tháo nó ra và đeo chiếc nhẫn cưới vào giúp em.”

“Em biết rồi, hì.”

“Thôi em đi ngủ sớm đi, anh về phòng đây.” Hải Nguyên hôn nhẹ lên trán Khánh Đan một cái rồi đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Khánh Đan ngồi trên giường nhìn chiếc nhẫn trên tay không rời mắt, cảm giác của cô bây giờ diễn đạt bằng hai từ hạnh phúc có lẽ không đủ, là vô cùng hạnh phúc. Lúc này đây cô nghĩ ngày mai nhất định sẽ nói rõ ràng với Hải Minh về quyết định của mình. Trước đây cô cứ sợ anh sẽ buồn nên không dám nói, nhưng có lẽ càng nói muộn nỗi buồn của anh sẽ càng kéo dài, cô đối với anh chính là nợ, cả đời này đều mang nợ, nhưng cô sẽ cùng Hải Nguyên trả hết mối ân tình này cho anh, chỉ hi vọng anh tìm được ình một hạnh phúc thuộc về anh. Rất nhanh thôi, cô và Hải Nguyên sẽ bước vào lễ đường tràn ngập hạnh phúc. Nhưng cuộc đời luôn mang đến cho người ta những bất ngờ không lường trước được, những sự thật tàn khốc, cuối cùng lại là một kết thúc đau khổ, lại là sự dầy vò không lối thoát.

Sáng hôm sau Khánh Đan thức dậy uể oải đi ra khỏi phòng, cả đêm hôm qua cô không ngủ ngon vì suy nghĩ nên nói với Hải Minh như thế nào, tình cảm của anh dành cho cô cô hiểu, tất cả mọi người đều hiểu nhưng anh lại chưa từng nói ra, vì vậy cô không biết nên bắt đầu như thế nào, nên nói ra sao. Càng nghĩ càng thấy mông lung, đến khi ngủ lúc nào cũng không biết, dậy thì đã muộn rồi.

“Dì Mari, anh Hải Minh đâu rồi ạ?”

“Cậu Hải Minh đã ra sân bay từ sáng sớm rồi, lúc đó cô vẫn ngủ, cậu bảo tôi đừng đánh thức cô.”

“Sao? Đi rồi ă?” Khánh Đan ngạc nhiên nhìn dì rồi lại ỉu xiu quay trở về phòng. Cuối cùng vẫn là không nói được.

Buổi trưa Hải Nguyên đi làm về thấy Khánh Đan như vậy liền hỏi: “Em sao thế?”

“Anh Hải Minh về rồi!”

“Ừ, anh biết rồi. Sáng John đưa anh ấy ra sân bay, anh ấy nói về công ty có cuộc họp.” Hải Nguyên nghe cô nói vậy không hề ngạc nhiên một chút nào.

“Anh biết mà không gọi em, em còn chưa nói với anh ấy chuyện của chúng ta mà.”

“Anh nghĩ anh ấy sẽ hiểu thôi, em nói ra sẽ càng làm tổn thương anh ấy!”

Khánh Đan nghe anh nói liền im lặng, cô cũng hiểu điều đó nên cả đêm qua không ngủ được vì suy nghĩ chuyện này. Hải Nguyên thấy cô thờ dài liền nói tiếp: “Hay anh gọi Judy cùng em đi chơi, đi mua sắm cho thoải mái nhé, ở nhà mãi cũng chán!”

“Vâng.”

Hải Nguyên liền lấy điện thoại ra gọi cho Judy đến. Anh lái xe đưa hai cô gái đi ăn uống rồi ra trung tâm mua sắm mới trở về công ty. Chương trình học của Khánh Đan cũng đã kết thúc, không phải lên trường nữa, ngoài việc thỉnh thoảng đi múa ở bên ngoài thì cả ngày cũng chỉ ở nhà, Hải Nguyên thì bận việc công ty không thường xuyên đưa cô đi được nên anh liền gọi cho Judy. Năm ngoái Khánh Đan cùng anh đi bar chơi, cô đã quen được cô gái tên là Judy này, cô ấy cũng rất quý cô, tính tình lại vui vẻ, vì vậy mà hai người nhanh chóng trở thành bạn thân, thường xuyên hẹn nhau ra ngoài chơi.

(Việt Nam)

“Nhật Lệ, cậu nhìn xem kia có phải giám đốc công ty cậu không?” Cô bạn ngồi cùng Nhật Lệ nói rồi chỉ về phía sau cô đang ngồi. Nhật Lệ quay lại nhìn thấy Hải Minh đang ngồi uống rượu một mình, cô liền đi đến bàn anh ngồi.

“Em sao lại ở đây?” Hải Minh thấy cô liền hỏi.

“Em đi cùng bạn, anh đến một mình à?”

Hải Minh gật đầu. “Em ra với bạn đi!”

“Không, anh uống say rồi, để em đưa anh về.”

“Anh không say, em ra chơi với bạn đi!”

“Hải Minh, ngày mai còn có cuộc họp quan trọng nữa. Anh định cứ như thế này mãi hả?” Nhật Lệ nhìn anh vừa thấy lo lắng lại bức mình, đây không phải lần đầu tiên cô nhìn thấy anh uống rượu nhiều như thế này, từ hôm đi Mỹ trở về anh liền như thế này, công việc cũng không quan tâm, cô thật sự rất lo lắng.

“Em thôi thôi quá đấy!” Hải Minh nói rồi đứng dậy ra khỏi quán bar rồi lên xe đi mất bỏ mặc Nhật Lệ đứng nhìn theo anh bên đường.

“Hải Minh, trong mắt anh chỉ có cậu ấy, không có em sao?” Nước mắt cô rơi trên gương mặt trang điểm kĩ càng làm nhòe đi mascara. Cô biết đó là sự thật, nhưng sự thật này cũng thật là đau lòng.

“Bà chủ, cậu Hải Minh về rồi!”

Thím Hồng từ bên ngoài đi vào đù Hải Minh, anh đi cũng không vững nữa. Bà Ngọc Lan thấy vậy liền chạy ra đỡ anh, sức của hai người phụ nữ trung niên khó khăn lắm mới đưa được anh về phòng.

“Thím đi nấu ít canh giải rượu đi.” Bà Ngọc Lan xót xa nhìn con trai mình đang nằm bệt trên giường, gần một tháng nay rồi hôm nào Hải Minh cũng trở về nhà rất khuya, trên người nồng nặc mùi rượu.

“Hải Minh, sao con phải khổ thế, dù sao hai đứa chúng nó cũng thật lòng yêu nhau, vì sao con không chịu buông tay mà quên con bé đi chứ?”

“Mẹ...vì sao từ nhỏ đến lớn mẹ luôn thiên vị Hải Nguyên...con mới là con trai mẹ...” Hải Minh nói trong cơn say, trên khóe mắt còn đọng giọt nước mắt. Không biết anh có nghe được lời bà nói hay không nhưng có lẽ đó là lời trong lòng anh luôn dẫu bao nhiêu năm nay. Từ nhỏ Hải Minh đã lỡ mở nhận ra Hải Nguyên là em trai cùng cha khác mẹ của mình, nhưng anh thật sự không hiểu vì sao mẹ anh lại yêu thương Hải Nguyên đến như vậy, thậm chí hơn cả người con trai ruột của bà là anh. Bà Ngọc Lan nghe vậy trong lòng thấy khổ sở vô cùng. Bà cũng là bất đắc dĩ, bà luôn cảm thấy bản thân nợ bà Ngọc Vân và Hải Nguyên rất nhiều nên bà luôn cố gắng dành thật nhiều tình yêu thương dành cho Hải Nguyên để bù đắp những thiệt thòi cho hai người.

“Hải Minh, mẹ xin lỗi.”

(Sanfrancisco)

“Giám đốc, cô Trần đợi anh ở bên ngoài.”

“Ừ, cậu bảo cô ấy vào trong đi.” Hải Nguyên đáp lại rồi tiếp tục nói chuyện với mấy người ngồi đối diện.

Khánh Đan đi vào thấy anh đang họp liền đi vào trong phòng nghỉ.

“Mời chị uống nước.” Cô trợ lý đi vào đặt ly nước hoa quả trên bàn rồi nói tiếp: “Giám đốc vẫn chưa ăn gì đâu chị.”

“Ừ, lát chị nhắc anh ấy, cảm ơn em.” Khánh Đan mỉm cười với cô ấy rồi cầm tờ báo bên cạnh lên xem. Một lúc sau Hải Nguyên mới bước vào ngồi cạnh cô.

“Anh họp xong rồi hả?” Khánh Đan cất tờ báo đi nhìn anh.

“Ừ, dạo này bận quá, suốt ngày họp hành, đau đầu!” Hải Nguyên nói rồi ngả ra sofa thoải mái nhắm mắt lại.

“Anh đói chưa? Mình đi ăn đi.”

“Anh không đói lắm, không muốn ăn.”

“Anh làm việc từ sáng tới giờ, không ăn thì chịu sao được. Đi thôi!”

Hải Nguyên thấy cô lôi anh dậy liền nhăn nhó đứng lên vòng tay ôm cô từ đằng sau:

“Bà xã của tôi ơi, em thật là lôi thôi!”

“Ai thèm làm bà xã của anh chứ!” Khánh Đan mỉm cười.

“Không phải sao? Đeo nhẫn của anh rồi còn không chịu hả? Hôm qua đi làm về muộn em ngủ mất rồi, nhớ em chết đi được!” Anh nói rồi hôn nhẹ vào tai Khánh Đan khiến cô khẽ rùng mình đẩy anh ra.

“Đi ăn thôi!”

Hải Nguyên nhìn cô ngượng ngùng chạy đi cảm thấy thật đáng yêu một mình lẩm bẩm: “Để xem em còn trốn đến bao giờ!”

Khánh Đan ngồi nhìn Hải Nguyên ăn rất ngon miệng cũng cảm thấy vui vẻ. Thời gian gần đây công việc của anh bận rộn, trở về nhà lúc cô ngủ rồi, anh thường sang phòng cô nằm ôm cô một lúc rồi sáng lại dậy đi làm sớm, nhiều lúc cô muốn dậy nói chuyện với anh nhưng anh đã ngủ mất nên thôi. Cô cảm thấy hai người cứ như đôi vợ chồng già vậy, chỉ cần cảm thấy bên cạnh mình có đối phương là đủ, không yêu cầu gì nhiều. Cô chỉ hi vọng mãi mãi như thế này, sống một cuộc sống bình yên vui vẻ là mãn nguyện lắm rồi.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Hải Nguyên thấy cô chăm chú nhìn anh đến ngây người liền hỏi.

“À, không có gì. Hi” Khánh Đan nhìn anh mỉm cười. “Anh ăn đi, ăn nhiều một chút!” Cô nói rồi gấp thức ăn vào bát anh.

“Em cũng đừng có nhìn anh ăn thế, người ngoài họ nghĩ anh không cho em ăn đấy!” Anh nói rồi múc ít súp ra bát cho cô. Khánh Đan đỡ lấy bát trên tay anh.

“Anh chỉ tưởng tượng đi đâu không à.” Khánh Đan nói rồi lấy thìa xúc súp lên miệng chậm chạp cảm nhận. Hương vị của nó như hương vị của Hà Nội vậy, chỉ tiếc là hôm nay cô ăn nó ở nhà rồi nên không ăn nổi nữa.

“Mẹ nói chiều mai mẹ sang đây, anh sắp xếp thời gian mình ra đón mẹ.”

“Ừ, mai anh họp xong rồi về đón em ra sân bay.”

Chiều hôm sau Khánh Đan cùng Hải Nguyên đi đón bà Ngọc Lan. Hai mẹ con lâu ngày không gặp, hàn huyên cả buổi chiều cũng không hết chuyện, buổi tối bà Ngọc Lan và bà Ngọc Vân còn tự tay vào bếp nấu cơm, cả nhà ăn uống nói chuyện rất vui vẻ. Một tuần bà ở Mỹ cùng bà Ngọc Vân và Khánh Đan đi chơi khắp thành phố. Nhiều năm qua đi, thành phố này trong kí ức của bà thật khác xa so với ngày xưa.

14. Chương 14: Cuối Cùng Vẫn Là Chia Tay

“Em sao thế?” Hải Nguyên bước vào phòng thấy đèn cũng không bật, Khánh Đan thì đang ngồi suy tư trên giường. Từ khi bà Ngọc Lan trở về cô bỗng trở nên trầm lắng, hay ngồi thất thần như vậy, anh về cũng không hề biết.

“Hả?” Khánh Đan ngẩng đầu lên nhìn anh cố tỏ ra bình thường. “Anh về rồi hả, sớm vậy?”

“Mười giờ rồi em.” Hải Nguyên nhìn cô khẽ nhăn mày, anh đi làm đến mười giờ đêm mới về cô vẫn thấy sớm?

“À, em không để ý đồng hồ. Hi. Anh ăn tối chưa để em xuống hâm lại thức ăn?” Khánh Đan nói rồi đứng dậy định ra ngoài.

“Anh ăn rồi, em đừng bảo là em chưa ăn nhé.”

“Ừm... em đợi anh về mà.”

Hải Nguyên nhìn Khánh Đan tự dưng trong lòng thấy có lỗi, hôm nay anh nói về sớm mà cuối cùng giờ này mới về.

“Anh xin lỗi.” Anh nói rồi ôm cô vào lòng.

“Có gì đâu, công việc của anh bận mà.” Khánh Đan ngẩng đầu lên nhìn anh mỉm cười.

“Đi, chúng ta xuống ăn cơm.” Hải Nguyên nói rồi cùng Khánh Đan xuống phòng ăn. “Lần sau không được đợi cơm anh, em và đi ở nhà cứ ăn trước đi, biết không?”

“Em biết rồi.”

“Mấy hôm nữa mẹ công tác về thấy em gầy lại mắng anh.” Hải Nguyên nói rất dịu dàng nhưng lại có chút trách móc.

“Không đâu, hi hi.”

“Ăn nhiều vào!” Anh vừa nói vừa gấp thức ăn vào bát cho cô.

Hải Nguyên nhìn cô cười nhưng lại cảm giác như nó không phải là nụ cười mà rất miễn cưỡng. Anh nghĩ không ra rốt cuộc là vì lý do gì.

“Khánh Đan, mẹ không phải là muốn ép buộc con, nhưng hi vọng con hãy hiểu cho nỗi lòng của một người mẹ, mẹ thật không nhẫn tâm nhìn thấy Hải Minh buồn như vậy. Hai đứa từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, tình cảm của Hải Minh dành cho con con phải hiểu hơn ai hết. Bao nhiêu năm nay Hải Minh vẫn một lòng đợi con. Khánh Đan, mẹ chưa bao giờ yêu cầu con điều gì, nhưng lần này mẹ thật sự hi vọng con cùng mẹ về Việt Nam...”

Bao nhiêu năm ở bên bà, cô chưa từng thấy bà khóc, đây là lần đầu tiên. Cô có thể nhẫn tâm làm bà đau lòng sao? Cô có thể có lỗi với bản thân mình hay với bất kỳ ai nhưng bà thì không thể, người nhà họ Dương thì không thể. Cô mắc nợ họ, họ nuôi cô trưởng thành, yêu thương cô và cũng hi vọng cô trở thành con dâu của nhà họ Dương, vợ của Hải Minh. Giữa cô và Hải Minh tuy không nói thành lời nhưng luôn được hiểu ngầm đó chính là hôn ước.

“Em đang nghĩ gì thế?”

“Em...Hải Nguyên, em muốn về Việt Nam.” Khánh Đan ngập ngừng nói, nhìn sắc mặt anh từ lo lắng bỗng trở lên cứng đờ trong phút chốc rồi lại trở lại bình thường.

“Chẳng phải em hứa sẽ ở lại đây rồi sao?”

“Em vẫn cảm thấy bản thân mình không phù hợp với cuộc sống ở đây. Em vốn dĩ không thuộc về nơi này.”

“Vậy cũng được, anh sẽ chuẩn bị hành lý, chúng ta cùng trở về Việt Nam.” Anh nói rồi dịu dàng ôm cô. “Em muốn ở đâu, chúng ta sẽ cùng đến đó!”

“Không.” Khánh Đan nói rồi khẽ đẩy anh ra. “Chỉ một mình em trở về thôi.”

“Em nói vậy là có ý gì?”

“Em...chính là...”

“Không, đây không phải là suy nghĩ của em!” Hải Nguyên nhìn ánh mắt Khánh Đan liền ngăn không cho cô nói tiếp.

“Hải Nguyên, chúng ta có duyên mà không phận. Năm đó em không nên sang Mỹ, chúng ta càng không nên quay lại với nhau. Thời gian hết rồi, em phải trở về với cuộc sống của mình.”

“Ai?”

“Hả?” Khánh Đan khó hiểu nhìn anh.

“Ai bắt em phải làm như vậy? Là mẹ phải không? Bây giờ anh gọi ẹ!” Hải Nguyên nói rồi định lấy điện thoại ra gọi nhưng Khánh Đan đã ngăn anh lại.

“Đừng! Hải Nguyên, em xin anh đừng làm như vậy. Cứ coi em là người qua đường trong cuộc đời anh thôi được không? Hay coi em là kẻ bạc tình đáng ghét cũng được. Duyên phận giữa chúng ta hết, ai đi đường nấy!”

Hải Nguyên buông điện thoại xuống thẫn thờ nhìn cô đứng dậy ra khỏi phòng.

“Hải Nguyên, em xin lỗi! Mẹ là người nuôi em trưởng thành, em không thể không nghe lời mẹ, Hải Minh là người đã nhật mạng sống em từ vĩa hè về, em không thể tổn thương anh ấy, em đành làm tổn thương anh thôi. Làm tổn thương anh cũng như em đang tổn thương chính bản thân mình vậy, cảm giác ấy còn đau hơn gấp trăm ngàn lần. Rồi anh sẽ sớm quên em thôi...”

Hôm sau Khánh Đan tỉnh dậy đã gần trưa. Hải Nguyên giờ này chắc đã đi làm, cô đứng dậy mở cửa sổ ra, một luồng khí lạnh táp thẳng vào người. Ngoài kia tuyết đang rơi, mùa đông đến thật rồi! Mới hôm qua còn chút ấm áp, hôm nay đã lạnh đến mức này, do cô chỉ biết đến hơi ấm Hải Nguyên mang lại nên không để ý trời lạnh hay thời tiết vốn luôn thất thường như vậy? Rất nhanh thôi, cô sẽ không còn được ngắm tuyết nữa. Rất nhanh thôi, cô phải rời xa nơi này...

Buổi tối, Hải Nguyên đi làm về nhìn thấy Khánh Đan đang ngồi trong phòng ăn dường như đang đợi anh, anh nhìn cô một cái rồi bỏ lên phòng. Khánh Đan thở dài lặng lẽ ăn cơm.

“Hai đứa lại giận nhau à?” Dì Mari thấy vậy liền hỏi.

“Không có gì đâu dì.” Khánh Đan không ngẩng đầu lên chỉ khẽ đáp rồi tiếp tục ăn cơm. Bát cơm trên tay bị cô gẩy đi gẩy lại đến lạnh ngắt, dì Mari lắc đầu rồi lấy bát cơm trong tay cô và đưa cho cô một bát canh ấm.

“Cháu uống canh đi, cơm nguội cả rồi ăn sao được.”

Khánh Đan nhìn dì gượng cười nói: “Cháu không ăn nữa đâu, dì cứ ăn đi.” Rồi đứng dậy lên phòng.

Bà Mari thấy Hải Nguyên và Khánh Đan cãi nhau nhiều nhưng chưa bao giờ thấy hai đứa mặt lạnh với nhau như vậy, chuyện có vẻ nghiêm trọng, bà nên gọi Ngọc Vân về thôi.

“Anh đang làm gì thế?”

Hải Nguyên đang đọc tài liệu thì thấy Khánh Đan bước vào, anh không trả lời chỉ nhìn cô.

“Em đợi anh về ăn tối sao anh về rồi lại bỏ lên phòng ngay? Sao anh cứ tránh mặt em? Thời gian của em không còn nhiều, anh không thể để em nhìn thấy anh nhiều hơn một chút sao?” Cô nói rồi từng bước lại gần anh, ôm lấy anh. Cô không biết mình có ích kỷ không, chính cô nói lời chia tay nhưng bản thân lại không kiềm chế được mà muốn gần anh, muốn nhìn anh, cô sợ sau này mãi mãi không được nhìn anh như thế này nữa.

“Chẳng phải em luôn muốn rời khỏi nơi này, muốn trở về bên Hải Minh sao? Cuối cùng em vẫn lựa chọn như vậy còn gì?”

“Vì em là người dễ thích ứng. Vì em là người có thể mở lòng với bất kì ai, vì em là người không hề ngần ngại khi nói thích hay yêu nên em mới dễ dàng mà rời xa anh và có người mới!”

“Anh nói gì vậy?”

“Anh như một thằng ngốc, chấp nhận để em tổn thương, để em bỏ rơi...”

“Anh nói lung tung gì vậy? Anh hiểu vì sao em phải làm như vậy mà.”

“Không, anh không hiểu, anh cũng không muốn hiểu!” Hải Nguyên cố chấp nhìn cô.

“Hải Nguyên...”

“Em không thấy mình quá đáng sao? Sao em luôn như vậy?” Hải Nguyên tức giận đẩy cô xuống, bản thân anh cũng đề lên người cô không cho cô cựa mình.

“...”

“Anh đã để em đi mà không oán thán...vậy đêm nay em hãy chiều anh một lần cuối cùng đi...” Anh nói rồi hôn ngẫu nhiên lên môi cô dường như để trừng phạt cô, cũng dường như đang trách móc cô, trái tim anh bây giờ rất đau, rất đau, môi anh cũng cảm thấy vị mặn chát, nước mắt của hai người dường như hòa lẫn nhau.

“Em xin lỗi...Hải Nguyên...” Khánh Đan nói rồi đẩy anh ra.

“Tại sao? Em chẳng phải luôn nói yêu anh sao?”

“Chúng ta chẳng phải hứa với nhau bất kể như thế nào cũng vẫn sẽ vui vẻ sao? Vì vậy em không muốn chuyện này xảy ra, em muốn dù xa nhau chúng ta vẫn luôn nghĩ về nhau trong nụ cười chứ không phải nước mắt...”

“Khánh Đan, anh xin lỗi...nhưng xin em đừng trao tình cảm của em cho ai, tình cảm đó, chỉ thuộc về một mình anh thôi!”

“Hải Nguyên, em xin lỗi...”

Thời gian... giống như hình ảnh của người mẹ vứt bỏ đứa con mình ở một nơi xa lạ rồi vội vàng bỏ đi, dù chúng có kêu gào khóc lóc cũng không hề quay lại. Cố gắng chạy đuổi theo thời gian nhưng thời gian trôi đi cứ như là biến mất và thứ còn lại là nỗi cô đơn đến đáng lòng.

Khánh Đan nhìn ra bầu trời đầy tuyết rơi, mọi thứ vẫn như hai năm trước, khi cô mới sang đây, không có gì thay đổi cả. Cô đưa tay hứng lấy những bông tuyết đang rơi, chúng rơi vào lòng bàn tay cô rồi từ từ tan ra thành nước. Hải Nguyên đã đứng sau cô từ bao giờ, anh đưa tay nắm lấy tay cô lặng lẽ nhìn cô. Cả hai cùng bước ra bầu trời đầy tuyết, tình yêu của cô và anh tựa như một vòng tròn luân hồi vậy, từng khắc từng khắc lặp lại, giống như hai năm trước, hai người cũng nắm tay nhau dạo tuyết. Nhưng khi ấy là bắt đầu một tình yêu, còn bây giờ là kết thúc tình yêu ấy!

“Á!!!” Khánh Đan kêu lên rồi cả người ngã xuống nền tuyết trắng, Hải Nguyên nắm tay cô không đỡ cô lên mà cũng theo cô ngã xuống, cả hai quay sang nhìn nhau bật cười, mặc kệ những bông tuyết đang rơi trên khuôn mặt cứ như vậy để cái lại truyền vào cơ thể nhưng đôi bàn tay nắm chặt tay nhau vẫn ấm áp.

“Nào, anh công em vào nhà!” hải Nguyên nói rồi đứng dậy kéo cô đứng lên, phủi những bông tuyết vương trên quần áo.

“Em muốn anh bế em!”

Hải Nguyên nhìn cô khẽ mỉm cười rồi nhấc bổng cô lên bế trong vòng tay mình chậm chậm đi vào nhà. Đây có lẽ là lần cuối cùng anh bế cô như thế này, là lần cuối cùng để anh tận hưởng cảm giác có cô bên cạnh.

“Tối nay...em ngủ ở phòng anh được không?”

Anh im lặng không nói gì, vòng tay anh ôm chặt cô hơn chậm chậm đi vào nhà.

Hải Nguyên nhìn Khánh Đan ngủ rất yên bình nhưng anh lại không thể nào ngủ được, anh đã từng đánh mất cô, cũng đã từng cố gắng mà trân trọng lần tái hợp này nhưng vẫn là chia tay, cuối cùng cô vẫn lựa

chọn rời xa anh. “Anh đáng lẽ đã khiến cho em hạnh phúc, em cho anh hiểu thế nào là hạnh phúc, là đau khổ... Anh sẽ để em đi nhưng xin em đừng quên anh...anh nhất định sẽ đưa em trở về bên anh...”

Sáng sớm Khánh Đan tỉnh dậy thấy Hải Nguyên vẫn đang nhìn cô, cô không biết là anh mới dậy hay là cả đêm qua anh vẫn thức nữa, đêm qua trong vòng tay anh cô lại có thể ngủ yên bình đến như vậy, còn anh, phải chăng anh đã thức cả đêm? Cô đưa tay lên chạm nhẹ vào khuôn mặt anh, sống mũi, lông mày và nhìn anh rất lâu mới ngồi dậy.

“Em đi đây!” Cô nói rồi nhìn Hải Nguyên vẫn ngồi yên trên giường không hề bước xuống.

“Em sẽ đi thật sự đó!”

“...”

“Hải Nguyên!”

“Em đi đi!”

Khánh Đan nghe bà Ngọc Vân gọi từ dưới nhà nhưng vẫn chần chừ chưa muốn đi, bà đã về mấy hôm nay, bà biết cô quyết định như vậy cũng chỉ đành chấp nhận. Cuộc đời bà ngày xưa cùng chị gái yêu một người đàn ông, bây giờ lại cùng muốn một đứa con dâu, cũng thật là chó chêu!

“Lẽ nào một cái ôm, một cái nắm tay tạm biệt cũng không thể sao?”

“Anh đã bảo em đi đi cơ mà! Đừng làm phiền anh nữa!”

Khánh Đan nhìn Hải Nguyên, ánh mắt cô dường như đã mất đi thứ ánh sáng long lanh, mất đi sự vui vẻ, chờ đợi quay đi.

Khánh Đan xách vali ra khỏi nhà, tuyết càng rơi nhiều hơn, cái lạnh buốt đến thấu xương nhưng cô lại không còn chút cảm giác nào cả. Cô quay lại nhìn ngôi nhà một lần cuối rồi quay đi. “Hải Nguyên, cảm ơn anh thời gian qua đã yêu thương em. Cảm ơn anh đã cho em một hồi ức đẹp như vậy. Em sẽ ghi nhớ nó suốt đời không quên...”

“Nếu bây giờ anh nắm tay em, anh sợ mình sẽ không khống chế được bản thân mà giữ em lại không chịu buông ra. Hôm qua anh ôm em cả một đêm, thứ anh cảm nhận được trong vòng tay anh chỉ là một thân hình gầy gò đầy xương xẩu...anh chợt nghĩ việc giữ em lại phải chăng là một gánh nặng, là sự đau khổ dành cho em. Em đã dừng cảm đến với anh nhưng chỉ trong phút chốc em đã mất đi ánh sáng trong đôi mắt lấp lánh, đôi môi mất đi tiếng nói cười ríu rít, cơ thể tròn trịa trở nên khô xác. Cái gọi là tình yêu của em chính là những khó khăn thử thách, những dằn vặt giữa ân và tình, khổ sở gấp trăm nghìn lần anh. Anh cảm thấy xấu hổ, bên anh chỉ mang lại cho em đau khổ dằn vặt...Anh để em đi không có nghĩa rằng sẽ quên em, sẽ chấp nhận chịu thua...”

“Hai năm... nếu nói về đoạn trước cuộc đời em, nó quá ngắn ngủi và vô nghĩa...lần đầu tiên quen anh cho tới lúc mình mở rộng đôi vai bó hẹp và bắt đầu yêu, thậm chí yêu sâu sắc, sâu sắc đến nỗi em không nhìn thấy chính bản thân mình anh nữa...mỗi một giây, mỗi một khắc trôi qua như cửa vào tim em vậy.” Giữa sân bay đông người cô cảm thấy bản thân mình không còn tồn tại nữa. Người bước lên sân bay là cô nhưng cũng chẳng phải cô nữa.

Hải Nguyên ngồi trên giường rất lâu, rất lâu rồi đột nhiên anh ngồi bật dậy lao vào giữa bầu trời đầy tuyết bên ngoài cứ thế chạy miệng không ngừng gọi tên Khánh Đan cho đến khi ngã xuống đường và không còn cảm giác gì nữa. “Quay lại đi...quay lại đi... Trần Khánh Đan, anh không muốn em đi...”

(Việt Nam)

Khánh Đan bước xuống sân bay, cảm nhận không khí của quê nhà, cuối cùng cô đã trở về rồi. Hai năm qua, không biết bao nhiêu lần trong giấc mơ, cô mơ mình trở về Việt Nam tay trong tay cùng Hải Nguyên hạnh phúc, nhưng giờ mới biết chỉ có giấc mơ là đẹp còn sự thật thì luôn tàn khốc. Hai năm, mọi thứ xung quanh dường như chưa hề thay đổi. Hải Minh đã đợi cô từ lâu nhìn thấy cô trở về anh rất vui vẻ mà ôm lấy cô:

“Cuối cùng em đã trở về, anh rất nhớ em!”

Hai dòng nước mắt từ trên khóe mi cô rơi xuống, chẳng hiểu sao Khánh Đan không thể nói lên lời, cô tự nhắc bản thân mình đây mới là sự thật, hai năm qua chỉ là một giấc mộng...

“Sao nhiều người vậy?” Khánh Đan đứng giữa đường đầy người qua lại. Từng người, từng người lướt qua trước mặt cô, thậm chí đi xuyên qua cô mà không hề hay biết cô vẫn bước đi.

Uyech!!!

“Á...” Một người con trai va phải cô khiến cô ngã xuống đất, khi nhìn lên cô thấy anh đang đứng trước mặt cô, khuôn mặt không cảm xúc như thể anh không hề quen cô.

“Hải Nguyên!” Khánh Đan vội đứng dậy chạy theo anh, nhưng anh vẫn đi xa dần cô, càng ngày càng xa... Tiếng chuông vang lên cô quạnh...tiếng lá cây xào xạc trong gió, mọi người biến mất chỉ còn lại một mình cô đứng giữa một màu trắng xóa....

“Đừng đi...Hải Nguyên!”

Khánh Đan bật dậy sau cơn mê, cả người ướt đẫm mồ hôi. Bao nhiêu đêm rồi cô mơ về anh, mơ những giấc mơ như này, mỗi lần tỉnh dậy là mỗi lần cảm giác trống rỗng. Rồi xa anh gần hai tháng nhưng Khánh Đan vẫn chưa hề thích ứng được với cuộc sống này, mỗi ngày dài trôi đi không nhìn thấy anh, không nghe tin tức gì về anh.

“Khánh Đan.” Bà Ngọc Lan từ bên ngoài bước vào bật đèn lên khiến cô nheo mắt lại nhất thời không thích ứng được ánh sáng đột ngột.

“Mẹ, sao mẹ chưa ngủ?”

“Mẹ không yên tâm, mấy hôm nay con ốm đêm nào cũng mê sảng.” Bà nhìn cô âu yếm. “Con gây đi nhiều quá!”

“Mẹ con không sao mà.” Khánh Đan nhìn bà trấn an, mấy hôm nay bà đã vất vả vì cô ốm rồi, cô cảm thấy thật có lỗi.

“Mẹ thật có lỗi với con!” Bà nói rồi ôm cô vào lòng.

“Mẹ, đây là việc con nên làm.”

“Đưa con gái ngốc nghếch, nào con ngủ đi, tối nay mẹ ngủ lại với con.” Bà nói rồi cùng Khánh Đan nằm xuống giường, cô nhìn bà khẽ mỉm cười rồi cũng nhắm mắt lại.

“Em muốn xem phim tìm lại kí ức.”

“Trong phim đó có một thứ thuốc có thể xóa trí nhớ. Nếu một ngày nào đó chúng ta xa nhau, em sẽ cho anh uống thuốc đó rồi em cũng sẽ uống để xóa hết tất cả những kí ức thuộc về hai ta. Khi đó, chúng ta sẽ quay trở lại lúc chưa yêu nhau, lúc chưa có gì cả, tình cảm cũng bị xóa nhòa, lúc đó chúng ta sẽ quên đi đối phương, những kỉ niệm vui buồn cũng không còn nữa...thỉnh thoảng, sẽ có những ngày trái tim nhói đau mà không biết tại sao.”

“Em lại bắt đầu suy nghĩ lung tung rồi đấy! Dù kí ức của anh có bị mất anh vẫn sẽ tìm em và vẫn sẽ yêu em.”

“Thật không? Anh hứa nhé!”

“Ừ, anh hứa!”

Lời anh nói hôm đó vẫn vang bên tai cô rất rõ ràng, chính rạp chiếu phim này, chỗ ngồi này, cũng là bộ phim này, cô và anh đã xem đi xem lại nó đến chục lần chỉ vì chiều theo sở thích của cô. Mỗi lần xem cô đều khóc rưng rức vì nhân vật nữ trong phim thật đáng thương, mỗi lần như vậy anh đều nói cô hâm nhưng lại lấy khăn lau nước mắt cho cô rồi đọc lại đoạn hội thoại của nhân vật nam dành cho nhân vật nữ trong phim “Cho dù kí ức của anh bị mất hết anh vẫn sẽ tìm được em và vẫn sẽ yêu em.” Mỗi lần nghe anh nói cô lại bật cười vui vẻ, vì cuối cùng hai nhân vật chính vẫn sẽ trở về bên nhau.

“Khánh Đan.” Hải Minh gọi cô mấy lần cô mới quay sang nhìn anh.

“Em sao thế? Có phải thấy không khỏe không?”

“Em không sao!”

“Em không thích xem phim này sao? Ngày trước lần nào phim này công chiếu lại em đều đi xem mà.”

“À, hôm nay em cảm thấy hơi mệt, hay chúng ta về trước đi.” Khánh Đan nói rồi nhìn anh, cũng may, trong rạp chiếu phim khá tối nên anh không nhìn thấy những giọt nước còn vương trên khóe mắt cô.

“Ừ, vậy chúng ta về thôi.” Hải Minh nói rồi cùng Khánh Đan ra khỏi rạp chiếu phim.

Hải Minh cùng Khánh Đan đi bộ trên con đường về nhà, trời mùa xuân mưa lất phất anh cầm ô đi bên cạnh cô tạo lên một khung cảnh khá lãng mạn khiến mấy cô bé đi đường cũng phải quay lại nhìn rồi mong ước có một người con trai đẹp trai như vậy che mưa ình. Có lẽ họ thấy cô gái đi dưới ô kia thật hạnh phúc, nhưng hạnh phúc hay không chỉ bản thân người trong cuộc mới có thể hiểu được.

Khánh Đan về nước một thời gian thì nhận được thông báo lớp cấp ba tổ chức họp lớp, cô cùng Thảo Vân và Nhật Lệ đến. Năm nay lớp cô đã xin trường cấp ba cho phép tổ chức họp lớp tại trường cũ. Mọi người ai ai cũng đều đã tốt nghiệp đại học và đi làm cả, có người thành giám đốc công ty này, có người cũng là trưởng phòng công ty kia, tất cả đều thành đạt. Nhiều năm qua đi mọi người đều đã trưởng thành và có những nét khác nhưng khi gặp nhau vẫn nghịch ngợm, thích trêu nhau như ngày xưa. Những người bạn thân của cô không có gì thay đổi, Nhật Lệ vẫn vậy, sau khi vào công ty Hải Minh làm việc vẫn giữ tính cách tùy tiện, nhưng Hải Minh chỉ cười trừ bỏ qua dung túng cho cô, cô cũng vẫn yêu thích cuộc sống độc thân. Thảo Vân sau rất nhiều lần tan hợp cùng Hùng Tuấn, tan cuối cùng là hợp, hai người vẫn cãi nhau suốt ngày. Khánh Đan nhìn khung cảnh trước mặt mình bỗng cảm thấy thân thuộc và rất chân thực. Có lẽ đây mới là cuộc sống, còn cô thời gian qua như đang sống trong mơ vậy.

“Khánh Đan, bên ngoài có người đợi cậu.”

Khánh Đan nghe bạn nói liền đi ra ngoài. Trước mắt cô là người mà hàng đêm cô đều mơ đến, ngay lúc này đây chính bản thân cô cũng không dám chắc đây là mơ hay là thật. Thấy Khánh Đan đứng ngây ra một chỗ Hải Nguyên tiến lại gần cô.

“Sao...sao anh lại đến đây?”

Mọi người nghe nói bạn học cũ Hải Nguyên trở về nên cũng có một vài người hiếu kì ra cửa nhìn rồi thì thầm với nhau. Không nói nhưng ai cũng biết hai người là kim đồng ngọc nữ một thời của lớp, đến khi Hải Nguyên trở về Mỹ thì không ai biết thêm tin tức gì nữa.

“Chẳng phải em trách anh lúc em đi không nói tạm biệt sao?”

“...”

“Anh muốn chạy đến và ôm em vào lòng.”

“Rất nhiều người ở đây, anh đừng có làm vậy!”

“Anh không quan tâm!” Hải Nguyên nói rồi từng bước tiến lại gần cô hơn.

“Anh đừng có lại đây!”

“...”

“Em bảo đừng mà!”

Hải Nguyên mặc kệ lời cô nói vẫn tiến đến ôm cô thật chặt. Cô ngửi rõ mùi hương trên người anh, cảm nhận được hơi thở anh, nhịp đập của trái tim anh.

Tất cả đều là sự thật, không phải là mơ...

Một lát sau anh mới buông cô ra nhìn đôi mắt đã đỏ hoe của cô.

“Như vậy đã được chưa?”

“Em đếm đến ba, cả hai cùng quay đi nhé, đừng ngoảnh đầu lại.” Khánh Đan nói rồi quay đầu về phía sau.

“Một...hai...ba.” Cô nói rồi bước đi.

“Em phải giữ gìn sức khỏe nhé!” Hải Nguyên nói rồi quay đi thẳng không hề nhìn lại. Khánh Đan đi được vài bước liền quay lại thấy dáng Hải Nguyên đang dần xa. “Hải Nguyên, đưa em đi, xin anh đấy, đưa em đi đi...” Những lời này cô không thể nói ra mà chỉ có thể chôn nó thật sâu trong lòng, cô biết có những điều là không thể thay đổi, càng cố gắng thay đổi chỉ càng đau khổ.

15. Chương 15: Đám Cưới

“Sao tự dưng em lại có hứng đến đây ngắm cảnh vậy?” Nam Phong lại gần cô gái đang đứng một mình, ánh mắt xa xăm nhìn ra biển.

“Anh cũng ở đây sao?” Khánh Đan quay lại mỉm cười nhìn anh.

“Em quên đây là khách sạn của anh sao?”

“Em nghĩ giờ anh đang ở trên một chuyến bay đi đâu đấy chứ!”

“Ừ, anh nghĩ phép. Còn em, sao lại ở đây? Em về Việt Nam từ bao giờ vậy?”

“Em về từ tháng trước.”

“Câu chuyện đó giờ ra sao rồi?”

“Có ân thì phải báo đáp phải không anh?”

Nam Phong nhìn ánh mắt Khánh Đan đang nhìn anh dường như anh có thể thấu hiểu suy nghĩ của cô, thấu hiểu nỗi khổ tâm của cô, trong lòng anh bỗng thấy xót xa, vì ân tình mà cô chọn từ bỏ tình yêu, nỗi đau này phải dấu kín mà không thể nói ra, nó từng ngày từng ngày gặm nhấm trái tim yếu đuối của cô.

“Sao em không chọn cách khác? Em có thể cùng cậu ấy chạy trốn mà.”

“Nếu em lựa chọn chạy trốn em đã không về đây.” Khánh Đan mỉm cười nhìn anh, đột nhiên cô hiểu ra mình phải làm gì, đó là lựa chọn của cô, bất kể ra sao cũng không thể hối hận, không chỉ vậy mà cô còn phải sống thật vui vẻ.

“Khánh Đan, em nghĩ sự hi sinh của mình xứng đáng không? Có ân phải báo đáp nhưng em cũng nên biết người có ân với mình là người như nào.”

Khánh Đan nhìn anh khó hiểu, ánh mắt của anh thoáng hiện lên chút oán hận rồi lại biến mất như chưa từng xuất hiện.

“Cuộc đời em không chỉ xoay quanh nhà họ Dương, còn rất nhiều người khác đều sẵn sàng đợi chờ em quay lại, thực ra em không cần phải tự ép buộc mình...”

“Nam Phong, cảm ơn anh! Em nghĩ em nên về rồi, chiều nay còn có cuộc họp.” Khánh Đan mỉm cười nhìn anh rồi quay bước đi. Sóng ngoài khơi vẫn không ngừng xô vào bờ gợi cho cô những kỉ niệm đã qua nơi mảnh đất này, những kỉ niệm về Hải Nguyên, nhưng lòng cô đã quyết, cô phải quên anh đi.

Nam Phong nhìn theo bóng cô đi trong lòng có chút thất vọng, lời anh muốn nói với cô vẫn chưa bao giờ được nói ra nhưng đã bị cô cự tuyệt.

Sau khi rời khỏi Đà Nẵng Khánh Đan thường xuyên đến công ty giúp Hải Minh, công việc bận rộn, bạn bè luôn bên cạnh khiến cô quên đi nỗi nhớ dành cho Hải Nguyên. Ngày ngày trải qua một cuộc sống như nhau khiến cô thấy cuộc sống vốn có của mình đã trở lại, mỗi ngày đều là sự bình lặng, không có những điều bất ngờ mỗi ngày Hải Nguyên mang lại nữa.

Hôm nay Hải Minh đi gặp khách hàng không cùng cô về được, giờ này lại tắc đường cô cũng không muốn về nhà sớm nên ở lại công ty thêm một lúc, mãi đọc tài liệu đến quên thời gian, khi ngẩng đầu lên thì thấy

mọi người đã về hết, trời cũng tối hẳn. Khánh Đan đứng dậy định đi rót nước thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, là một số lạ, cô khẽ nhú mào, từ khi cô thay số mới ngoài bạn bè thân và gia đình không ai biết, có thể là ai được chứ?

“Alo?”

Cô lên tiếng nhưng đầu dây bên kia vẫn im lặng một lúc lâu, trong lòng cô chợt có một luồng suy nghĩ khiến trái tim cô đập loạn lên.

“Alo, Ai vậy?”

“Là anh!” Tiếng nói từ đầu dây bên kia vang lên như xuyên thẳng vào trái tim cô khiến đầu óc cô trở lên mơ hồ.

“Anh...anh làm sao biết số này?”

“Anh muốn gặp em.” Hải Nguyên nói.

“...”

“Anh đang ở dưới cổng công ty em.”

Khánh Đan buông điện thoại xuống, sắc mặt cô trở nên trắng bệch, bao nhiêu lâu nay cô đã cố gắng để quên đi anh nhưng lần nào cũng vậy, khi cô nghĩ rằng nỗi nhớ của mình đã phai nhạt thì anh lại xuất hiện trước mặt cô khiến trái tim cô thổn thức.

“Khánh Đan cháu không sao chứ?”

Khánh Đan nghe tiếng nói mới quay lại thấy cô lao công đang lo lắng nhìn cô.

“Sao mặt cháu trắng bệch thế này? Tay cũng lạnh quá, có phải trúng gió rồi không? Ngồi đây, cô đi pha cốc trà gừng cho cháu.” Cô lao công nói một hồi rồi đi mất cô vẫn ngồi ngây trên ghế một lúc lâu rồi mới chạy đi. Khi cô lao công cầm cốc trà gừng quay lại thì không thấy Khánh Đan đâu chỉ thấy điện thoại Khánh Đan không ngừng kêu cô khẽ lắc đầu ngó nghiêng xung quanh rồi đặt cốc trà xuống bàn.

Khánh Đan bước ra khỏi công ty thì đã thấy Hải Nguyên đứng gần bể phun nước cô chần chừ định quay đi thì Hải Nguyên nhìn cô rồi tiến lại phía cô.

“Khánh Đan, anh thực sự rất nhớ em, mỗi giây, mỗi phút hình ảnh của em luôn ám ảnh trong tâm trí anh, anh không thể quên em,”

Khánh Đan nghe anh nói trái tim cũng thấy đau nhói, cô cũng muốn nói cô rất nhớ anh nhưng lại chỉ có thể im lặng.

“Hải Nguyên, chúng ta đã chia tay rồi.”

“Không, em đã hứa sẽ không quên anh, sẽ không chấp nhận một ai khác ngoài anh.”

“Nhưng em đã không làm được, chấp nhận sự thật đi Hải Nguyên. Chúng ta không thể tiếp tục.”

“...”

“Hải Nguyên, em đã có cuộc sống của riêng mình và em thấy nó rất tốt...Anh cũng nên như vậy!”

“Anh không thể!”

“Hãy quên em đi, sống tốt cuộc sống của mình. Nhìn thấy anh vui vẻ em cũng rất vui vẻ.”

Khánh Đan nói rồi quay đi, hai dòng nước mắt từ từ rơi xuống. Mưa cũng bắt đầu rơi nhiều đến mức không phân biệt được đâu là mưa đâu là nước mắt nữa. Cô cứ đi như vậy cho đến khi về nhà. Hải Minh trong nhà nhìn thấy cô lo lắng chạy đến hỏi:

“Sao em lại để ướt hết thế này? Mưa sao không trú mưa?”

“À, em về gần đến nhà mới mưa nên không trú mưa nữa.”

“Sao không bắt taxi? Anh gọi cũng không nghe máy gì cả!”

“Em để quên điện thoại ở công ty.”

“Thôi em lên nhà thay đồ đi không cảm lạnh!” Hải Minh khẽ thở dài.

Khánh Đan lên phòng đi tắm cố làm như không có chuyện gì xảy ra. Một lát sau thì bà Ngọc Lan mang cốc trà gừng lên cho cô, thấy cô đang nằm trên giường, bà sờ lên trán cô thấy nóng ran khẽ lắc đầu thở dài. Từ ngày Khánh Đan về Việt Nam lúc nào cũng như mất hồn lại hay ôm vật trong lòng bà cũng thấy xót xa, bà vì sự ích kỷ của một người mẹ mà chia rẽ tình cảm của hai đứa trẻ, bây giờ nhìn Khánh Đan đau khổ mà vẫn một mình chịu đựng không nói với ai, phải chăng bà đã sai?

(Sanfrancisco)

“Con có biết hội nghị hôm nay quan trọng như thế nào không mà con dám bỏ? Con đã đi đâu?” Giọng bà Ngọc Vân vang lên đầy uy lực. “Con có biết mọi người bây giờ nhìn con với ánh mắt như thế nào không hả đại thiếu gia? Cả ngày chỉ biết tụ tập bạn bè ăn chơi, con có biết để có được ngày hôm nay mẹ đã vất vả như thế nào không? Con nỡ để bao công sức của mẹ bị kẻ khác cướp mất sao?”

“Con cảm rồi sao?” Đứng trước mặt bà Hải Nguyên chỉ im lặng không nói gì càng khiến bà Ngọc Vân thêm tức giận. Từ khi Khánh Đan về nước, cả ngày Hải Nguyên chỉ biết vui mình trong rượu và quán bar không lo chuyện công ty, mọi người có nói gì anh cũng mặc kệ. Lúc đầu anh còn đến công ty làm việc, bây giờ ngay cả cuộc họp thường niên của công ty cũng không đến, càng ngày càng khiến bà không thể yên tâm.

“Con nên hiểu cho con bé, hiểu vì sao nó như vậy, con càng như thế này nó càng đau khổ con biết không?”

“Mẹ đừng nhắc đến cô ấy nữa!” Hải Nguyên nói rồi bỏ đi trước ánh mắt bất lực của bà Ngọc Vân.

Trong tiếng nhạc âm ỉ của quán bar Hải Nguyên không ngừng uống rượu hết cốc này đến cốc khác, anh chàng bartender đứng đó chỉ biết lắc đầu mà không dám can anh. Anh ta nhìn người con trai vừa mới xuất hiện bằng ánh mắt cầu cứu, anh khẽ mỉm cười rồi đến chỗ Hải Nguyên, giật lấy cốc rượu trên tay Hải Nguyên.

“Cậu say rồi, không uống nữa!”

“Mặc kệ tôi, tôi không say!” Hải Nguyên giằng lại cốc rượu khiến rượu đổ cả ra bàn.

“Cậu còn nói cậu không say nữa à?”

“Cậu đừng có quản chuyện của tôi, tránh ra đi!” Hải Nguyên nói rồi lại cầm lấy chai rượu đưa lên miệng.

“Cậu điên đủ chưa hả? Vì một người con gái mà trở nên như vậy có đáng không?”

“Cậu không hiểu...”

“Tôi chẳng cần hiểu gì hết, cậu có giỏi thì đi giành lấy cô ấy về đây, còn không thì đừng có như này nữa, người ta coi thường!”

“Ai? Ai dám coi thường tôi?”

“Tôi coi thường cậu! Người phụ nữ của mình cũng không giữ được để người ta cướp mất còn ngồi đây mà uống...”

BỤP!!!

Mark chưa nói hết câu thì đã bị một cú đấm giáng vào mặt.

“Cậu thì hiểu cái gì!”

BỤP!!! Mark giơ nắm đấm đấm thẳng vào mặt Hải Nguyên một cái khiến anh loạng choạng rồi ngồi thụp xuống đất.

“Cô ấy phải đi, ở bên tôi cô ấy sẽ dần vật đau khổ...” Giọng Hải Nguyên càng nói càng nhỏ dần tựa như không còn âm thanh nữa. Mark khẽ lắc đầu thở dài lấy tay lau vết máu trên miệng nhún nhó, cứ tưởng cậu ta say rồi vậy mà không ngờ ra tay mạnh như vậy. Anh cúi xuống đỡ Hải Nguyên đứng dậy.

“Cô ấy đã lựa chọn như vậy thì hãy tôn trọng cô ấy, cô ấy thấy cậu như này sẽ càng dần vất hơn, cậu muốn cô ấy sống không yên sao?”

Anh nói rồi dìu Hải Nguyên ra khỏi quán bar, mọi người này giờ vây quanh vụ ẩu đả cũng tản đi, không khí lại ồn ào, sôi động trở lại. Mark ra khỏi quán bar đã có một chiếc xe đợi sẵn ở đó, cô gái trong xe thấy hai người liền mở cửa xuống xe đỡ Hải Nguyên.

“Miệng anh ấy sao lại có máu?”

“Vừa bị tôi đâm!”

“Anh thật là, anh ấy đã say thành thế này rồi...”

“Không làm như vậy làm sao lôi cậu ta ra khỏi đây, thôi cô đưa cậu ta về, chăm sóc cẩn thận nhé!”

Mark nhìn theo chiếc xe dần dần biến mất, ánh mắt anh thoáng chút buồn rồi quay trở lại quán bar.

Linda đưa Hải Nguyên về nhà riêng của anh, vất vả lắm cô mới đưa anh lên đến nơi. Nhìn anh nằm yên trên giường, miệng vẫn không ngừng gọi tên Khánh Đan trong lòng cô vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

“Ryan, quên cô ta đi, còn có em luôn ở bên anh mà”

Hải Nguyên khẽ mở mắt ra thấy người con gái đang ngồi trước mặt mình lấy tay vuốt nhẹ lên sống mũi anh, cảm giác này thực sự rất quen thuộc. Linda định đứng dậy lấy nước cho anh thì Hải Nguyên níu tay cô lại:

“Em đừng đi...”

“Em không đi đâu cả. Ngoan, em lấy nước cho anh.” Linda dịu dàng nhìn anh.

“Mình kết hôn đi!”

“Ryan, em là Linda, không phải Khánh Đan.”

“Ừ, mình kết hôn đi!”

“Anh say rồi!”

“Anh không say, anh rất tỉnh táo. Linda, mình kết hôn đi!”

Linda nghe những lời này từ miệng Hải Nguyên cô thấy không dám tin đây là sự thật nhưng chính anh nói đây là sự thật. Cô khẽ gật đầu mỉm cười rồi dựa vào bờ vai anh. Phải chăng ông trời đã nhìn thấu tình yêu của cô dành cho anh nên đã trả anh về lại bên cô? “Khánh Đan, anh sẽ sống tốt cho em thấy!” Hải Nguyên thầm nghĩ rồi ôm Linda vào lòng.

(Việt Nam)

“Hải Nguyên muốn tổ chức đám cưới? Em không đùa chứ?” Bà Ngọc Lan ngạc nhiên nói.

“Vâng, thằng bé đã nhất quyết rồi em cũng không còn cách nào khác.” Bà Ngọc Vân nói rồi khẽ thở dài.

Bà Ngọc Lan cúp máy rồi nhìn ông Văn Thịnh:

“Ngọc Vân nói cuối tuần chúng ta sang Mỹ dự lễ cưới của Hải Nguyên.”

“Nhưng...”

“Em nghĩ có lẽ đó cũng là một kết quả tốt, Linda quen biết Hải Nguyên từ nhỏ, con bé lại một lòng yêu Hải Nguyên.” Bà Ngọc Lan khẽ thở dài nhìn ra cửa thì thấy Khánh Đan đang đứng đó khiến bà sững người trong giây lát.

“Khánh Đan, con về rồi hả?”

“Vâng, con chào bố mẹ.”

“Ừ. Con lên phòng thay đồ rồi xuống ăn cơm.” Bà Ngọc Lan khẽ gượng cười.

Khánh Đan lên phòng liền đóng cửa lại rồi leo lên giường nằm. Hôm nay cô vô tình nhìn thấy tin về anh trên một trang báo nước ngoài cô vẫn không dám khẳng định nhưng lời bà Ngọc Lan nói thì không thể sai

được. Cô biết sẽ có ngày phải nghe tin này nhưng lại không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Mới mấy hôm trước anh còn xuất hiện trước mặt cô nói không thể quên cô vậy mà hôm nay các trang báo đã đăng tin anh kết hôn. Anh có thể quên cô nhanh đến như vậy sao? Bao năm bên nhau nhưng chỉ chớp mắt một cái đã có thể quên đi, người bỗng trở nên xa lạ.

Mỗi ngày trôi qua thật nhanh chóng, đám cưới Hải Nguyên đã đến gần, cả nhà đều sang Mỹ chỉ còn Khánh Đan ở lại Việt Nam. Cô biết bản thân mình ích kỉ nhưng cô vẫn không thể đối diện việc anh đã quên cô, không thể mỉm cười nhìn anh tay trong tay cùng người con gái khác bước vào lễ đường hạnh phúc.

“Hải Nguyên, giờ này có phải anh đang rất hạnh phúc không?” Khánh Đan đi trên con đường trước đây hai người cùng nắm tay nhau đi trong tiếng cười hạnh phúc, giờ đây chỉ còn lại mình cô đi trên con đường này. Tình yêu này có lẽ cũng vậy chỉ còn lại một mình cô nhớ đến. Cô đang đi thì một người con trai đứng trước mặt cô, cô ngẩng đầu lên nhìn. Vẫn anh mắt thân thuộc đó, vẫn là hình bóng cô ngày ngày mong nhớ, trái tim cô bỗng trở lên loạn nhịp, mọi thứ trước mắt cô dường như không chân thực nữa “lẽ nào đây là mơ? Không đây không phải là sự thật!” Nghĩ vậy rồi Khánh Đan định chạy đi nhưng bàn tay anh đã níu cô lại, ôm cô thật chặt:

“Anh không thể khiến bản thân ngừng nghĩ về em!”

“Buông em ra đi.”

“Không, anh không thể... Nếu anh buông em ra lần này sẽ mất em mãi mãi!”

Khánh Đan im lặng một lúc rồi nắm lấy bàn tay anh đang ôm cô: “Hải Nguyên, anh buông tay hay không sự thật vẫn không thay đổi, anh sắp kết hôn, em là bạn gái của Hải Minh.” Cô nói rồi ngẩng đầu lên nhìn trời xanh trước mặt cố ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

“Chúng mình cùng rời khỏi nơi đây, làm lại từ đầu. Anh không cần gì cả, chỉ cần em! Chỉ cần em nói một lời.”

“Anh hãy trở về bên Linda, tổ chức đám cưới, làm một người chồng tốt, làm một giám đốc tốt, sống vui vẻ hạnh phúc!” Cô nói lời này xong nước mắt đã không ngừng rơi xuống, tay Hải Nguyên đang ôm cô cũng dần buông xuống rời khỏi bàn tay cô. Khánh Đan lấy tay lau nước mắt trên mặt rồi quay lại nhìn Hải Nguyên mỉm cười:

“Hải Nguyên, em chúc anh hạnh phúc!”

Hải Nguyên nhìn cô chờ đợi, nụ cười của cô cũng vì vậy mà cứng lại cho đến khi anh rời khỏi. Trước mắt cô chỉ là khoảng không trống rỗng, gió khẽ thổi, lá vàng rơi xào xạc. Cô ngồi bệt xuống đường mặc ánh mắt người qua đường nhìn nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nam Phong tiến lại gần đưa cho cô chiếc khăn tay rồi ôm cô vào lòng để cho cô khóc:

“Khóc đi, hãy cứ để cho nỗi buồn tự nhiên trôi đi, em sẽ ổn thôi!” Anh khẽ an ủi. Khánh Đan dựa vào vai Nam Phong khóc rất lâu rồi mới ngẩng đầu lên nhìn anh:

“Vì sao lần nào cũng là anh?”

“Vì anh là người mang bình yên đến cho em!” Nam Phong mỉm cười rồi lau nước mắt còn vương trên mặt cô.

Khánh Đan mệt mỏi dựa vào vai anh mặc kệ ánh mắt người khác nhìn, bây giờ cô không cần gì, cũng không quan tâm gì cả, chỉ cần một nơi thật bình yên.

(Sanfrancisco)

Trước mắt Khánh Đan là một đám cưới hoành tráng tràn ngập tiếng cười và những lời chúc phúc. Cô dâu hạnh phúc trong chiếc váy cưới trắng tinh còn chú rể thì không ngừng nâng ly rượu trên tay mời mọi người. Khung cảnh này thật quen thuộc trong mỗi giấc mơ của cô, trong giấc mơ ấy cô là nhân vật chính còn sự thật cô là người đứng sau đám cưới ấy theo dõi hạnh phúc của hai người.

“Em nói em sẽ không khóc nữa mà.” Nam Phong bên cạnh lên tiếng.

“Em không sao, chỉ là...bụi bay vào mắt thôi.” Khánh Đan nói rồi gạt nước mắt trên mặt mình và quay bước đi.

“Em chỉ đến đây để nhìn thấy anh ấy hạnh phúc, bây giờ đã mãn nguyện rồi. Cảm ơn anh, Nam Phong.”

“Không cần khách sáo với anh như vậy đâu.” Nam Phong nói rồi cùng Khánh Đan rời khỏi khách sạn. Từ nay trở đi, cô sẽ sống vui vẻ, là một người bạn gái đúng nghĩa của Hải Minh, toàn tâm toàn ý đối với Hải Minh. “Hạnh phúc nhé, Hải Nguyên.”

Linda tắm xong bước ra khỏi phòng tắm vẫn thấy Hải Nguyên ngồi ngây trên giường với điều thuốc đã cháy gần hết trên tay, cô khẽ nhăn mày rồi âu yếm ôm anh từ đằng sau ngọt ngào nói:

“Sao thế anh? Còn tiếc bữa tiệc độc thân hôm qua hả?”

“Không.” Anh nhìn Linda khẽ mỉm cười rồi đẩy cô ra. “Em ngủ trước đi, anh còn có chuyện giải quyết, lát anh quay lại!” Anh nói rồi đứng dậy định ra ngoài.

“Đêm nay chẳng phải đêm tân hôn của chúng ta sao? Còn có chuyện gì quan trọng hơn?” Linda nhìn anh ầm ục nói.

“Có một số việc ở công ty cần anh xử lý gấp!”

“Trái tim anh rồi cuộc có em không? Anh vẫn nhớ đến Khánh Đan phải không?”

“Em nghĩ nhiều rồi!” Hải Nguyên nói rồi ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Quả thực anh vừa nhận được cuộc điện thoại từ trợ lý đặc biệt báo cáo việc công ty nhưng điều quan trọng hơn anh muốn xác nhận là Khánh Đan có phải đã đến đây không, sáng nay anh thấy cô đứng từ xa nhìn vào trong, ánh mắt cô lúc đó rất đau khổ, anh định chạy ra thì Linda kéo đi, khi ngoảnh lại cô đã biến mất.

Ra khỏi khách sạn gió lạnh thổi vào người anh mới thấy tỉnh táo hẳn, điện thoại reo lên anh liền nhấc máy:

“Sao rồi?”

“Giám đốc, tôi đã tra rồi, không có ai tên Khánh Đan nhập cảnh trong mấy ngày hôm nay cả!”

Hải Nguyên nghe anh ta nói khẽ thở dài rồi cúp máy: “Lẽ nào mình nhìn nhầm sao?” Anh lấy tay day day trán, dạo này lúc nào anh cũng nhìn thấy Khánh Đan xuất hiện xung quanh khiến anh không thể tập trung được, có lẽ vì anh nhớ đến cô nhiều quá thôi. Có thể cô đã thực sự quên anh rồi.

16. Chương 16: Cuộc Đời Là Một Vòng Tròn Oan Nghiệt

“Chị Khánh Đan, có bưu kiện gửi cho chị.” Cô nhân viên từ bên ngoài đi vào và đặt bưu kiện trên bàn. Khánh Đan đặt cốc cà phê xuống bàn mỉm cười nhìn cô gái.

“Cảm ơn em.”

“Không có gì ạ, em ra ngoài làm việc.”

“Ừ.” Khánh Đan đáp rồi mở bưu kiện ra, cô vui mừng đến nỗi không thể ngừng cười lại. Bao cố gắng của cô đã được đáp trả xứng đáng, cô được chọn sang nước ngoài dự thi, cơ hội này không phải ai cũng có được, cuối cùng cô đã có thể thực hiện ước mơ của mình, sau cuộc thi này cô sẽ trở thành một vũ công nổi tiếng không chỉ trong nước.

“Chuyện gì mà vui thế hả cô nương?” Nhật Lệ từ bên ngoài bước vào nhìn cô mỉm cười. Lúc này cô đã nhìn thấy tập bưu kiện này gửi cho Khánh Đan, cô đoán nhất định đây là một tin tốt lành nếu không người ta đã không mất công gửi thông báo đến tận đây.

“Mình lọt vào vòng trong rồi Nhật Lệ, mình rất vui.” Khánh Đan rời khỏi bàn tiến lại gần Nhật Lệ và cả hai cô gái cùng nhảy lên sung sướng.

“Mình thật sự rất vui, như trong mơ vậy!”

“Mình cũng vui thay cho cậu, đây là sự thật đấy, cậu xem đây là con dấu chứng nhận của cuộc thi, không thể sai được, haha... Khánh Đan cậu giỏi quá!” Cô nói rồi ôm lấy Khánh Đan không ngừng nhảy lên khiến mọi người bên ngoài nhìn vào cũng thấy ngạc nhiên, hai cô gái thường ngày nghiêm túc làm việc như vậy mà bây giờ lại có thể phá bỏ quy tắc cười nói lớn tiếng như vậy.

“À đúng rồi, anh Hải Minh hẹn cậu đấy, anh nói cậu đi theo địa chỉ này.” Nhật Lệ mỉm cười đầy bí hiểm rồi đưa cho Khánh Đan một tờ giấy, Khánh Đan nhú mày:

“Gì mà bí mật vậy?”

“Đến nơi cậu sẽ biết thôi, về nhà mặc đẹp vào nhé!”

“...”

“Đi đi!” Nhật Lệ nói rồi đẩy Khánh Đan ra khỏi văn phòng đợi cô lên taxi rồi mới quay lại văn phòng, nụ cười tươi rói lúc này biến mất mà thay bằng tiếng thở dài. “Cuối cùng thì anh đã thực sự thuộc về người khác rồi. Hải Minh, em chúc phúc cho anh, em sẽ quên anh đi.” Nhật Lệ ngẩng mặt lên nhìn bầu trời trong xanh hít một hơi thật sâu và lấy lại nụ cười thường ngày trên gương mặt.

Khánh Đan về nhà đã thấy sẵn một chiếc váy trên giường cô liền mặc chiếc váy vào, trang điểm một chút rồi lên taxi theo địa chỉ trong tờ giấy. Nhà hàng nằm ngay trung tâm thành phố nhưng lại rất yên tĩnh, không hề có tiếng xe cộ ồn ào như bên ngoài, người phục vụ đã đợi cô sẵn bên ngoài và đưa cô đến nơi có một chiếc bàn Hải Minh đang ở đó, đến đây cô đã đoán được lí do của anh và khẽ mỉm cười. Anh đúng là rất hiểu cô, hiểu cô là người dù có vẻ thực tế nhưng lại luôn ước mong một lần trở thành nàng công chúa. Khung cảnh này thật giống ngày hôm đó, chỉ là không có tiếng sóng biển, không có bờ cát trắng. Lời cầu hôn ngày hôm đó chưa kịp nói ra đã bị sự xuất hiện của anh phá hỏng, phải chăng đây là định mệnh?

“Em đến rồi hả? Lại đây nào.” Hải Minh đứng dậy đi đến chỗ cô mỉm cười vui vẻ nắm tay cô đến chỗ bàn rồi kéo ghế cho cô ngồi. Khánh Đan nhìn anh không biết nói gì chỉ biết mỉm cười. Hải Minh cầm trên tay bó hoa tặng cho cô.

“Khánh Đan, anh nghĩ đã đến lúc...”

Khánh Đan đứng dậy nhìn anh mỉm cười ngọt ngào rồi ôm lấy anh, “Em nghĩ chúng ta không cần thiết phải như vậy. Anh hiểu, em hiểu là đủ rồi. Em đồng ý!” Hải Minh ôm cô mỉm cười hạnh phúc rồi lấy chiếc nhẫn trong hộp ra đeo vào tay cô. Chiếc nhẫn thiết kế cầu kì, mặt nạm một viên kim cương khá to và các viên kim cương nhỏ xung quanh vừa vặn che mất vết hằn đeo nhẫn mờ mờ trên tay cô, dù đã tháo nhẫn ra lâu rồi nhưng vết mờ cũng không thể biến mất, chỉ có thể dùng một thứ khác che lấp đi. Tình yêu phải chăng cũng như vậy, không thể vĩnh viễn biến mất mà chỉ được che dấu bởi một tình yêu khác?

“Hải Minh, anh cho em một tháng được không?”

Hải Minh khó hiểu nhìn cô.

“Em mới nhận được thông báo em đã được lọt vào vòng trong của cuộc thi và phải sang Mỹ nửa tháng.”

“Sao em không báo cho anh ngay, một tin tốt như vậy, chúng ta nhất định phải chúc mừng.” Hải Minh vui vẻ nói. “Mà bao giờ em đi?”

“Ngày kia em phải lên máy bay rồi.”

“Sớm vậy à?”

“Hải Minh, cho em thời gian hai tuần, sau khi cuộc thi kết thúc chúng mình sẽ kết hôn.”

“Anh sẽ đợi em về!” Hải Minh mỉm cười.

“Cảm ơn anh, Hải Minh.”

Hai ngày sau Khánh Đan lên máy bay rời khỏi Việt Nam. Một năm mới trở lại nơi chứa đựng bao nhiêu kỉ niệm đẹp trong cuộc đời cô không tránh được các giác hồi hộp. Nơi đây mọi thứ chẳng có gì thay đổi nhưng con người có lẽ đã thay đổi rồi, chính bản thân cô cũng thay đổi.

Khánh Đan ra khỏi sân bay đã có người của ban tổ chức đến đón, sau khi sắp xếp chỗ ở cho cô mới rời đi. Khánh Đan lấy quần áo trong vali ra cho vào tủ gọn gàng rồi mới đặt mình xuống giường một lúc thì ngủ quên mất đến khi tỉnh dậy đã là buổi chiều. Cô vội lấy điện thoại ra xem bây giờ ở Việt Nam là buổi sáng, cô liền gọi điện thoại ọi người báo bình an. Bà Ngọc Lan nhận điện thoại của cô liền không ngừng nhắc nhở cô phải tự chăm sóc bản thân, ăn uống đầy đủ rồi nhắc cô mang đồ bà gửi sang cho dì Ngọc Vân, cô vâng dạ rồi cúp máy. Nhìn đồng hồ cạnh vali lòng cô bỗng trùng xuống, cô không muốn đi mà lại không thể không đi. Nhưng chẳng lẽ cứ trốn tránh mãi vậy sao? Rốt cuộc cô đang trốn tránh điều gì, đang sợ điều gì? Chẳng phải cô đã quên anh rồi sao? Khánh Đan sách túi đồ ra khỏi khách sạn đến một cửa hàng ăn nhanh ăn qua loa rồi lên taxi đến nhà dì Ngọc Vân. Trên đường đi bộ vào cô đi thật chậm, giờ này vẫn còn sớm chắc Hải Nguyên chưa đi làm về, như vậy sẽ không phải gặp anh, nghĩ vậy cô thấy yên tâm hơn, dù sao không gặp cũng tốt.

KINGKOONG...!!!!

Nghe thấy tiếng chuông dì Mari liền chạy ra mở cửa, thấy Khánh Đan bên ngoài bà vui mừng vô cùng:

“Khánh Đan, cháu sang chơi hả? Lâu lắm rồi dì không gặp cháu.”

“Dì, vẫn khỏe chứ ạ?”

“Khỏe, khỏe lắm, mọi người bên này đều nhớ cháu đấy! Cháu vào đi!” Bà nói rồi kéo Khánh Đan vào trong. Khánh Đan vào trong nhà thấy bà Ngọc Lan đang ngồi xem ti vi và ăn hoa quả cùng Linda, hai người nói chuyện rất vui vẻ, cô bỗng thấy bức tranh mẹ chồng con dâu này thật đẹp. Bà Ngọc Vân thấy Khánh Đan liền mỉm cười đứng dậy kéo cô xuống ghế ngồi, Linda thấy cô cũng chỉ mỉm cười gật đầu chào, cô cũng mỉm cười nhìn Linda.

“Ngồi đây nào. Một năm rồi không gặp con, con đến sao không báo với dì, dì cho xe qua đón con.”

“Dạ, con ở cách đây không xa lắm, bắt taxi có một đoạn.”

“Bố mẹ con bên đây khỏe chứ?”

“Dạ bố mẹ con vẫn khỏe.”

“Con sang đây thi phải không? Hiện tại con đang ở đâu?” Bà Ngọc Vân không ngừng hỏi.

“Con ở trong khách sạn ạ.”

“Ày, con dọn về đây ở mấy hôm đi, ở khách sạn không thoải mái, ăn uống cũng không tốt, phòng con dì Mari vẫn dọn thường xuyên, con có thể đến bất cứ lúc nào.”

“Dạ, con ở khách sạn theo sắp xếp của cuộc thi, về đây không tiện lắm ạ.” Khánh Đan gượng cười nhìn bà.

“Thôi được rồi, vậy dì không ép con.”

Bà Ngọc Vân nói rồi có một giọng con trai từ trên tầng vọng xuống, âm thanh quen thuộc vang bên tai khiến Khánh Đan thoáng sửng người. Cô cứ nghĩ anh không có nhà, hóa ra anh ở trên tầng giờ mới xuống.

“Con ngủ giờ mới thêm dậy à. Xuống đây, Khánh Đan qua chơi này!”

“Hôm qua con làm việc suốt đêm sáng mới về, ngủ chút mẹ đã mắng rồi!” Hải Nguyên uể oải đáp rồi nhìn xuống phòng khách.

Khánh Đan ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt quen thuộc khiến trái tim cô loạn nhịp.

“Anh hai...” Khánh Đan cố lấy lại sự bình tĩnh gượng cười nhìn anh. Hải Nguyên nghe vậy chỉ ậm ừ rồi đi thẳng xuống phòng bếp kiểm đồ ăn. Thói quen của anh bao lâu nay vẫn không thay đổi, mỗi khi làm việc khuya là hôm sau sẽ ngủ cả ngày, chiều dậy sẽ vào bếp kiểm đồ ăn. Anh có thể đến công ty cũng có thể ở nhà bất cứ lúc nào, sao cô không nghĩ ra nhỉ, có tránh cũng không tránh được. Khánh Đan nghĩ vậy rồi lại thấy mình hồ đồ, vì sao thói quen của anh đến rõ ràng như vậy?

“Khánh Đan, em tới đây rồi thì ở lại ăn cơm tối nhé.” Linda nói.

“Phải rồi, con phải ở lại ăn cơm đã, nào con thích ăn gì để dì Mari chuẩn bị?”

Khánh Đan nghe mọi người nói chỉ đành miễn cưỡng mỉm cười đồng ý. Cả bữa cơm Hải Nguyên không nói gì, cô cũng chỉ mỉm cười trả lời những câu hỏi của mọi người, Linda không ngừng gấp thức ăn cho Hải Nguyên, quan tâm anh, dường như hai người rất hạnh phúc. Miếng cơm trong miệng cô sao lại cảm thấy đắng ngắt như vậy.

“Dì ơi, cũng muộn rồi, con về khách sạn thôi, mai còn phải đến báo cáo với ban tổ chức ạ.”

“Ừ, vậy Hải Nguyên đưa em về khách sạn đi con.” Bà Ngọc Vân nói.

“Không cần đâu ạ, con đi taxi về được rồi.” Khánh Đan đáp.

“Để anh đưa em về!” Hải Nguyên lên tiếng.

“Không cần đâu em có thể tự về được rồi.” Khánh Đan nói rồi toan quay đi thì bị Hải Nguyên nắm tay kéo lại, cô quay lại khẽ nhủ mà nhìn anh nhưng tay anh vẫn nắm chặt tay cô rồi anh cúi xuống nhìn tay cô, nhìn chiếc nhẫn kim cương nổi bật hẳn lên trên tay cô và buông tay. Khánh Đan khẽ cúi mặt xuống rồi nắm chặt tay lại che đi chiếc nhẫn nổi bật ấy nhưng căn bản là không thể. Bà Ngọc Vân không để ý nhưng hành động vừa rồi đã lọt vào mắt Linda khiến cô khó chịu nhìn hai người bằng ánh mắt hằn học. Cô và anh đã kết hôn một năm nay nhưng trái tim anh chưa bao giờ thuộc về cô, anh từng hứa sẽ cố gắng quên Khánh Đan nhưng anh chưa bao giờ làm được, mỗi lần gần gũi anh đều lảng tránh cô, nhưng khi cô nhắc đến hai chữ Khánh Đan anh lại gạt đi. Thời gian hai người bên nhau dường như chủ yếu là công việc, tình cảm luôn bế tắc. Hạnh phúc chỉ là vỏ bọc cho người khác nhìn.

Hải Nguyên đi lấy xe Khánh Đan đang bắt taxi đi theo anh, cả đoạn đường hai người không nói với nhau câu nào cho đến khi đỗ xe trước cửa khách sạn Hải Nguyên mới lên tiếng:

“Hải Minh đối với em có tốt không?”

Khánh Đan nhìn anh một lúc mới nói: “Tốt!”

Hải Nguyên khẽ cười nhưng vẫn nhìn cô khiến cô cảm thấy không thoải mái mà quay đi. Hải Nguyên cúi xuống càng gần cô rồi đưa tay mở nắp dây an toàn ra. “Anh đưa em lên phòng!” Anh nói rồi không đợi sự đồng ý của cô mà mở cửa xe đi thẳng vào khách sạn. Khánh Đan mím môi đi theo anh, anh không nói cô cũng không nói gì, không khí càng ngày càng kì dị, thỉnh thoảng anh lại liếc nhìn chiếc nhẫn trên tay cô và cảm thấy khó chịu, cuối cùng cô đã tháo nó ra và đeo chiếc nhẫn khác vào.

“Đến rồi!” Khánh Đan lên tiếng.

“Ừm...Em ngủ sớm đi, ngủ ngon!” Hải Nguyên nói rồi quay đi. Khi anh đi khỏi rồi cô mới đóng cửa lại và ngồi bệt ngay xuống đất, đi cùng anh có một đoạn đường ngắn mà cô cảm giác tim mình như nghẹt thở vậy, phải dùng đến khí hai mươi mấy năm cô sống trên đời để đối diện mà tim vẫn cảm thấy đau nhói.

REENGGG!!!

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô giật mình, cô lấy điện thoại ra nhìn thấy dãy số trên màn hình khiến cô yên tâm hơn, cô vừa nhắc máy anh đã liền nói:

“Em làm gì mà không nghe điện thoại của anh thế?”

“Em vừa ra ngoài về.” Khánh Đan khẽ đáp.

“Em sao thế? Không khỏe hả?” Hải Minh lo lắng hỏi cô khi thấy giọng cô có vẻ mệt mỏi.

“Không, là em chưa quen thời gian bên này thôi!”

“Ừ, em nghỉ ngơi sớm đi, muộn rồi. Anh nhớ em!”

“Em cũng nhớ anh!” Khánh Đan mỉm cười rồi tắt máy. Cô mân mê chiếc nhẫn trên tay một hồi, có ngấm thế nào cũng cảm thấy nó nổi bật quá liền tháo xuống đặt vào trong hộp, bên cạnh là chiếc hộp nhưng có một chiếc nhẫn nhỏ cô khẽ lấy tay chạm vào nó rồi lại cất đi và đẩy ngăn tủ lại. Những kỉ vật của cô chẳng còn giữ được gì, chiếc cặp cô đã đánh mất, ảnh cũng để đâu mà không nhớ nữa, chỉ còn lại chiếc nhẫn này. Nhưng giữ lại nó để làm gì? Khánh Đan khẽ thở dài rồi đi vào phòng tắm.

Hải Nguyên trở về nhà liền lên phòng sách và đóng cửa lại mặc tiếng Linda đang nói bên ngoài. Linda lúc nào cũng ghen tức khó chịu với Khánh Đan khiến anh thấy mệt mỏi. Anh và Khánh Đan có thể ở bên nhau nữa đâu, có gì đáng ghen chứ? Hải Nguyên mở ngăn kéo khóa lòi mấy tấm ảnh và chiếc cặp tóc ra ngắm nghía. Sau khi kết hôn với Linda dọn về nhà sống, một lần anh vô tình phát hiện những thứ này cùng quyển nhật kí của Khánh Đan giấu trong góc tủ khiến mọi cố gắng quên đi cô của anh tan biến, việc ngắm nghía chúng dường như thành thói quen của anh, không nhìn thấy Khánh Đan nhưng có những thứ này anh cũng có thể cảm nhận được cô đang bên cạnh anh. Nhưng đáng buồn là giờ cô đã sắp thành vợ người khác, cô còn gọi anh là “anh hai” hai chữ này nghe thật buồn cười, trước đây cô nhất định không gọi anh một tiếng anh cho đến khi hai người hẹn hò, giờ lại ngoan ngoãn gọi anh hai, sao không gọi là em chồng cho đúng? Cô sắp thành vợ của anh trai anh rồi mà. Hải Nguyên nghĩ vậy rồi lại cảm thấy bản thân mình ích kỉ vô cùng. Anh đã có vợ, anh có quyền gì trách cô ấy đi tìm hạnh phúc của mình? Chỉ là anh không can tâm, không can tâm vì anh chưa bao giờ quên cô còn cô lại hạnh phúc bên Hải Minh, người đó đáng lẽ phải là anh, người bên cô đáng lẽ phải là anh mới đúng!

Buổi biểu diễn đêm chung kết của Khánh Đan được tổ chức vô cùng hoành tráng, điệu múa của cô đã thu hút tất cả ánh nhìn của mọi người và đem lại cho cô giải vũ công xuất sắc nhất. Trong ánh đèn rực rỡ cùng lời chúc của mọi người Hải Minh đã xuất hiện cùng một bó hoa lớn trên tay khiến cô rất bất ngờ.

“Anh sao lại ở đây?”

“Đêm nay quan trọng đối với em như vậy anh có thể không xuất hiện sao?” Hải Minh ngọt ngào nói rồi vòng tay ôm cô trước đám đông mọi người đang vỗ tay, hò reo. “Anh biết em nhất định sẽ đoạt giải!”

“Cảm ơn anh, Hải Minh.” Khánh Đan mỉm cười hạnh phúc.

Hải Nguyên đứng bên dưới nhìn thấy chỉ mỉm cười cay đắng rồi lặng lẽ rời khỏi hội trường. Bên ngoài gió thổi khiến anh khẽ run vì lạnh, mùa đông lại sắp đến rồi.

Ngay sau khi đến dự biểu diễn của Khánh Đan, Hải Minh liền trở về Việt Nam xử lý việc ở công ty, chỉ còn lại Khánh Đan một mình làm thủ tục và thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nước. Buổi chiều cô đã đến tạm biệt bà Ngọc Vân, Hải Nguyên không ở nhà, cô nghĩ như vậy cũng tốt. Từ nay cô sẽ triệt để mà quên anh đi, duyên nợ của hai người có lẽ đã chấm dứt.

Bên ngoài trời vẫn không ngừng mưa, trời càng ngày càng lạnh hơn, Khánh Đan co mình lại chạy ra đóng cửa sổ và chui vào chăn chuẩn bị đi ngủ thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, cô chần chừ lúc mới nhắc máy, đầu dây bên kia Hải Nguyên liền lên tiếng:

“Mai em về nước rồi sao? Sao không cho anh biết? Đến một lời tạm biệt cũng không nói!”

“Vâng mai em về rồi!”

“Anh muốn gặp em một lát!”

“Hải Nguyên, muộn rồi, em cũng đã chuẩn bị ngủ!” Khánh Đan đáp.

“Anh đang ở dưới cửa khách sạn, em không đồng ý anh sẽ không về!” Hải Nguyên nói rồi cúp máy.

Khánh Đan thấy vậy liền chạy ra ngoài cửa sổ xem, cô thấy bóng một người thanh niên đang đứng giữa trời mưa nhìn lên trên này. Khánh Đan khẽ nhíu mày rồi dứt khoát chui vào chăn nằm quyết định không để ý đến anh. Trời càng mưa càng to khiến Khánh Đan không yên tâm đành mang ô chạy xuống. Hải Nguyên nhìn thấy cô khẽ mỉm cười nhưng cô chỉ lạnh nhạt đưa ô đặt vào tay anh rồi đội mưa chạy vào sảnh. Hải Nguyên buông tay thả chiếc ô rơi xuống đất.

“Rốt cuộc anh định làm gì? Tạm biệt cũng nói rồi, anh định dầm mưa đến bao giờ?” Khánh Đan nhặt ô lên che cho anh bực mình nói.

“Anh chỉ muốn nhìn thấy em.” Hải Nguyên nói miệng phả ra mùi rượu nồng nặc.

“Anh uống rượu say? Anh có biết say rượu còn dầm mưa lạnh như vậy sẽ chết không hả?”

“Anh không thể quên em, sống có ý nghĩa gì...”

Giọng Hải Nguyên càng ngày càng nhỏ dần sự thất vọng đau khổ. Khánh Đan thả cho ô rơi xuống đất, nước mắt không ngừng rơi: “Chính anh phản bội em trước... chính anh bỏ mặc em ở bên người khác...huhu...anh nói sẽ trở về tìm em nhưng rồi sao...huhu...” Khánh Đan vừa nói vừa không ngừng đánh vào người anh.

“Anh xin lỗi...” Hải Nguyên ôm chặt lấy cô, nước mắt anh cũng không ngừng rơi hòa lẫn với nước mưa.

“Anh đúng là điên rồi!” Khánh Đan vừa nói vừa lấy khăn lau tóc cho anh, Hải Nguyên vẫn ngồi im để cô lau tóc, rượu và nước mưa ngấm vào người khiến anh không còn tỉnh táo nữa, cả người nóng ran lên.

“Để em kiểm đồ cho anh thay.” Khánh Đan nói rồi định đi nhưng Hải Nguyên đã giữ cô lại rồi ôm lấy cô không ngừng hôn, nụ hôn tràn ngập sự nhớ nhung đau khổ dồn nén bao lâu nay cứ thế mà bùng phát không cách nào khống chế. Nụ hôn của yêu thương của đau khổ và cả dục vọng của hai con người yêu nhau mà phải xa nhau. Hải Nguyên hôn lên khóe mắt còn đọng nước của cô, hôn lên bờ môi ẩm áp của cô rồi xuống cổ, xuống ngực và giật đứt những chiếc cúc áo trên người cô lộ ra bầu ngực trắng muốt đầy đặn. Cô cũng để mặc cho anh thỏa sức mà hôn mà vuốt ve khắp cơ thể mình. Trong ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ, bóng hai người quấn quýt lưu luyến không rời. Cảm xúc cứ thế dâng trào không điều gì có thể ngăn cản.

Sau một đêm đầy giông bão lẫn cuồng nhiệt Khánh Đan Khẽ tựa mình, toàn thân đau nhức, cơ thể cô vẫn bị Hải Nguyên ôm chặt lấy không chịu buông ra khiến cô cảm thấy mỗi nhử. Cô nhẹ nhàng nhấc tay anh ra rồi nằm dịch ra một chút ngắm nhìn khuôn mặt anh đang bình yên trong giấc ngủ, cô không thể tưởng tượng được một Hải Nguyên mà cô quen biết và Hải Nguyên của đêm qua là một. “Nếu là cô ấy...” Nét mặt Khánh Đan thoáng sững lại khi những hình ảnh Linda hôm trước hiện lên trong đầu. Bàn tay cô định vuốt lên sống mũi anh nhưng đột ngột dừng trước khoảng không rồi hạ xuống. Phải rồi anh đã có vợ, còn cô là vợ chưa cưới của người khác. Sự thật này làm sao thay đổi được. Cùng anh bỏ trốn như những lời anh nói đêm qua sao? Chính bản thân cô cũng biết điều đó là không thể. Càng dùng dằng càng tạo thêm đau khổ không ngừng. Khánh Đan khẽ nhắm mắt để giọt nước trên khóe mi rơi xuống rồi nhẹ nhàng lách ra khỏi người anh.

Hải Nguyên đặt tay sang bên cạnh thì chỉ thấy khoảng trống không liền mở mắt ra, Khánh Đan không thấy đâu anh lên tiếng gọi mấy lần nhưng không thấy ai trả lời khiến anh mơ hồ không biết sự việc đêm qua là mơ hay là thật. Hải Nguyên lật chăn bước xuống giường thì thấy một vệt đỏ trên ga giường anh khẽ thở dài ngồi xuống giường lấy tay day day huyết thái dương thì thấy trên bàn có chiếc nhẫn anh tặng cô lúc cầu hôn, lòng anh trùng xuống. Mới vài tiếng trước hai người ân ái mặn nồng ra sao mà giờ cô đã có thể ngay lập tức rời bỏ anh không một lời từ biệt. Lần này cô quyết định rời xa anh thật rồi, sao cô lại chọn cách này để rời xa anh chứ? Giọt nước mắt anh khẽ rơi xuống bàn tay cầm chiếc nhẫn khiến mặt kim cương của nó sáng lên khi gặp ánh sáng.

17. Chương 17: Yêu Và Hận

“Em đặt cái này ở đây đi!”

“Cái này...”

Khánh Đan lên tiếng rồi chỉ chỗ cho nhân viên để đồ. Mấy hôm nay công ty tổ chức tiệc nên bận rộn vô cùng. Còn cô trong mắt mọi người bây giờ chính là phu nhân giám đốc, từ sau cuộc thi kết thúc, mọi người tận mắt chứng kiến giám đốc Hải Minh xuất hiện trong cuộc thi tặng hoa cho cô lại thêm chiếc nhẫn tình trên tay cô đều lên tiếng chúc mừng và chờ đợi đám cưới sắp diễn ra. Cô cũng chỉ biết mỉm cười cảm ơn lời chúc của mọi người và tự nhắc mình nhanh chóng quên đi sự việc đêm hôm đó.

“Chị Khánh Đan, đồ đã được chuyển đến hết rồi, chị có cần xuống xác nhận lại không?” Cô thư ký bước vào nói.

“Ừm...ạ...” Khánh Đan đang định lên tiếng thì cảm thấy trọng bụng khó chịu vô cùng, dạ dày dường như muốn đảo lộn hết lên.

“Chị Khánh Đan, em thấy dạo này chị hay nôn khan, hay là...hì hì” Cô thư kí vốn đã thân quen với cô nên cũng không ngại nói rồi đưa cho cô cốc nước.

“Em nghĩ gì vậy, dạo này chị ăn uống linh tinh nên dạ dày khó chịu thôi.” Khánh Đan khẽ lườm cô.

“Hi, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì, các cô nghĩ ai cũng có tư tưởng hiện đại như các cô hả? Đi làm việc đi!” Nhật Lệ từ bên ngoài đi vào lườm yêu cô thư kí một cái cô bé không nói gì chỉ mỉm cười tinh nghịch rồi đi ra ngoài.

“Mình thấy từ sáng giờ cậu chưa ăn gì, hay đi ăn đã, công việc để chiều làm tiếp, không thì cho người khác làm.” Nhật Lệ nói tiếp.

“Ôi mình còn chưa tiếp nhận hàng chuyển về, mình qua nhận rồi đi ăn.” Khánh Đan đáp.

“Thiếu phu nhân ạ, cậu lo cho sức khỏe của cậu trước đi, cậu xem cậu gầy xanh đi rồi đấy, còn phải giữ sức mà lo đám cưới nữa chứ, chạy đi chạy lại ở công ty lại còn đi biểu diễn nữa chịu sao nổi!”

“Cũng tạm mà!” Khánh Đan chống chế.

“Dù sao thì mình kệ, giờ đi ăn đã. Ăn gì bây giờ nhỉ?” Nhật Lệ chống cằm suy nghĩ.

“Hay là đi ăn lẩu cay đi!”

“Hả? Bình thường cậu có thích đi ăn lẩu cay đâu nhỉ? Tự nhiên đổi khẩu vị?” Nhật Lệ ngạc nhiên nhìn Khánh Đan.

“Mình thấy người ta quảng cáo quán này ngon lắm, cậu vẫn thích ăn cay mà. Đi thôi!” Khánh Đan nói rồi cùng Nhật Lệ bước ra khỏi văn phòng.

“Người ta không biết lại nghĩ cậu đang ghen thật đấy! Haha.” Nhật Lệ cười trêu cô rồi bị Khánh Đan lườm ột cái liền đánh trống lảng:

“Để gọi Thảo Vân đi ăn cùng cho vui nhé!” Cô nói rồi nhấc điện thoại ra gọi.

Một lúc sau Thảo Vân cũng có mặt, ba cô gái cùng ăn uống nói chuyện rất vui vẻ thì Khánh Đan nhận được điện thoại, cô nghe điện lúc rồi nói:

“Mình phải đi rồi, ban tổ chức báo thay đổi giờ tập, bây giờ mình phải có mặt rồi, hai cậu ăn đi nhé, mình đi trước.”

“Ê cậu nói hôm nay mời mà chạy trước thế?” Thảo Vân lên tiếng.

“Được được, hai cậu ăn thoải mái rồi tính ỉnh.” Khánh Đan mỉm cười.

“Nhớ nhé, lần này cậu chết chắc rồi!” Nhật Lệ nói.

“Không sao, thoải mái đi, mình đi trước nhé! Bye bye!” Khánh Đan nói rồi ra khỏi quán ăn và lên taxi, mấy hôm nữa cô có một buổi biểu diễn, hôm nay phải đi tập. Dạo gần đây cô cũng cảm thấy cơ thể có chút bất thường nhưng công việc bận quá không còn thời gian chú ý, có lẽ sau buổi biểu diễn tới phải nghỉ ngơi một thời gian, cô và Hải Minh sắp làm đám cưới rồi, cô cũng không thể để mọi người nhìn thấy một cô dâu gầy gò xanh xao bước lên lễ đường được.

“Khánh Đan đến rồi hả? Ngại quá lại thông báo cho em gấp thế này!”

Người của ban tổ chức thấy cô đến liền niềm nở chào đón cô.

“Không sao đâu chị, cũng vì công việc mà.” Khánh Đan mỉm cười thân thiện nhìn chị ta.

“Thật hiếm có người nổi tiếng mà thân thiện dễ gần như em, không có em buổi biểu diễn này e là...”

“Chị, chị đừng nói thế, trước đây cũng là chị giới thiệu em cho cuộc thi bên Mỹ, em làm sao không nhớ ơn chị chứ!”

“Ừ, chuyện nhỏ ý mà, nào em vào trong thay đồ trước đi, chị ra ngoài xử lý chút chuyện nhé!” Người phụ nữ mỉm cười rồi đi ra ngoài, Khánh Đan ở lại thay đồ rồi cũng chuẩn bị hướng dẫn mọi người múa.

Tiếng nhạc réo rắt, cơ thể cô vẫn yển chuyển theo từng điệu nhạc nhưng đầu óc đã không còn tỉnh táo nữa, cả bầu trời trước mặt bỗng tối xầm lại.

Uyech!!! Khánh Đan mất thăng bằng ngã xuống đất trước sự kinh ngạc tột độ của mọi người, bên tai cô chỉ loáng thoáng nghe thấy mọi người đang gọi tên mình nhưng cô không thể nào mở mắt ra được, mọi thứ mờ rồi chìm hẳn vào đêm tối.

“Con gái tôi có thai rồi ư?”

Bà Ngọc Lan ngạc nhiên nhìn ông bác sỹ đứng trước mặt mình.

“Vâng, cô nhà đã có thai sáu tuần rồi, cơ thể suy nhược cần tĩnh dưỡng nhiều nếu không sẽ nguy hiểm!” Bác sỹ đi khỏi rồi bà vẫn không hết ngạc nhiên nhưng lại cảm thấy trong lòng có chút vui mừng, vậy là bà sắp được làm bà nội rồi. Bà vào trong nhìn Khánh Đan vẫn chưa tỉnh dậy khẽ mỉm cười nhưng vẫn thấy lo lắng.

“Mẹ.” Khánh Đan tỉnh dậy nhìn thấy bà ngồi bên cạnh giường liền lên tiếng.

“Con tỉnh rồi à? Thấy trong người sao rồi, có chỗ nào không khỏe không?” Bà dịu dàng nhìn cô.

“Con không sao, sao con lại ở đây ạ?”

“Con bị ngã ở trường múa, người ta đưa con vào đây. Con cũng thật là, sao không biết chăm sóc cho bản thân mình chứ, mẹ không ở nhà có hai tuần mà con đã thành như thế này rồi.” Bà trách cô nhưng trong lời nói lại tràn ngập sự lo lắng và yêu thương. Khánh Đan nghe bà nói cũng chỉ biết im lặng.

“Con đấy! Không hề chú ý đến bản thân tí nào, có thai cũng không biết còn bận rộn như vậy, lỡ có chuyện gì có phải hối hận không?”

Bà vẫn không ngừng nói Khánh Đan nghe không rõ hết như hai chữ có thai thì lại rất rõ ràng.

“Mẹ nói sao? Con có thai ạ?” Khánh Đan ngạc nhiên nhìn bà.

“Con không biết mình có thai? Ôi thanh niên các con cũng thật là. Con không biết lo ình đã đành mà Hải Minh cũng không để ý sao? Sắp kết hôn mà không biết để ý đến vợ chút nào, mẹ phải nhắc nhở nó mới được!”

Những lời nói của bà Ngọc Lan cứ ù ù trong tai cô, cô nghe không rõ nữa, miệng vẫn lẩm bẩm: “Con có thai ư? Không thể nào!” Ánh mắt vô hồn nhìn lên trên trần nhà, sắc mặt cô trắng bệch, bà Ngọc Lan thấy vậy lại nghĩ cô vì ngại lại sợ bà trách mắng nên mỉm cười hiền từ nhìn cô an ủi:

“Được rồi, con có thai rồi cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, người trẻ tuổi các con đôi khi cũng không tránh được. Con bây giờ chỉ cần lo chăm sóc bản thân cho tốt, sinh ẹ một cháu trai mập mạp đáng yêu là được. Ngoan!” Bà mỉm cười nhìn cô và khẽ vỗ vỗ vào tay cô an ủi, đúng lúc đó Hải Minh bước vào ánh mắt anh không rõ cảm xúc gì. Bà Ngọc Lan thấy anh vào liền trách:

“Con cũng thật là, sao không chăm sóc cho Khánh Đan, chỉ biết lo chuyện công ty, con bé có thai con cũng không biết sao? Sắp làm chồng mà không chăm được cho vợ con, mẹ sao yên tâm được...” Bà nói một hồi Hải Minh đều im lặng lúc sau mới lên tiếng:

“Được rồi mẹ, mẹ bệnh con dâu mẹ hơn con trai mẹ rồi đấy! Từ giờ con sẽ chú ý chăm sóc cô ấy mà.”

“Con sao lại ghen tị với Khánh Đan, con bé cũng như con gái mẹ vậy!”

“Vâng, con dâu mẹ là nhất, được chưa ạ.” Anh nói rồi mỉm cười nhìn Khánh Đan vẫn nhìn anh bằng ánh mắt đau khổ này giờ.

“Em...em...” Khánh Đan định nói gì nhưng Hải Minh lại nắm lấy tay cô khẽ lắc đầu không cho cô nói.

“Là anh không tốt, không biết cách chăm sóc em, sau này sẽ không như vậy nữa.” Anh vừa nói vừa âu yếm nhìn cô miệng vẫn mỉm cười.

“Hải Minh...”

“Ngoan!” Hải Minh vẫn nắm chặt tay cô.

“Thôi được rồi, mẹ không làm phiền hai đứa nữa, mẹ đi về hầm canh tắm bỏ cho cháu mẹ.” Bà Ngọc Lan nói rồi vui vẻ ra khỏi phòng bệnh.

Khánh Đan ở bên trong phòng vẫn chỉ biết nhìn Hải Minh nước mắt rơi ra khóe mi. Ông trời luôn biết cách dày vò cô đến tận cùng đau khổ, khi cô cứ nghĩ mình có thể an tâm tìm hạnh phúc ình thì đứa bé này lại xuất hiện. Cô làm sao có thể đối diện với Hải Minh, với tình cảm anh dành cho cô đây?

“Em sẽ bỏ đứa bé này đi!” Khánh Đan ngồi bật dậy định rút kim chuyền nước ra khỏi tay mình thì bị Hải Minh giữ lại.

“Em đừng làm chuyện ngốc ngếch như vậy!”

“Hải Minh, em có lỗi với anh, anh tốt với em như vậy làm sao em có thể...”

“Em định để cho tất cả mọi người biết chuyện này sao?”

“...”

“Nếu bây giờ em bỏ đứa bé này đi mọi người sẽ nói sao?”

Khánh Đan cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn anh, lúc này đây cô cảm thấy bản thân mình thật xấu xa bỉ ổi.

“Nghe anh, chuyện này chỉ có anh và em biết, đứa bé trong bụng em là con của anh, chúng ta sẽ lập tức tổ chức đám cưới.”

“Hải Minh, như vậy đối với anh không công bằng!”

“Anh yêu em, không có gì là không công bằng cả, chỉ cần bên em là đủ rồi, những chuyện khác anh không quan tâm!” Hải Minh ôm cô dịu dàng nói.

“Em có lỗi với anh, Hải Minh.” Khánh Đan vừa nói vừa không ngừng khóc nức lên.

“Vậy thì hãy ở bên anh cả đời, bù đắp lỗi lầm của em. Anh rất mãn nguyện.”

“È hèm!” Nhật Lệ đứng bên ngoài hắng một tiếng rồi cùng Thảo Vân bước vào trong, Khánh Đan vội lau nước mắt rồi mỉm cười nhìn bạn.

“Thảo Vân, mình vừa xem một bộ phim tình cảm lãng mạn vô cùng.” Nhật Lệ mỉm cười nói, Thảo Vân cũng hòa theo cô.

“Hai cậu đến từ khi nào thế?” Khánh Đan hỏi.

“À đến cái đoạn cái gì mà hãy ở bên anh cả đời ỳ. Hihi Phải không Thảo Vân.”

“Anh Hải Minh, không ngờ cũng lãng mạn thế, đúng là làm người khác ngạc nhiên đấy nhé.” Thảo Vân cũng mỉm cười trêu. Khánh Đan nhìn hai cô gái trước mặt khẽ thở phào, có lẽ hai người không nghe thấy cô và Hải Minh nói gì. Chuyện này cô thật sự không muốn một ai biết cả.

“Khánh Đan, cậu rõ ràng ghen mà con dấu mình nữa, đúng là không coi chúng ta là bạn thân, phải không Thảo Vân.” Nghe nhật Lệ trách móc Thảo Vân cũng mỉm cười gật đầu hòa theo.

“Hôm đấy tớ cũng thấy lạ đấy, Khánh Đan có bao giờ ăn cay đâu mà hôm đấy tự nhiên lại đòi đi ăn cay. Hải Minh chúc mừng anh nhé, sắp làm bố rồi. Bao giờ cho em ăn kẹo mừng đây?” Hai cô gái vẫn vô tư người tung kẻ hứng không để cho Khánh Đan lên tiếng cô chỉ biết im lặng nhìn sắc mặt Hải Minh rồi thấy anh nhìn cô liền quay đi, thực sự cô vẫn cảm thấy không thể nào đối diện được với anh một cách bình thản như trước, chỉ hận bản thân không thể lập tức mà biến mất. Hải Minh vẫn bình thản nhìn hai cô gái vui vẻ đáp:

“Các em yên tâm, chỉ cần Khánh Đan khỏe một chút lập tức sẽ mời hai em ăn kẹo mừng, đến lúc đấy còn phải nhờ các em làm phù dâu đấy chứ!”

“Hihi, phù dâu thì là em rồi, Nhật Lệ này đánh đá ghê gớm, không khéo lại dọa khách của anh chạy mất ầy chứ.” Thảo Vân liền nói để tránh việc Nhật Lệ nhận lời làm phù dâu, đám cưới của Khánh Đan theo lí phải là Nhật Lệ làm phù dâu vì hai người là bạn thân mười mấy năm trời nhưng cô không lẽ nhìn Nhật Lệ đau

khổ thêm, tình yêu dấu kín bao năm của cô ấy đã đủ mùi vị đau khổ rồi, lại còn làm phù dâu cho cô dâu của người mình yêu nhất chẳng phải càng thêm khổ sao?

Sau khi ra viện Khánh Đan cũng ở luôn nhà không đi làm nữa, sức khỏe của cô cũng không tốt, một phần vì ghen quá không ăn uống được một phần là do suy nghĩ quá nhiều. Dù Hải Minh có không để ý nhưng bản thân cô vẫn cảm thấy day dứt trong lòng. Cô càng ngày càng nợ anh nhiều hơn giờ lại còn để anh chăm sóc hai mẹ con cô nữa, trước mặt anh vui vẻ cười nói nhưng trong trái tim anh nhất định rất đau khổ. Mọi người nhìn thấy Khánh Đan cực khổ mang thai như vậy cũng lo lắng vô cùng, sau mấy lần ngất lên ngất xuống đến nỗi đứa bé cũng suýt không giữ nổi Khánh Đan mới quyết tâm gạt tất cả mọi chuyện đi mà vui vẻ sống vì con, vì Hải Minh. Có lẽ Hải Minh nói đúng, cô cảm thấy nợ anh thì hãy dùng cuộc đời sau này của cô mà mang đến hạnh phúc cho anh, đó là bù đắp lớn nhất dành cho anh. Đám cưới của hai người cũng vì sức khỏe của cô mà hoãn lại. Thời gian dần trôi qua, mùa xuân cũng nhanh chóng trở về mang theo hơi ấm và những cơn mưa phùn. Trái tim Khánh Đan cũng cảm thấy bình yên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, cô không còn nghĩ đến những chuyện cũ nữa mà vui vẻ lạc quan sống qua những ngày mang thai vất vả. Khi sức khỏe của cô ổn định trở lại thì bụng cô đã to đến nỗi không mặc vừa chiếc áo cưới vừa nói ra lần trước. Đám cưới vì vậy mà hoãn lại đợi đến khi cô sinh con xong sẽ tổ chức.

Khánh Đan đứng ngoài ban công nhìn ra bên ngoài trong tiếng nhạc du dương thì Hải Minh bước vào ôm cô từ đằng sau dịu dàng:

“Em đang nghĩ gì đấy?”

“Em không nghĩ gì cả, chỉ đợi anh đi làm về thôi.” Khánh Đan dựa vào người anh mỉm cười nói.

“Hôm nay hai mẹ con ở nhà làm gì, kể anh nghe xem.”

“Hôm nay à...” Khánh Đan ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Hôm nay em và con nghe nhạc, đọc truyện và nhắc về anh.” Cô mỉm cười dịu dàng.

“Ồ, con gái hôm nay ngoan không làm mẹ con mệt chứ?” Anh nói rồi xoa nhẹ lên bụng cô.

“Hôm nay con ngoan lắm, mà sao anh khẳng định nó là con gái chứ?” Khánh Đan nhìn anh ngạc nhiên.

“Vì nó là con gái của anh, tất nhiên anh phải cảm nhận được chứ, con gái lớn lên sẽ xinh đẹp như em vậy.” Hải Minh âu yếm nhìn cô. Khánh Đan con nhìn anh mỉm cười, mắt cô thoáng nhòa đi một chút. Câu nói nói sao mà thân thuộc. “Sau này chúng mình sẽ sinh một con trai, một con gái, con trai thì thông minh, tài giỏi như anh, con gái sẽ xinh đẹp như em vậy.” “Anh đang tự khen mình đấy hả Hải Nguyên, anh đúng là mặt dày, haha...”

“Sao thế em?” Hải Minh nhìn cô lo lắng.

“Không ạ, hình như con đạp em.”

Hải Minh nghe Khánh Đan nói liền đỡ cô vào trong giường ngồi. Hạnh phúc này bình yên quá, cô chỉ mong nó mãi mãi như này, chỉ mong bí mật này mãi mãi được dấu kín nếu không hậu của sẽ không thể tưởng nổi, tổn thương cũng vô cùng lớn.

(Sanfrancisco)

“Thật sao? Tin vui như vậy mà chị không nói cho em biết sớm để chúc mừng”

“Tất nhiên em phải về thăm con bé chứ! Mấy hôm nữa sắp xếp được thời gian em sẽ về.” Bà Ngọc Vân trả lời rất vui vẻ trong điện thoại rồi cúp máy.

“Mẹ, tin vui gì thế ạ?” Linda hỏi bà.

“Khánh Đan có thai rồi. Đấy các con xem, bác con đã làm bà nội đến nơi rồi, bao giờ các con mới ẹ lên chúc bà nội đây? Hai đứa lấy nhau hơn một năm rồi đấy, còn kế hoạch cái gì nữa.”

Nghe bà Ngọc Vân nói vậy Linda chỉ biết cười trừ, Hải Nguyên đang xem ti vi liền lên tiếng hỏi:

“Cô ấy có thai rồi ạ?”

“Lẽ nào mẹ nói đùa, con bé có thai năm tháng rồi, nói không chừng lúc sang đây thì múa đã mang em bé sang thi mà không nói cho ai biết ấy chứ!” Bà Ngọc Vân mỉm cười còn Hải Nguyên nghe vậy liền khựng lại một lúc rồi vội vàng chạy ra khỏi nhà trước sự ngạc nhiên của bà Ngọc Vân và Linda.

(Việt Nam)

Khánh Đan ra khỏi bệnh viện, cô đi dạo ở khuôn viên trong lúc đợi Hải Minh đến đón thì thấy Hải Nguyên đứng trước mặt mình, cô khẽ nắm chặt bàn tay mình lại cố tỏ ra bình thường.

“Sao anh lại ở đây?”

“Em có thai sao không nói với anh?” Hải Nguyên nói.

“Sao... sao em phải nói với anh, liên quan gì đến anh?”

“Đứa bé... là con anh phải không?” Hải Nguyên nói rồi nhìn xuống bụng cô không rời mắt. Khánh Đan nhìn anh rồi quay đi.

“Không! Đứa bé là con của em và...” cô cố gắng nói ra hai từ Hải Minh nhưng mà lại không thể nói ra, có một thứ như chặn ngang họng cô ngăn không cho cô nói.

“Khánh Đan, đừng đó...”

“Hải Nguyên, bây giờ trên danh nghĩa em là chị dâu của anh, xin anh tôn trọng em.” Khánh Đan nói rồi định bước đi nhưng lại bị Hải Nguyên giữ lại.

Người con trai ngồi trong chiếc ô tô gần đấy đã chứng kiến tất cả, tay anh nắm chặt đến nỗi nổi cả những đường gân xanh trên tay, anh lái xe đi mất, chiếc xe lặn vào dòng xe đông đúc.

Khánh Đan bị Hải Nguyên giữ muốn rời khỏi mà không cách nào đành để mặc anh ôm mình như vậy, gió thổi khiến mùi hương trên cơ thể hai người lan tỏa quyện vào nhau khiến trái tim cô xao xuyến không ngừng. Hóa ra lâu như vậy cô vẫn chưa thể quên được anh, nhưng như vậy thì sao chứ?

“Buông em ra, Hải Nguyên!”

“Buông ra!” Khánh Đan nói giọng càng gay gắt hơn anh mới chịu buông cô ra.

“Đợi anh, lần này nhất định phải đợi anh, anh sẽ trở về.” Hải Nguyên nói rồi quay người bỏ đi để một mình Khánh Đan ở lại. Chưa bao giờ cô cảm thấy mệt mỏi như thế này, đứa bé trong bụng cô lại đập mạnh khiến cô cảm thấy rất đau mà khuyu xuống một lúc lâu. Khánh Đan đợi mãi không thấy Hải Minh đến đón đành một mình bắt taxi về nhà.

Trong tiếng nhạc âm ỉ của quán bar Nhật Lệ nhìn thấy Hải Minh, cô đi ra chỗ anh thấy anh đã say rượu:

“Hải Minh sao anh lại ở đây uống rượu?”

Hải Minh nhìn lên thấy Nhật Lệ liền gọi phục vụ lấy cho anh thêm một ly rượu nữa.

“Anh đừng uống nữa, mau về nhà đi, Khánh Đan ở nhà đợi anh đấy!”

“Người cô ấy đợi không phải là anh...trái tim cô ấy vẫn không hề có anh.” Hải Minh không ngừng lầm nhảm.

“Anh nói linh tinh gì vậy? Hai người cãi nhau phải không? Anh cũng nên hiểu cho cô ấy đang mang thai vất vả.”

“Anh đều hiểu, anh đều chấp nhận, đến đứa bé anh cũng chấp nhận...càng nhìn cô ấy yêu thương nói chuyện với con anh càng đau khổ...” Hải Minh nói rồi gục hẳn xuống bàn, Nhật Lệ nhú mày nhìn anh không hiểu lắm anh nói gì nhưng thấy anh say vậy nên chỉ nghĩ anh nói linh tinh. Nhật Lệ khó khăn lắm mới đưa đưa Hải Minh ra khỏi quán bar nhưng đợi mãi không bắt được taxi, ô tô cô lại không biết lái đành nhờ người đưa anh lên khách sạn trên tầng của quán bar đặt một phòng cho anh. Nhật Lệ đưa được anh vào giường đã toát hết mồ hôi dù ngoài trời khá lạnh, cô nằm vật ra giường một lúc lấy lại sức mới ngồi dậy tháo giày và cởi áo vest ra cho Hải Minh. Khi cô định đi khỏi thì Hải Minh giữ lấy cô và kéo cô xuống hôn, miệng thỉnh thoảng vẫn lầm bầm:

“Khánh Đan, vì sao em phản bội anh, anh yêu em nhiều như vậy...”

Nhật Lệ nắm chặt tay vào tấm ga giường hai dòng nước mắt rơi xuống gối, giây phút này tâm trí người con trai cô yêu vẫn chỉ có một mình Khánh Đan, cô hoàn toàn có thể đẩy anh ra nhưng cô lại không làm thế mà chấp nhận để anh dày vò, để anh thỏa mãn.

Sáng sớm Nhật Lệ tỉnh dậy Hải Minh vẫn chìm trong giấc ngủ say, cả đêm cô suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ đến lời Hải Minh nói đêm qua và xâu chuỗi tất cả sự việc từ khi Khánh Đan mang thai đến nay cô bỗng nhận ra một sự thật ghê gớm. Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi mới đưa ra khẳng định chắc chắn. Đứa bé trong bụng Khánh Đan không phải con của Hải Minh, nếu không làm sao anh lại đau khổ như vậy. Ánh mắt cô thoáng chút phẫn nộ, cô hi sinh tình cảm của mình chúc phúc cho hai người họ vậy mà Khánh Đan nhẫn tâm đối xử với Hải Minh như vậy. Điều này cô không thể tha thứ được.

BỐPPPP!!!

Nhật Lệ đến trước mặt Khánh Đan và tát cô một cái khiến cô loạng choạng đứng không vững, Thảo Vân thấy vậy liền chạy ra đỡ Khánh Đan:

“Cậu làm cái gì thế Nhật Lệ?”

“Cậu hỏi cô ta ấy!” Nhật Lệ trừng mắt nhìn Khánh Đan đầy tức giận, Thảo Vân nhất thời không hiểu gì.

“Cô nói xem, vì sao cô đối xử với anh Hải Minh như vậy? Sao cô có thể nhẫn tâm như vậy? Sao cô ích kỷ như vậy hả? Cô lợi dụng tình cảm của anh ấy dành cho cô để che dấu tội lỗi của mình. Cô có biết anh ấy đau khổ như thế nào không?”

“Rốt cuộc là sao vậy? Nhật Lệ, có gì từ từ nói!” Thảo Vân cố gắng làm dịu không khí giữa hai người. Khánh Đan từ đầu tới giờ vẫn im lặng không nói một tiếng nào.

“Cô nói đi, cha của đứa bé này là ai? Cô có biết một người đàn ông chấp nhận vợ chưa cưới của mình có con với kẻ khác đau đớn như thế nào không? Cô khiến tôi thất vọng! Tôi không có người bạn như cô!”

Nhật Lệ nói rồi bỏ đi trước sự ngạc nhiên tốt độ của Thảo Vân, bà Ngọc Lan thấy âm ỉ trên nhà chạy lên xem cũng đều nghe thấy hết. Trước đây bà vẫn cảm thấy Hải Minh và Khánh Đan có vẻ không giống một đôi vợ chồng, Hải Minh chỉ hỏi thăm quan tâm đến đứa bé và sức khỏe của cô chứ tuyệt đối không hề có cử chỉ nào thân mật hơn, bà thấy lạ nhưng bà chỉ nghĩ vì Khánh Đan đang có thai chứ bà không hề nghĩ tới nguyên nhân khác. Trong phút chốc bà thấy sững sờ, không thể tin được sự thật phơi bày trước mắt. Nhật Lệ đi rồi không khí trong nhà bỗng trở lên lạnh lẽo, không ai nói với ai tiếng nào, Khánh Đan vẫn đứng ngây một chỗ, sắc mặt trắng bệch.

“Cậu không sao chứ Khánh Đan?” Thảo Vân nói rồi đỡ Khánh Đan ngồi xuống ghế.

“Mình không sao đâu.”

“Những lời Nhật Lệ nói ban nãy...”

“Là thật đấy!” Khánh Đan đáp rồi khẽ cúi mặt xuống.

“Nhật Lệ có lẽ chỉ quá bất ngờ, cậu ấy vẫn luôn dành tình cảm cho anh Hải Minh mà.” Khánh Đan nghe Thảo Vân nói rồi khẽ ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Cậu ấy không muốn nói cho cậu biết để cậu khó xử.”

“Mình thật là ích kỷ.”

“Được rồi, cậu đừng nghĩ nữa, cậu không nghĩ cho mình thì cũng nên nghĩ cho con. Cứ suy nghĩ nhiều không tốt cho đứa bé đâu.”

“Ừ. Cậu đi tìm Nhật Lệ đi, mình không sao đâu.”

“Thật chứ?”

“Ừm.”

“Vậy mình về trước, có gì cứ gọi mình nhé!”

Thảo Vân đi rồi Khánh Đan mới dựa vào ghế nhả nhó xoa xoa bụng. Bà Ngọc Lan đi vào nhìn cô khẽ thở dài.

“Mẹ, con xin lỗi!”

“Người con có lỗi không phải là mẹ, là bản thân con đấy, sao con cứ khiến bản thân mình đi vào ngõ cụt làm gì!”

“Mẹ...”

“Được rồi, cũng tại mẹ đã nhất định muốn con trở về. Hai đứa quyết định như thế nào mẹ không quản nữa.”

“Mọi chuyện con cũng đừng nghĩ mà dằn vặt bản thân, sống vui vẻ chờ ngày sinh mới là việc quan trọng nhất.”

(Sanfrancisco)

“Li hôn? Anh đang đùa phải không?” Linda trợn mắt nhìn tờ giấy trên bàn rồi lại nhìn Hải Nguyên như không thể tin được.

“Linda, chúng ta ở bên nhau không hề có hạnh phúc.”

“Là vì cô ta?”

Nghe Linda nói Hải Nguyên không hề phủ nhận.

“Anh nói anh sẽ cố gắng quên cô ta, anh hứa với em như vậy rồi cơ mà...” Linda nhìn anh, nước mắt không ngừng tuôn ra. Trước đây mỗi lần như vậy anh đều dịu dàng lau nước mắt cho cô, xin lỗi cô và hứa sẽ cố gắng quên đi Khánh Đan. Hải Nguyên đưa tay lau nước mắt vương trên mặt cô nhưng vẫn rất kiên định:

“Anh xin lỗi, nhưng mong em hãy kí vào tờ đơn này đi.”

“Vì cô ta mà anh nỡ đối xử với em như vậy sao? Cô ta dù sao cũng sắp làm vợ của Hải Minh rồi, còn có...” Linda ngập ngừng rồi nhìn Hải Nguyên bằng ánh mắt nghi ngờ, “Đứa bé đó là của anh?”

“Anh làm sao có thể như vậy chứ Ryan, sao anh có thể...” Ánh mắt Linda phẫn nộ nhìn anh.

“Linda, đêm hôm đó là anh sai, anh uống nhiều rượu nên mới cầu hôn em, anh biết mình làm tổn thương em rất nhiều nhưng xin em hãy tha thứ cho anh. Đơn li hôn anh đã kí, thủ tục phân chia tài sản anh đã làm xong rồi, nếu em cảm thấy không thỏa đáng em có thể báo với luật sư, bao nhiêu cũng được.” Hải Nguyên nói rồi bước ra khỏi căn phòng.

“AAAA!!!!” Linda nhìn tờ đơn li hôn và hất tất cả những tài liệu trên bàn, trên giá sách, và tất cả những gì trong tầm mắt xuống đất rồi ngồi bệt xuống rất lâu đến khi nước mắt trên mặt cô đã khô hết lại cô mới ngẩng mặt lên nhìn căn phòng đã bị cô làm loạn lên. Trước mắt cô là tập tài liệu, trên có ảnh Khánh Đan, cô khẽ nhíu mày mở ra xem kĩ càng rồi nhếch mép lên cười, ánh mắt hiện lên sự oán hận khủng khiếp:

“Tôi sẽ không để yên cho cô đâu!”

18. Chương 18: Duyên Nợ

“Em thấy bộ này đẹp không?” Hải Minh nói rồi chỉ vào một bộ váy trẻ con trên màn hình máy tính. “Cả bộ này nữa, bộ này, hay là lấy tất đi để anh bảo họ mang đến.” “À, mấy cái này cũng phải lấy, sau này con nhất định sẽ dùng đến.”

Khánh Đan nhìn anh chọn đồ trên mạng dường như cái gì cũng muốn mua hết về mà bật cười:

“Anh có cần thất phải mua nhiều thế không? Con còn chưa ra đời mà, còn chưa biết là trai hay gái nữa.”

“Thì mua cả đồ con trai lẫn con gái, giờ không dùng đến sau này sẽ dùng.”

“Em thấy anh nên bê tất đồ ở đây về thì hơn, cái gì anh cũng muốn mua về.” Khánh Đan nói, giọng có vẻ dịu dàng. Hải Nguyên đứng bên ngoài cảm thấy có gì đó đắng ngắt trong miệng, anh vừa vội vã từ Mỹ về

đây gặp mà lại gặp phải cảnh này, quả thực như dội thẳng một gáo nước lạnh vào người, nhìn hai người họ thật giống một gia đình hạnh phúc.

“Hải Nguyên...” Khánh Đan nhìn thấy anh liền lên tiếng, nét mặt thoáng chút sững sờ. Hải Minh thấy vậy cũng nhìn ra cửa thấy Hải Nguyên đang đứng ngoài đó sắc mặt rất khó coi. Hải Nguyên không nói gì vẫn nhìn hai người rồi bước vào phòng.

“Hai người nói chuyện đi, anh ra ngoài chút.” Hải Minh nói rồi bước ra khỏi phòng, trong phòng chỉ còn lại Khánh Đan và Hải Nguyên, mọi âm thanh dường như biến mất chỉ còn không gian tĩnh lặng đến ngạt thở.

“Sao anh lại về đây?” Khánh Đan lên tiếng hỏi.

“Anh đã hứa sẽ trở về.” Hải Nguyên nói.

“Nhưng em không nói sẽ chờ anh về.”

“Khánh Đan, em làm vậy có công bằng với anh và con không?” Hải Nguyên nhăn mày nhìn cô, hơi thở trở nên nặng nề.

“Vậy anh nghĩ có công bằng với Linda không? Cô ấy là vợ anh.”

“Anh sẽ li hôn với cô ấy.”

“Anh không thể làm như vậy, anh có biết như vậy sẽ tổn thương đến cô ấy như thế nào không?”

“Nhưng anh cũng không thể nhìn em và con ở bên người khác, chúng ta hãy bắt đầu lại từ đầu được không em?”

“Chúng ta cũng đã đi quá xa rồi Hải Nguyên.”

“Anh không quan tâm.”

“Sao anh cứ cố chấp như vậy chứ! Anh muốn em phải làm sao?”

“Mình quay lại đi!” Hải Nguyên nói dường như muốn cầu xin cô.

“Đừng ép em phải quyết định, nếu không cả đời này anh sẽ không tìm thấy em và con đâu.” Khánh Đan nói giọng rất nhẹ nhàng nhưng chứa đựng sự kiên định vô cùng. Hải Nguyên nhìn cô bất lực đi ra khỏi phòng:

“Anh sẽ không bỏ cuộc đâu!”

Khánh Đan quay lại nhìn anh đi ra khỏi phòng thở dài rồi ngồi tựa xuống ghế, nước mắt lặng lẽ rơi. “Kiếp trước có phải mình gây ra nghiệp chướng gì không?”

“Cậu từ bỏ đi.” Hải Minh nói.

“Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.” Hải Nguyên nhìn Hải Minh bằng ánh mắt quyết tâm.

“Cậu lấy tư cách gì mà trở về đây?”

“Tôi là bố của đứa bé, là người cô ấy yêu.”

“Nhưng cô ấy đã không chọn cậu!” Hải Minh nhìn Hải Nguyên trong giọng nói có chút khiêu khích.

“Vậy chúng ta hãy cạnh tranh công bằng đi!” Hải Nguyên nhìn Hải Minh nhếch mép lên cười rồi bỏ đi.

Vậy từ hôm đó hai người con trai nhà họ Dương không ngừng công kích nhau rồi lại lấy lòng Khánh Đan khiến cho gia đình từ trên xuống dưới thở dài bất lực nhưng lại cảm thấy buồn cười, mỗi ngày đều có chuyện để cười, còn Khánh Đan chỉ biết lắc đầu nhăn nhó. Mới đầu cô còn không thèm để ý đến nhưng càng ngày càng không chịu nổi. Ông bà Thịnh Lan cũng chỉ biết lặng lẽ xem kịch hay trong nhà rồi thỉnh thoảng bình luận ai sẽ là người chiếm được trái tim của Khánh Đan, mọi chuyện đã đến nước này ông bà còn có thể làm gì nữa, thôi thì chuyện của bọn trẻ để chúng quyết định.

“Em ăn cái này đi!” Hải Nguyên gấp thức ăn vào bát Khánh Đan, thường ngày cô vẫn rất thích ăn món này. Hải Minh thấy vậy lại gấp món đó ra khỏi bát cô và gấp thứ khác vào.

“Cô ấy không ăn cái này.”

“Trước đây em vẫn thích ăn món này mà phải không?” Hải Nguyên mỉm cười nhìn Khánh Đan.

“Từ khi mang thai cô ấy không thích ăn món đấy nữa.” Hải Minh nói rồi nhìn Hải Nguyên, hai người cứ nhìn nhau như vậy xung quanh dường như tràn ngập mùi súng đạn. Mọi người thấy vậy cũng không ai nói gì mà tiếp tục ăn cơm. Khánh Đan thấy vậy ngẩng lên nhìn hai người và tức giận đứng lên đi ra khỏi bàn ăn:

“Hai người có để tôi yên không vậy?”

Hải Minh và Hải Nguyên liền thu lại ánh mắt của mình và quay đi.

“Bố mẹ, con ăn no rồi, con lên phòng trước!” Khánh Đan nói rồi vác cái bụng nặng nề đi lên phòng. Càng ngày cô càng cảm thấy mệt mỏi và đau đầu, hai người ấy không lúc nào để cô được yên.

Đến ngày khám thai định kì Khánh Đan chuẩn bị ra khỏi nhà thì hai chiếc xe ô tô đã đợi sẵn ở ngoài, hai người con trai trông nhìn vô cùng đẹp trai đứng trước xe mỉm cười. Khánh Đan cảm giác như cảnh trong phim kinh dị đang hiện ra trước mặt mình trong lòng bỗng thấy sợ hãi. Cô quay lại nhìn bà Ngọc Lan với ánh mắt cầu cứu.

“Mẹ cũng không giúp được gì cho con đâu, mẹ không muốn hai đứa nghĩ mẹ thiên vị cho ai, con hãy nghe theo trái tim mình mà quyết định.” Bà nói rồi đi vào trong nhà, Khánh Đan vẫn đứng yên một chỗ không đi về phía ai cả.

“Khánh Đan, xin lỗi anh đến muộn.” Một giọng nói vang lên từ phía xa, người con trai cũng tiến lại gần cô mỉm cười.

“Anh đến rồi à.” Khánh Đan ngạc nhiên nhưng vẫn cố gắng cười tự nhiên rồi cùng anh lên ô tô đi mất khiến hai người con trai đứng đó ngỡ ngàng, sắc mặt chuyển dần từ tím tái sang đen xì.

“Nam Phong, cảm ơn anh.” Khánh Đan nói và cùng anh đi ra khỏi bệnh viện.

“Không có gì.” Nam Phong cười đáp.

“Anh đừng nhạo em.” Khánh Đan nhăn mặt.

“Em định để đứa bé chào đời sẽ gọi ai là bố vậy?”

“Có đứa trẻ nào sinh ra mà có tận hai ông bố không anh?” Cô thở dài phiền não.

“Trong lòng em sớm đã có quyết định sao không nói ra?”

“Em không biết nữa.” Khánh Đan nói rồi nhìn về phía xa trầm nghĩ: “Có thể đến nơi nào chỉ mình cô biết sự thật này không? Đến nơi chỉ có cô và con cô, không ai làm phiền cả.”

“Anh đưa em về nhà.” Nam Phong nhìn Khánh Đan một lúc rồi lên tiếng.

“Vâng.”

Khánh Đan cùng Nam Phong đang đi bộ bên đường thì nghe thấy mấy người bên sạp báo đang bàn tán với nhau, câu chuyện khiến cô chú ý cô liền ngoảnh lại nhìn. Tiêu đề bài báo viết chữ hoa in đậm đập ngay trước mắt cô “Sự thật về vũ công nổi tiếng thế giới: kẻ thứ ba cướp chồng người khác” bên dưới là mấy bức ảnh của cô và rất nhiều thông tin nhưng cô không thể đọc được lấy một chữ, đầu óc cô bỗng ù đi, xung quanh cũng rất nhiều người bàn tán “Hình như là cô ta...Đúng rồi, chính là cô ta...Nhìn có vẻ hiền lành vậy mà cũng đi cướp chồng người khác ư?...Nghe nói mẹ cô ta cũng là kẻ thứ ba cướp chồng người khác, cô ta cũng giống mẹ, đúng là mẹ nào con nấy đều là loại chẳng ra gì...”

“Khánh Đan, sao sắc mặt em khó coi vậy?” Nam Phong thấy liền kéo cô đi, Khánh Đan không trả lời mà mơ hồ đi theo anh đến chỗ để xe, tay vẫn nắm chặt tờ báo.

“Em không sao chứ, đừng để ý mấy tờ báo lá cải đấy làm gì.” Nam Phong lên tiếng khi thấy cô vẫn nhìn vào tờ báo trên tay.

“Khánh Đan!” Nam Phong giật lấy tờ báo trên tay cô vút sang một bên, “Em đừng đọc nữa!”

“Em không sao!” Khánh Đan nói rồi dựa vào ghế nhắm mắt lại, nhưng thông tin trên tờ báo không những hiện lên trong đầu cô.

Nam Phong và Khánh Đan về đến nhà, anh vừa mở ô tô đỡ cô bước xuống thì một đám kí giả đã chạy ra không ngừng phóng vắn không ngừng chụp ảnh khiến anh và cô không thể đi vào trong nhà. Thím Hồng thấy vậy liền hốt hoảng chạy vào nhà báo với mọi người. Hải Minh và Hải Nguyên liền chạy ra tìm cách ngăn đám kí giả, đưa Khánh Đan vào. Không khí bên ngoài ồn ào, náo loạn vây lấy cô không ngừng hỏi khiến Khánh Đan hoảng loạn, sắc mặt tái đi và dần dần khụy xuống.

“Khánh Đan...” Hải Nguyên thấy cô ngất đi liền đỡ cô và bế cô lên “Các người làm loạn đủ chưa vậy? Bu lấy một thai phụ mọi thông tin kiểm tiền, không thấy bản thân mình bị ỏi hử?” đám kí giả nghe anh nói vậy tất cả đều im bặt. Hải Nguyên nhanh chóng đưa Khánh Đan chạy vào nhà.

“Mau gọi bác sỹ đến, nhanh lên!”

“Cô ấy do bị sốc nên mới ngất đi thôi, không có gì đáng ngại, mọi người đừng quá lo lắng. Nhưng không được để cô ấy xúc động nữa nếu không sẽ ảnh hưởng đến thai nhi.”

“Cảm ơn bác sỹ.”

Hải Nguyên nhìn Khánh Đan nằm im trên giường nhưng chán vẫn nhú lại trong lòng anh thấy đau khổ vô cùng, tất cả những điều này đều do anh gây ra cho cô, anh biết làm sao để bù đắp cho cô đây?

“Giám đốc.” Trợ lí của Hải Nguyên bước vào phòng và lên tiếng.

“Cậu đi điều tra xem tin này ở đâu ra, càng nhanh càng tốt!” Hải Nguyên nói.

“Vâng.”

“Ngày mai tôi không muốn tin này xuất hiện trên bất kì tờ báo nào, và tôi muốn tòa soạn đó phải trả giá bằng bất cứ cách nào!” Hải Nguyên gằn giọng.

“Tôi lập tức đi làm.” Anh trợ lí nói rồi đi ra khỏi phòng. Ánh mắt Hải Nguyên trong phút chốc trở lên dịu dàng nhìn Khánh Đan khẽ thở dài.

“Em tỉnh rồi?”

Khánh Đan mở mắt ra nhìn Hải Nguyên rồi lại quay đi.

“Em đừng tin mấy tờ báo đấy làm gì, bác sỹ nói em không được xúc động quá, nếu không sẽ ảnh hưởng đến em bé.”

“Mọi chuyện là thật phải không anh?” Khánh Đan yếu ớt hỏi.

“Anh sẽ giúp em điều tra, yên tâm đi. Ngoan, ở nhà dưỡng thai, đừng suy nghĩ gì nữa.” Hải Nguyên dịu dàng đưa tay vuốt tóc cô rồi đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán cô. Khánh Đan mỉm cười nhìn anh rồi nhắm mắt lại. Hải Nguyên đi ra khỏi phòng, anh lấy điện thoại ra và gọi đi:

“Giúp tôi đặt một vé máy bay về Mĩ, càng sớm càng tốt.” Trong chuyện này thực ra anh không cần thiết phải điều tra cũng có thể biết ai là người tung tin ra, bây giờ anh phải đi xử lí chuyện này, có lẽ cũng cần cho Khánh Đan biết về gia đình cô, về bố mẹ cô.

Nam Phong đi ra khỏi nhà họ Dương trong lòng anh tràn ngập sự đau khổ và day dứt. Anh nhớ lại cuộc nói chuyện với Linda mấy hôm trước. Chính anh là người đưa cho cô ta tài liệu về vụ tai nạn nhiều năm trước của bố anh, về bà Trần Minh Phương, nhưng anh không biết rằng Trần Minh Phương chính là mẹ của Khánh Đan. Anh vẫn cứ nghĩ cô bé đã chết trong tai nạn năm đó. Bàn tay anh nắm chặt lấy vô lăng đến nỗi cánh tay nổi lên những đường gân xanh. Chính anh là người đã tiếp tay cho kẻ khác hại người anh yêu mà người đó lại chính là em gái anh, anh phải làm sao đây? Những lời nói của bố anh rất nhiều năm trước cứ hiện về trong tâm trí anh:

“Phong, nếu con có em gái, con sẽ yêu thương em chứ?”

“Bố, nhất định con sẽ rất yêu thương em và chiều em, có phải bố mẹ định sinh cho con một cô em gái không?” Cậu bé ngây thơ trả lời.

Ông bố nhìn cậu bé mỉm cười hài lòng và xoa đầu cậu bé: “Nhất định con phải yêu thương em nhé!”

Anh đã hứa với bố sẽ yêu thương em gái mình vậy mà giờ đây anh lại là kẻ đã khiến cô bé đau khổ. Tình thân và tình yêu khiến anh cảm thấy dần vật vô cùng, mẹ anh cả đời sống trong day dứt vì hại chết chồng và mẹ con Khánh Đan, bây giờ khi cô bé còn sống anh lại vô tình mà tổn thương cô bé. Vô tình hay cố ý có gì khác biệt? Kết quả vẫn là tổn thương. Anh nhất định phải vạch trần sự thật này, trả cho cô bé sự công bằng, nhất định phải ngăn không cho Linda tiếp tục làm tổn thương cô bé nữa. Anh phải đi tìm Linda. Nam Phong nghĩ và nhấn ga, chiếc ô tô lao nhanh trên đường.

RẦMMMM!!!

Đầu óc anh trở nên mơ hồ, máu chảy ra, anh cố gắng mở cửa đi ra ngoài nhưng bước chân càng ngày càng nhẹ, đầu lại càng nặng nề rồi ngất đi không biết gì nữa.

“Anh gì ơi, anh tỉnh lại đi...này anh ơi!” Giọng một cô gái trẻ hốt hoảng gọi anh nhưng Nam Phong vẫn chìm vào cơn mê không biết gì nữa.

“Cô là người nhà bệnh nhân à?” Cô y tá lên tiếng hỏi cô gái.

“Dạ không.” Cô đáp.

“Vậy cô tìm người nhà bệnh nhân làm thủ tục nhập viện đi, nhanh lên nhé, chúng tôi còn làm kiểm tra tổng thể cho anh ta nữa.” Cô y tá nói rồi đi khỏi mà không thêm để ý đến người con trai đang nằm trên giường bệnh, máu từ trên đầu vẫn chảy ra thành một vệt dài trên mặt. Cô gái đứng đấy không biết phải làm sao, nhìn anh ta rồi lại nhìn cô ý ta vừa đi mất và chạy theo.

“Em...em là người nhà của anh ấy, chị giúp em làm thủ tục nhập viện với ạ.”

Cô y tá nhíu mày nhìn cô gái: “Bệnh nhân tên gì?”

Cô gái nghe rồi ngẩng người ra không biết trả lời như thế nào bởi căn bản cô không biết anh ta tên gì.

“Cô tự viết vào đây rồi đem đi nộp viện phí.” Cô ta nói rồi lạnh lùng bỏ đi. Cô quay trở lại giường bệnh nhìn người con trai thở dài ngao ngán.

“Tôi biết điền tên anh là gì đây?... À, đúng rồi ví!” Cô thốt lên rồi mỉm cười tinh quái tự nhận xét mình thật thông minh rồi lục trong túi anh và thấy một cái ví, trong ví có rất nhiều tiền và thẻ ATM, cô trợn mắt lên nhìn rồi nghĩ thầm “anh ta cũng giàu phết đấy chứ!” và lấy chứng minh thư ra xem.

“Nguyễn Nam Phong, hai mươi tư tuổi. Chà tên cũng đẹp đấy, mặt cũng rất đẹp trai!” Cô khẽ mỉm cười rồi điền vào tờ đơn. Đến phần người nhà cô chần chừ một chút rồi điền tên mình “Lâm Hạ Anh”. Có lẽ ngay từ giờ phút ấy định mệnh đã định sẵn cho cô và anh, chỉ là nó đến từ từ, chậm chậm nên cô không hề nhận ra một ngày nào đó cô và người con trai nằm trên giường bệnh kia sẽ thật sự trở thành người nhà.

Hạ Anh điền xong tờ đơn liền đem nộp cho y tá.

“Mời chị sang quầy bên kia nộp tiền viện phí.”

Hạ Anh đi sang quầy nộp tiền và liếc nhìn cái ví trên tay mình định rút tiền ra. Người khám bệnh là anh ta, lấy tiền anh ta nộp cũng là lẽ đương nhiên. “Nhưng anh ta vì tránh mình nên mới bị tai nạn, hơn nữa tự tiện lấy tiền người ta tiêu cũng không hay lắm.” Cô nghĩ vậy rồi lại rút ví mình ra nộp tiền trong lòng cảm thấy xót xa, “Vậy là tiền tiêu tháng này của mình đi tong rồi.”

“Cô hẹn tôi đến đây làm gì?” Nhật Lệ lên tiếng nhìn cô gái đang ngồi trên ghế, tay khuấy tách cà phê trên bàn.

“Cô ngồi xuống đi, cô uống gì? Cà phê chứ?” Cô gái nói.

“Tôi không uống cà phê, sinh tố chanh leo đi.” Nhật Lệ lịch sự mỉm cười với cô nhân viên phục vụ. Đợi nhân viên mang ly nước đến rồi cô mới hỏi:

“Bây giờ cô có thể nói rồi chứ?”

“Tôi muốn hợp tác cùng cô.” Giọng Linda rất bình thản, tay cầm tách cà phê lên nhấp một ngụm.

“Hợp tác?” Nhật Lệ khó hiểu nhìn cô.

“Không sai, tôi và cô cùng chung một kẻ thù, Khánh Đan.”

“Và cô nghĩ tôi nên hợp tác với cô?”

“Khiến cô ta phải trả giá!” Linda khê nhếch mép cười.

“Hợp tác với cô tôi được lợi gì?” Nhật Lệ hỏi.

“Cô sẽ được ở bên Hải Minh, cô yêu anh ta mà đúng không?”

“Cô muốn ở bên Hải Nguyên mà lại tác thành cho tôi và Hải Minh vậy chẳng phải Khánh Đan và Hải Nguyên sẽ dễ dàng trở về bên nhau sao?”

“Tôi sẽ không để cô ta được yên đâu!”

Linda nhìn Nhật Lệ cười, nụ cười hiện lên sự độc ác đáng sợ khiến Nhật Lệ thấy bất an.

“Cô dựa vào lí do đó mà muốn tôi hợp tác cùng cô? Vậy thì cô nhầm rồi! Khánh Đan là chị em tốt của tôi, tôi sẽ tuyệt đối không hại cô ấy, cô đừng ảo tưởng. Còn nữa, cùng là phụ nữ, tôi khuyên cô dừng ngay những việc ngu ngốc của cô lại.” Nhật Lệ mỉm cười cao ngạo rồi đứng dậy đi ra khỏi quán cà phê, đằng sau còn vang tiếng nói của Linda tràn ngập sự tự tin: “Tôi không nghĩ một người phụ nữ lại muốn con mình sinh ra mà không có bố.” Nhật Lệ khựng lại một chút rồi đi thẳng ra khỏi quán cà phê mà không hề quay đầu lại.

“Cậu giúp mình tra một chuyện được không?” Nhật Lệ nói chuyện điện thoại một lúc rồi cúp máy. “Khánh Đan, đây là việc duy nhất mình có thể giúp cậu.” Cô nghĩ rồi đưa tay khê đặt lên bụng mình, kết quả ra sao cô không quan tâm, chỉ cần người cô yêu thương vui vẻ.

Linda nhìn Nhật Lệ đi khỏi trong lòng càng cảm thấy tức giận, nụ cười tự tin của cô bỗng trở nên méo mó:

“Hải Nguyên, cuộc đời của em chỉ còn một mình anh thôi, em nhất định phải giành anh lại.” Tay cầm tách cà phê của cô run run khiến cà phê đổ ra chiếc khăn trải bàn trắng muốt tạo thành hai màu đối lập nhau. “Vì sao mọi người đều không cần tôi, đều bỏ rơi tôi?” Nước mắt cô lăn dài trên khóe mi, những kỉ niệm ngày bé không ngừng hiện lên trong đầu. Từ nhỏ bố Linda đã bỏ rơi hai mẹ con cô đi theo người phụ nữ khác, mẹ cô vì vậy mà rất đau khổ, bà không còn quan tâm đến bất kì điều gì, ngay cả cô cũng mặc kệ. Năm Linda mười sáu tuổi thì mẹ cô mất, cô sống cùng một bà dì và được sự quan tâm từ mẹ của Hải Nguyên, bà Ngọc Vân vẫn luôn yêu thương cô như con ruột, có thể nói bà Ngọc Vân và Hải Nguyên là chỗ dựa duy nhất của cô.

“Cô Khánh Đan, bưu phẩm của cô này.” Thím Hồng bước vào phòng và đưa cho Khánh Đan phong thư đang cầm trên tay.

“Cháu cảm ơn thím.” Khánh Đan mỉm cười và nhận lấy phong thư, bên trên có chữ của Nhật Lệ, trong lòng cô bỗng thấy vui vẻ hơn một chút. Hơn một tháng nay, từ sau hôm đó Nhật Lệ không liên lạc gì với cô nữa, hôm nay lại gửi thư cho cô, cách mà hai người vẫn làm ngày trước khi giận nhau rồi làm hòa, có thể trong lá thư không hề có chữ nhưng nó biểu hiện cho sự hòa hợp, tha thứ.

“Khánh Đan, mấy hôm nay Nhật Lệ có liên lạc gì với cậu không?” Thảo Vân vội vàng chạy phòng Khánh Đan với trạng thái lo lắng vô cùng.

“Không, à có. Cậu ấy vừa gửi mình một lá thư.” Khánh Đan đáp rồi khó hiểu nhìn Thảo Vân: “Có chuyện gì à?”

“Cậu ấy mất tích rồi.”

“Mất tích? Không thể nào!” Khánh Đan ngạc nhiên.

“Mấy hôm nay mình không gọi được cho cậu ấy, điện thoại luôn tắt máy.”

“Hay cậu ấy về nhà?”

“Không thể, trước khi mình đi công tác cậu ấy còn cãi nhau với bố mẹ, mà mình cũng đến nhà cậu ấy rồi, bác gái nói hai tháng nay Nhật Lệ không về nhà lần nào.”

“Mình xem lá thư.” Khánh Đan cũng lo lắng mở lá thư ra nhưng bên trong là một tờ giấy trắng khiến cả hai đều thất vọng.

“Cậu ấy có thể mang đứa bé đi đâu chứ? Khánh Đan mình rất lo lắng!” Thảo Vân sốt ruột không ngừng đi lại trong phòng.

“Đứa bé? Đứa bé nào?” Khánh Đan ngạc nhiên nhìn Thảo Vân.

“Có một hôm anh Hải Minh uống say rượu, cậu ấy gặp anh ấy ở trong quán bar và...” Đúng lúc đó Hải Minh bước vào, sắc mặt anh thoáng sưng sờ:

“Em nói thật sao?”

“Cậu ấy nói không được cho ai biết! Cậu ấy yêu thầm anh bao nhiêu năm như vậy anh không biết sao?”

Hải Minh nghe Thảo Vân nói trán anh nhần lại.

“Hải Minh.” Khánh Đan nhìn Hải Minh, anh bối rối quay mặt đi chỗ khác. “Anh đi tìm cậu ấy đi, cậu ấy mới là người có thể mang lại hạnh phúc thực sự thuộc về anh.”

“Khánh Đan, anh xin lỗi.” Hải Minh nói.

“Anh không hề có lỗi với em, anh quyết định ở bên em, chăm sóc em chính là có lỗi với bản thân mình, anh xứng đáng được nhiều hơn thế!” Khánh Đan kiên định nói và mỉm cười dịu dàng nhìn anh.

“Con đi tìm Nhật Lệ đi!” Giọng bà Ngọc Lan từ ngoài cửa vang lên đầy dịu dàng và bao dung của một người mẹ, có thể không ai ngờ được sự việc sẽ tiếp diễn như này, nhưng đây chính là sự an bài của số phận, trước khi cho họ tìm được hạnh phúc thực sự thì phải trải qua muôn vàn khó khăn và đau khổ.

“Em chờ anh đưa Nhật Lệ trở về.”

Hải Minh nghe Khánh Đan nói và dịu dàng nhìn cô mỉm cười rồi đi ra khỏi nhà. Đường như giờ phút này anh mới cảm thấy bản thân mình thực sự tỉnh táo. Những hình ảnh về Nhật Lệ không ngừng hiện lên trong tâm trí anh. Đến bây giờ anh mới nhận ra Nhật Lệ hi sinh vì anh nhiều như thế nào. Mâu thuẫn của cô với gia đình cũng vì cô nhất định không chịu học ngành mà bố mẹ cô yêu cầu, nhất định không thi vào trường đại học mà bố mẹ sắp đặt sẵn. Cô rời khỏi nhà cũng bởi vì cô nhất định không chịu về công ty của bố làm việc mà chạy đến công ty anh giúp anh. Mấy năm qua bất kể anh gặp khó khăn gì đều là cô bên cạnh anh, khi anh buồn cô uống rượu cùng anh, khi anh vui cô chia sẻ niềm vui cùng anh, thậm chí cô còn toàn tâm toàn ý giúp anh đặt buổi tiệc cầu hôn của anh và người con gái khác. Cuộc đời cô làm tất cả mọi chuyện đều vì anh, mỗi bước đi của cô đều là vì anh, còn anh lại vì người con gái khác mà tổn thương trái tim cô, nỗi đau này chỉ một mình cô gánh chịu. Hóa ra anh nợ cô nhiều như thế. Anh nợ cô, cả đời này không thể trả hết được. Anh nhất định phải tìm được cô, đưa cô và con trở về. Nhất định!

19. Chương 19: Sự Thật Tàn Khốc

Khánh Đan đưa ly sinh tố lên uống rồi đặt nó xuống bàn và khẽ nhắm mắt hưởng thụ tiếng nhạc nhẹ nhàng trong quán cả phê cảm giác thật yên bình.

“Tôi biết cô sẽ tìm tôi!” Linda bước từ bên ngoài vào rồi ngồi đối diện Khánh Đan, ánh mắt chứa đựng sự oán hận, còn Khánh Đan vẫn dịu dàng nhìn cô gái đang ngồi trước mặt mình. Nhật Lệ mất tích mấy hôm thì cô nhận được một bưu kiện của Nhật Lệ gửi cho cô, cô biết mọi chuyện đã đến lúc phải giải quyết.

“Chuyện của chúng ta nên được kết thúc!” Khánh Đan dịu dàng nói.

“Kết thúc?” Linda nhìn Khánh Đan nhếch mép cười.

“Tôi biết người tiết lộ thông tin là cô.”

“Thì sao? Cô chính là kẻ thứ ba quyến rũ chồng tôi, không phải sao?” Linda nhìn Khánh Đan bằng ánh mắt chứa đầy sự oán hận.

“Tôi biết tôi có lỗi với cô. Tôi cũng không phủ nhận, nếu cô muốn tôi sẵn sàng trả lại Hải Nguyên cho cô, điều tôi muốn biết là chuyện của mẹ tôi.”

“Chuyện mẹ cô chính là hồ li tình cướp chồng người khác sao? Mẹ cô là hồ li tình, cô cũng chẳng khác!” Linda gằn giọng.

“Cô có thể nói tôi nhưng không được phép nói mẹ tôi!” Ánh mắt Khánh Đan thoáng chút tức giận.

“Haha, cô đang tức giận sao? Đừng quá kích động. Đây chỉ là một sự thật nhỏ bé thôi, còn nhiều sự thật khủng khiếp khác đang chờ đợi cô đấy! Hahaha...” Linda nói và không ngừng cười lên sung sướng.

“Sự thật gì?”

“Cô là con mồ côi, không ai biết rõ về thân phận của cô? Cô nên hỏi lại bà Ngọc Lan xem cô là ai!”

“Tôi là ai?” Khánh Đan kinh ngạc nhìn Linda, trong lòng thoáng chút lo sợ.

“Mẹ cô là Trần Minh Phương đúng không? Bố cô là Nguyễn Phúc Việt chủ tịch một tập đoàn lớn hơn hai mươi năm trước, mẹ cô chính là vợ bé của ông ta, họ chết trong một tai nạn và cô là người duy nhất còn sống. Cô được sở hữu một nửa trong toàn bộ số cổ phần của bố để lại, số cổ phần đó hiện tại thuộc về bà Ngọc Lan, bạn của mẹ cô. Cô nghĩ xem họ làm sao có được số cổ phần đấy? Tai nạn của bố mẹ cô là tai nạn hay mưu sát?” Linda càng nói, ánh mắt càng trở nên độc ác, đáng sợ, sắc mặt Khánh Đan trở nên tái mét:

“Không đúng, bố mẹ nhận nuôi tôi là một sự vô tình.”

“Thật sự là vô tình sao? Có tiền thì làm gì cũng được!”

“Tôi không tin!” Khánh Đan hoảng loạn nói, tay cô run run.

Linda mỉm cười nhìn Khánh Đan và đặt tập tài liệu trên bàn. Khánh Đan cầm tập tài liệu, lật đi lật lại vài lần, sắc mặt cô càng trở nên tồi tệ. Nhưng tài liệu này trùng khớp với những gì cô tìm hiểu được và cũng nhiều hơn rất nhiều so với những gì cô biết.

“Còn nữa, cô nghĩ người con trai cô yêu thật sự yêu cô sao?” Linda nói rồi bật đoạn băng ghi âm lên. Đoạn băng này thực ra cô chỉ vô tình ghi được khi làm rơi chiếc điện thoại xuống đất và cô đã lợi dụng nó để khiến Khánh Đan hoàn toàn sụp đổ.

“Linda, đêm hôm đó là anh sai, anh uống nhiều rượu...anh biết mình làm tổn thương em rất nhiều nhưng xin em hãy tha thứ cho anh.”

“Đêm hôm đó Hải Nguyên uống rượu say phải không? Việc anh ấy khiến cô có thai chỉ là ngoài ý muốn. Cô nghĩ anh ấy còn yêu cô sao? Biết đâu những lời anh ấy nói với cô chỉ là giả dối? Còn cô thì ngu ngốc mà nghĩ anh ấy còn yêu mình!”

Những lời nói trong đoạn ghi âm cùng với lời nói của Linda cứ ám ảnh trong đầu cô. Linda đã rời khỏi quán cà phê từ lâu nhưng cô vẫn cứ ngồi im một chỗ sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt vô hồn: “Tất cả là thật sao? Tất cả là sự thật sao?”. Khánh Đan bước đi vô hồn từ quán cà phê trở về nhà, đầu óc trống rỗng, mọi thứ trở nên mơ hồ trước mắt. Tất cả mọi thứ biến mất hết rồi. Sự nghiệp, gia đình, người yêu. Tất cả đều khiến cô đau đớn. Bố mẹ yêu thương cô bao nhiêu năm qua chính là kẻ làm tan nát gia đình cô, khiến bố mẹ cô chết thảm. Tình yêu thương bao nhiêu năm đó đều là giả dối sao? Đều là vì lợi ích sao? Tình cảm của Hải Nguyên dành cho cô cũng là giả dối sao? Anh không cần cô, không cần đứa con trong bụng cô sao? Khánh Đan bước đi từng kỉ niệm hiện về theo từng bước chân nặng nề. Tất cả đều là lừa dối, là giả tạo, đâu mới là thật?

“Khánh Đan con đi đâu cả ngày vậy, điện thoại gọi cũng không nghe?” Bà Ngọc Lan thấy Khánh Đan trở về liền chạy ra hỏi han không ngừng.

“Em có biết mọi người lo lắng lắm không?” Hải Nguyên cũng lên tiếng.

“Con sao thế? Sắc mặt sao kém thế này?” Bà Ngọc Lan lo lắng hỏi Khánh Đan.

“Lo lắng? Các người lo lắng cho tôi sao?” Khánh Đan nhìn hai người đang đứng trước mặt ánh mắt vừa oán hận vừa đau khổ khiến bà Ngọc Lan sững sờ.

“Con nói gì vậy?”

“Các người nhận nuôi tôi chẳng phải vì tài sản của bố mẹ tôi sao? Bố mẹ tôi làm sao mà chết bà không nhớ sao? Sao bà có thể nhẫn tâm như vậy?” Càng nói Khánh Đan càng kích động hơn, nước mắt không ngừng rơi.

“Khánh Đan, em đang nói linh tinh cái gì vậy?” Hải Nguyên lo lắng nhìn cô.

“Tôi nói linh tinh? Các người... chính các người mới là chủ mưu gây tai nạn hại chết bố mẹ tôi. Còn anh? Anh làm sao có thể nhẫn tâm đối xử với tôi như vậy? Anh hận tôi vì tôi rời xa anh lắm sao? Anh có thể không cần tôi, có thể hận tôi nhưng anh không thể không cần con anh, nó là con anh!!!” Khánh Đan đau khổ nói nước mắt dàn dụa, hơi thở cũng không được bình thường, tay cô không ngừng giữ lấy ngực thở từng hơi khó khăn.

“Em bình tĩnh đi, em nghe ai nói như vậy? Bình tĩnh lại nghe anh nói!”

“Buông tôi ra.” Khánh Đan cố gắng gạt tay anh ra, ném tập tài liệu vào người anh rồi chạy ra khỏi nhà. Bà Ngọc Lan vẫn đứng ngây một chỗ không phản ứng gì. Hải Nguyên nhặt tập tài liệu lên xem qua rồi ngay lập tức chạy ra ngoài tìm Khánh Đan nhưng cô đã biến mất.

Khánh Đan thẫn thờ đi ra khỏi nhà như người mất hồn, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra mà không cách nào ngăn được. Giờ phút này đây cô thực sự không muốn sống trên cuộc đời tàn khốc này nữa. Đến lúc cô nghĩ rằng mình đã có được hạnh phúc đáng thuộc về mình thì tất cả sụp đổ. Người con trai cô yêu thương hóa ra luôn lừa dối cô, đến đứa bé trong bụng cô cũng không cần, người cô gọi là bố mẹ bao nhiêu năm qua bỗng chốc trở thành kẻ hại chết bố mẹ ruột. Hạnh phúc bao nhiêu năm qua của cô chỉ là một giấc mơ, chỉ là sự giả tạo, khi tỉnh giấc là một sự thật khủng khiếp đến ghê người, cô nhận kẻ thù làm bố mẹ, cô yêu chính con trai của kẻ thù và có con với người đó. Cô làm sao có thể nhìn mặt bố mẹ đã chết oan của cô đây? Họ hi sinh tính mạng của mình để đưa cô ra khỏi chiếc xe sắp phát nổ đó để hôm nay cô nhận kẻ thù làm cha. Cuộc đời cô vậy là chấm dứt rồi.

Linda đang lái xe trên đường thì thấy một thai phụ đang đi thất thần giữa đường vắng người qua lại, cô píp còi mấy cái nhưng người phụ nữ trẻ không hề phản ứng mà vẫn bước đi như mộng du.

“Khánh Đan, cô muốn chết ư? Vậy tôi toại nguyện cho cô.” Ánh mắt Linda hiện lên sự độc ác rồi cô nhấn ga phóng lên phía trước.

“Khánh Đan, cô chết đi! Trở về với địa ngục, nơi đó mới thuộc về cô. Hahahaha...” Nụ cười của Linda tựa như vang từ dưới địa ngục lên khiến người ta có cảm giác ghê sợ, ánh mắt cô không còn chút lí trí nào mà thay vào đó là ánh mắt của quỷ dữ.

Đứa bé trong bụng Khánh Đan đập mạnh cô một cái khiến cô tỉnh táo hơn một chút, cô còn có con, dù cô mất đi tất cả nhưng vẫn còn đứa bé này, nó là con của cô. “Con ngoan, đừng đập mẹ nữa.” Khánh Đan dịu dàng xoa vào bụng mình. Tiếng động cơ xe ngay đằng sau khiến cô giật mình quay lại và nhìn thấy một chiếc xe đang lao về phía mình, Khánh Đan hoảng loạn ôm bụng chạy, càng chạy bụng lại càng đau dữ dội hơn.

“Cứu với!!! Ai cứu tôi với!!!!”

Khánh Đan dù đau nhưng vẫn cố gắng ôm bụng nặng nề chạy, miệng cố hét lên nhưng âm thanh dường như không hề phát ra, cô ngoảnh lại thì nhìn thấy ánh mắt Linda đang nhìn cô đầy oán hận.

RẦMMMM!!!!

Khi Khánh Đan chạy sang bên trái đường thì một chiếc ô tô ngược chiều đã đâm thẳng vào cô khiến cả người cô bị hất lên cao rồi rơi xuống đất. Mọi cảm giác biến mất hết, máu trong người không ngừng chảy ra lênh láng đỏ cả một vùng, Khánh Đan ôm lấy bụng mình, nước mắt không ngừng rơi xuống hòa lẫn máu

trên mặt cô khiến mắt cô nhòe đi, trước khi lịm đi cô còn nhìn thấy ánh mắt Linda hoảng sợ nhìn cô trong thoáng chốc rồi lại mỉm cười, nụ cười ghê rợn.

“Con của tôi...cứu với...” Khánh Đan đưa tay chơi với giữa khoảng không miệng liên tục lẩm bẩm “Đừng đi...”

20. Chương 20: Rời Bỏ

Khánh Đan được ông tài xế đã đâm cô đưa vào bệnh viện, ngay sau đó Hải Nguyên cùng bà Ngọc Lan và ông Văn Thịnh cũng vào bệnh viện. Thấy Khánh Đan đang được người ta đưa vào phòng cấp cứu, thần sắc nhợt nhạt, máu vẫn chảy thấm đẫm trên chiếc chăn mỏng, lòng anh đau đớn vô cùng, bà Ngọc Lan thì không ngừng khóc đến nỗi không đi nổi phải để ông Văn Thịnh đỡ. Hải Nguyên nắm lấy bàn tay đầy máu của cô không kìm được nước mắt:

“Em nhất định sẽ không sao.”

Khánh Đan nhìn anh rồi lại quay sang nhìn ông bác sỹ nét mặt lúc này cũng căng thẳng đến mức toát mồ hôi hột. Cô nghĩ có lẽ lần này chưa chắc cô đã bình yên mà ra khỏi phòng phẫu thuật.

“Xin hãy cứu lấy con tôi, nhất định phải cứu con tôi!” Giọng Khánh Đan vang lên yếu ớt nhìn ông bác sỹ cầu xin. Ông nhìn cô thở dài bất lực, đến tính mạng cô còn khó giữ, ông chỉ có thể cố hết khả năng của mình.

“Nhất định phải cứu cô ấy trước!”

Khánh Đan nghe tay nói, bàn tay nắm tay anh khê buông ra, ánh mắt tuyệt vọng nhìn anh. Phải rồi anh không cần đứa con này. Thế giới này không ai mong chờ đứa bé này ngoài cô. Giọng Linda cứ ám ảnh bên tai cô: “Anh ấy không hề yêu cô, cũng không cần đứa con trọng bụng cô, đối với anh ấy cô chỉ là gánh nặng trọng quá khứ...” Giọt nước mắt khê rơi từ khóe mắt cô, Khánh Đan từ từ nhắm mắt lại chìm vào cơn mê.

Khánh Đan khê mở mắt ra, cảm giác như vừa mới trải qua một giấc mơ dài, trong giấc mơ cô nhìn thấy bản thân mình từ ngày còn nhỏ cho đến khi gặp Hải Nguyên, cho đến vụ tai nạn vừa xảy ra. Cô nhìn thấy ô tô của Linda đang đuổi theo chính bản thân cô đang chạy trên đường, cô cố gắng gọi nhưng cho dù cô hét to như thế nào người kia cũng không nghe thấy. Chính mắt cô nhìn thấy chính mình bị xe đâm, máu chảy lênh láng, một đứa bé đột nhiên xuất hiện rồi cùng Linda mỉm cười bỏ đi, trước khi biến mất còn vẫy vẫy tay chào cô.

“Khánh Đan, em tỉnh rồi?” Hải Nguyên dịu dàng nhìn cô.

“Con thấy sao rồi?” bà Ngọc Lan cũng lên tiếng nhìn cô ánh mắt đầy sự lo lắng. Khánh Đan vẫn im lặng, tay cô sờ lên bụng nhưng chỉ cảm nhận được sự trống không.

“Con tôi, con tôi đâu?” Khánh Đan lo lắng nhìn Hải Nguyên, Hải Nguyên im lặng nhìn cô ánh mắt đau khổ.

“Con tôi đâu rồi? Anh mang con tôi đi đâu rồi...trả con cho tôi...trả cho tôi...” Khánh Đan kích động ngồi bật dậy ngừng lay lay Hải Nguyên.

“Em bình tĩnh một chút được không? Em bị mất quá nhiều máu...con...” Hải Nguyên chưa kịp nói hết câu thì Khánh Đan đã không ngừng la hét:

“Không!!! Không phải như vậy, con tôi làm sao có thể bỏ tôi một mình ở lại được...huhu...không thể nào...huhu...”

“Khánh Đan, con bình tĩnh lại đi, các con còn trẻ, sau này còn có thể sinh con mà.” Bà Ngọc Lan hốt hoảng nhìn cô.

Khánh Đan mặc kệ mọi người nói vẫn không ngừng la hét rồi ngất đi.

“Mẹ, mau đi gọi bác sỹ đến đây!” Hải Nguyên nói rồi đặt Khánh Đan nằm xuống giường, nước mắt Khánh Đan vẫn không ngừng chảy từ hai khóe mắt nhắm nghiền, nước mắt Hải Nguyên cũng không ngừng rơi xuống, nhìn cô đau khổ như vậy trái tim anh cũng đau khổ gấp trăm nghìn lần, anh phải làm đây? Thà anh là người chịu tất cả đau khổ trên đời này chứ không muốn cô phải đau khổ.

“Bác sỹ, cô ấy sao rồi?”

“Bệnh nhân quá kích động nên mới ngắt đi, sau khi cô ấy tỉnh lại người nhà nên chú ý một chút, đừng để cô ấy một mình.”

“Vâng, cảm ơn bác sỹ.” Hải Nguyên gượng cười cảm ơn ông.

Sáng hôm sau Khánh Đan tỉnh dậy, khác hẳn với trạng thái kích động của hôm trước, ánh mắt cô vô hồn nhìn lên trên trần nhà, dù mọi người có hỏi thế nào cô cũng không nói một lời. Hải Nguyên nhìn cô chỉ đành bất lực thở dài.

“Mẹ về nghỉ ngơi đi, con ở đây với cô ấy được rồi.”

“Con ở đây mấy hôm rồi, hay con về thay đồ rồi nghỉ ngơi đi.” Bà Ngọc Lan nói và nhìn trên tay áo anh vẫn còn vết máu khô từ hôm trước, từ lúc cô vào viện đến giờ anh vẫn luôn luôn túc trực ở bệnh viện không rời, Hải Nguyên nhìn vết máu trên tay áo mà thấy chua xót, vết máu này là của con anh, đứa con còn chưa kịp chào đời đã vội vã rời khỏi thế gian.

“Con muốn ở đây với Khánh Đan.” Hải Nguyên kiên định nói.

“VẬY MẸ VỀ NẤU CHÁO MANG ĐẾN ĐÂY.”

Bà Ngọc Lan thở dài và đi ra khỏi phòng bệnh. Khánh Đan quay sang nhìn Hải Nguyên rồi lại nhìn vết máu khô trên tay áo anh, lấy tay khẽ chạm vào nó như chạm vào đứa con bé bỏng của mình, phải thật nhẹ nhàng không nó sẽ đau, hai dòng nước mắt lại không ngừng rơi.

“Khánh Đan, anh xin em đừng như vậy được không?” Hải Nguyên đau khổ nhìn cô cầu xin. “Thà em cứ đánh anh hay là hét như hôm trước ít ra anh còn biết em đau khổ, em cả buổi cứ không nói gì thế này sẽ đổ bệnh mất!”

“Anh đi ra ngoài đi.”

“Khánh Đan...”

“Anh ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh một mình.” Khánh Đan không nhìn anh mà quay mặt về phía bên trong. Hải Nguyên nhìn cô thở dài bất lực rồi đi ra ngoài. Bên ngoài cửa hai anh cảnh sát cũng vừa đi đến:

“Chào anh, chúng tôi đến vì vụ tai nạn, tài xế đâm cô Trần nói có một chiếc xe ô tô ngược chiều cố ý đuổi theo và cố ý định đâm cô ấy, vì tránh chiếc xe đấy mà cô Trần mới bị xe kia đâm phải. Chúng tôi muốn lấy lời khai của cô Trần.” Một anh cảnh sát nói.

“Có chuyện vậy sao?” Hải Nguyên ngạc nhiên nhìn anh ta.

“Chúng tôi cần lời khai của cô Trần để xác minh lại.”

“Cô ấy hiện tại không ổn lắm, có lẽ là không giúp gì được các anh, nhưng tôi muốn biết rõ hơn về chuyện này.” Hải Nguyên nói.

“VẬY ANH HÃY THEO CHÚNG TÔI VỀ ĐỒN CẢNH SÁT.” Anh cảnh sát lịch sự nói.

“ĐƯỢC.” Hải Nguyên trả lời rồi nói với cô y tá vừa bước vào phòng: “Chị để ý cô ấy dùm tôi nhé!”

“Vâng.” Cô y tá trả lời rồi tiếp tục công việc của mình. Hải Nguyên nhìn Khánh Đan đang nằm trên giường một lúc rồi cùng cảnh sát đi.

Hải Nguyên ra khỏi đồn cảnh sát, trong lòng rối loạn vô cùng. Lời khai của tài xế chẳng có chút bằng chứng nào, cảnh sát cũng nói có thể đấy chỉ là biến số giả, mọi manh mối đều cắt đứt. Họ nói có thể tài xế bịa chuyện để giảm tội, nhưng anh lại cảm thấy ông ta không nói dối, trước khi Khánh Đan tỉnh lại cô cũng mê sảng, giọng nói yếu ớt đứt quãng nhưng có vẻ cô rất hoảng loạn như bị ai đó đuổi. Một vụ tai nạn thông thường thì ai đuổi được chứ? Chỉ có điều, từ khi Khánh Đan tỉnh lại không chịu nói năng gì, anh cũng không thể hỏi được gì. Hải Nguyên nghĩ một lúc liền gọi điện cho trợ lý của mình.

“Cậu giúp tôi điều tra chiếc xe ô tô mang biển kiểm soát 29xxxxx chủ sở hữu là ai, tìm xem chủ và xe đang ở đâu được càng tốt. Nhưng cũng có thể đây là biển số giả. Hình như là xe ford màu đen” Hải Nguyên tắt máy rồi tay nắm chặt lấy chiếc điện thoại.

Khánh Đan đang mông lung suy nghĩ thì có tiếng bước chân đi vào phòng cô ngẩng lên nhìn thì thấy một người phụ nữ đội mũ lưỡi chai đi vào, ánh mắt tràn ngập hận thù:

“Cô vẫn chưa chết sao?”

“Cô muốn gì?”

“Muốn gì ư? Bây giờ rất nhiều người biết tôi là người lái xe đuổi theo cô định đâm chết cô, cô nói xem tôi muốn gì?” Linda nói rồi lôi Khánh Đan xuống giường, Khánh Đan nhất thời đứng không vững nhưng vẫn cố gắng thoát khỏi bàn tay cô ta đang giữ chặt tay cô.

“Buông tôi ra.”

“Tôi mất tất cả thì cũng sẽ không để cô sống bình yên đâu!” Linda gằn giọng rồi lôi cô đi ra ngoài, hai người giằng co một lúc rồi Linda vẫn đưa được Khánh Đan ra khỏi bệnh viện. Khánh Đan vừa trải qua phẫu thuật căn bản không có sức để chạy đi đành theo Linda lên tầng thượng của tòa đối diện, Linda đi đoạn đường vắng người qua lại hơn nữa vào giờ nghỉ trưa nên cũng không ai biết gì.

Hải Nguyên đỗ xe vào bãi đỗ xe của bệnh viện rồi đi bộ lên, anh đi qua một chiếc xe ford đen liền dừng lại nhìn biển xe của nó tìm anh thất bại rồi chạy thật nhanh lên phòng Khánh Đan đang ở. Căn phòng trống không. Tự nhiên anh có một dự cảm không lành liền chạy ra ngoài thì va phải cô y tá đang cầm bình nước biển đi vào.

“Xin lỗi cô, cô cho tôi hỏi bệnh nhân phòng này đâu rồi?”

“Tôi không biết, tôi đến thay nước biển cho cô ấy đây, ày lại chạy đi đâu rồi à? Anh thấy cô ấy thì gọi về truyền nước nhé, chưa hết đâu.” Cô nói rồi đi ra ngoài.

“Hải Nguyên, mẹ mang cháo đến rồi, con gọi Khánh Đan dậy ăn cháo.” Bà Ngọc Lan lên tiếng từ ngoài cửa đi vào. “Ừa, con bé đâu?” Bà thấy chiếc giường trống không liền thắc mắc.

Hải Nguyên vẫn im lặng không nói gì.

“Cái mũ này của ai nhỉ? Sao lại rơi ở đây?” Bà Ngọc Lan nhặt chiếc mũ lên rồi đặt lên bàn.

Hải Nguyên nhìn chiếc mũ thấy nó rất quen, cảm giác như đã thấy ở đâu đó rồi.

“Em thích nó à, cho em đấy!” hải Nguyên nói rồi đội chiếc mũ lên đầu Linda, cô cười rất vui vẻ rồi lấy ra ngắm nghía nó mỉm cười ngốc nghếch.

Chuyện đó đã từ rất lâu rồi, không ngờ chiếc mũ này vẫn còn. “Linda đã đến đây, phải chăng cô ấy đã đưa Khánh Đan đi đâu?” Hải Nguyên nhớ đến chiếc xe dưới bãi đỗ xe của bệnh viện trong lòng thấy lo sợ.

“Mẹ báo cảnh sát đi, Khánh Đan bị bắt đi rồi!” Hải Nguyên nói rồi chạy đi mất. Anh đi tìm khắp bệnh viện cũng không thấy, hỏi mọi người cũng không ai biết, anh thở dài và nhìn lên trên cao chợt thấy bóng Linda trên tầng thượng của tòa nhà đối diện liền chạy thật nhanh lên trên đấy.

Linda thấy Hải Nguyên lên liền kéo Khánh Đan lùi lại phía sau gần lan can:

“Anh cuối cùng cũng xuất hiện.” Linda mỉm cười nhìn Hải Nguyên.

“Linda, em muốn làm gì?” Hải Nguyên hốt hoảng định chạy lại thì Linda ngăn cản.

“Không được lại gần, anh mà lại gần tôi sẽ đẩy cô ta xuống!” Linda đe dọa.

“Được, anh không lại gần, em hãy thả Khánh Đan ra.”

“Khánh Đan, cô giỏi thật đấy, lúc nào cũng có nhiều người bảo vệ cô. Cô biết không? Tôi rất ngưỡng mộ cô. Còn tôi, mọi người đều bỏ rơi tôi, đến anh ấy cũng bỏ rơi tôi vì cô.” Linda nói rồi đưa ánh mắt căm hận nhìn Hải Nguyên.

“Em đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa, Linda. Quay lại đi, mọi chuyện có thể từ từ giải quyết mà!” Hải Nguyên nhẹ nhàng khuyên.

“Giải quyết? Ai cũng biết tôi mới là kẻ muốn giết Khánh Đan, cảnh sát đang tìm tôi, giải quyết được sao? Anh nhất định bỏ tôi, giải quyết như thế nào? Hải Nguyên, từ nhỏ tôi đã yêu anh vậy mà anh đối xử với tôi ra sao?” Linda càng nói càng siết chặt tay giữ Khánh Đan, ánh mắt tức giận. “Anh phản bội tôi, tôi sẽ khiến anh và cô ta phải nếm mùi đau khổ khi mất người mình yêu là như thế nào!” Khánh Đan lúc này chỉ im lặng mặc kệ Linda, cô không còn sức để vùng vẫy nữa.

“Linda, em thả Khánh Đan ra, em muốn gì anh cũng đều đồng ý.”

“Thả cô ta, thả cô ta anh có yêu tôi không? Tất cả đã quá muộn rồi!” Linda càng nói nước mắt càng chảy giàn giụa.

“Linda, nghe lời anh, chỉ cần em thả cô ấy ra, chuyện gì cũng có thể bắt đầu lại từ đầu.” Hải Nguyên vừa nói vừa bước từng bước gần hai cô gái.

“Không, anh lừa tôi, tôi không tin!” Linda vừa nói vừa lùi lại phía sau

“Aaa...”

Cô vấp phải viên gạch và trượt chân ngã ngửa qua lan can, tay vẫn bám chặt lấy Khánh Đan. Khánh Đan phản ứng nhanh nên bám được vào thềm chắn cửa nhô ra bên ngoài khiến hai cô gái lơ lửng trên cao.

“Bám chắc tay tôi đừng buông ra.” Khánh Đan nói rồi dùng hết sức mình mà giữ chắc lấy tay Linda. Hải Nguyên thấy vậy liền tìm cách xuống cứu.

“Tôi hại cô tại sao cô còn cứu tôi?” Linda nói.

“Đừng nói nữa, giữ chặt lấy đi.” Khánh Đan nói tay cô đã dần trở nên mất cảm giác, bàn tay bám vào thềm rớm máu.

“Cô không hận tôi sao?”

“Cô coi tôi là bạn nhưng tôi lại làm chuyện có lỗi với cô.”

Linda nghe Khánh Đan nói thì im lặng. Cô đã từng coi Khánh Đan là bạn, nhưng chính cô là người lợi dụng lúc Hải Nguyên say để ép anh lấy cô, cô mới là người cướp người yêu của Khánh Đan. Cô còn hại chết đứa con chưa chào đời của cô ấy, suýt nữa hại chết cô ấy vậy mà cô ấy vẫn cứu cô, vẫn nói cô ấy có lỗi với cô. Trong chuyện này cô mới là người sai, cô vì tình yêu cố chấp mà tổn thương bao nhiêu người. Linda cúi xuống nhìn phía dưới khe mỉm cười rồi lại nhìn Khánh Đan, nhìn người con trai bất chấp nguy hiểm tìm cách xuống cứu người con gái anh yêu. Sắc mặt Khánh Đan trắng bệch, bàn tay rớm máu sắp không trụ được nữa, Linda nhìn lên bầu trời trong xanh rồi nói lỏng bàn tay.

“Cô làm gì vậy?”

“Buông tay ra đi, nếu không cả hai cùng chết đó!” Linda bình thản nói.

“Tôi sẽ không để cô chết đâu!”

“Thực ra tôi rất ngưỡng mộ cô. Anh ấy rất yêu cô!” Linda mỉm cười, nụ cười rất mãn nguyện rồi từ từ rơi xuống. Cuộc đời này cô gặp được những người yêu thương cô như vậy cô đã rất mãn nguyện rồi, một Mark luôn ở bên cô để cô thoải mái trút giận, một Hải Nguyên luôn chiều theo ý muốn của cô, một Khánh Đan đến giây phút sinh tử cũng gạt qua ân oán mà cứu cô, tha thứ lỗi lầm của cô. Chỉ là cô không biết trân trọng.

“Không...ggg!!!!” Khánh Đan hét lên trong tuyệt vọng khi tận mắt chứng kiến Linda buông tay cô rơi xuống đất mà không làm gì được. Bàn tay cô không còn chút cảm giác gì nữa, mọi thứ xung quanh mờ đi cô buông tay để bản thân rơi tự do bỗng một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô.

“Xin lỗi đã làm phiền gia đình cho phép chúng tôi lấy lời khai của cô Trần.” Anh cảnh sát đi đến chào bà Ngọc Lan và Hải Nguyên rồi nói.

Bây giờ con gái tôi rất yếu, các anh để sau được không?” Bà Ngọc Lan lên tiếng trả lời.

“Nhưng chúng tôi cần kết thúc vụ án, bà xem có thể...?”

Lúc này Khánh Đan đã tỉnh lại cô mơ hồ nghe được cuộc nói chuyện bên ngoài liền lên tiếng:

“Cho họ vào đi.”

Anh cảnh sát thấy vậy liền bước vào trong, bà Ngọc Lan thấy vậy dù không muốn cũng đành im lặng.

“Xin lỗi làm phiền cô nghỉ ngơi.” Anh ta mỉm cười. “Cô có thể tường thuật lại vụ việc hôm trước không?”

Khánh Đan nhìn cảnh sát một lúc, lúc này trong đầu Khánh Đan hiện lên cảnh chiếc xe Linda đã đuổi cô hôm trước khiến cô bị tai nạn rồi cảnh Linda buông tay và rơi xuống đất, ánh mắt thanh thản nhìn cô.

“Tai nạn chỉ là ngoài ý muốn, do tôi đi đường không cẩn thận.” Khánh Đan đáp.

“Nhưng có nhân chứng đã xác nhận là cô Linda cô tình muốn đâm cô.” Anh cảnh sát nhìn Khánh Đan có chút nghi ngờ.

“Mọi người hiểu lầm rồi, là tôi muốn tự tử, cô ấy đã cứu tôi.” Giọng Khánh Đan yếu ớt vang lên.

“Cô chắc chắn?”

“Vâng.” Câu trả lời của Khánh Đan khiến mọi người trong phòng bệnh đều ngạc nhiên nhìn cô.

“Nhưng qua điều tra hiện trường và nhân chứng cho thấy...”

“Xin lỗi tôi mệt rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Khánh Đan cắt ngang lời anh ta nói và quay đi. Khuôn mặt cô bình thản khế nở một nụ cười. Anh cảnh sát đành lắc đầu đi ra ngoài.

“Hải Nguyên.

Lúc anh về thì em đã ở một nơi rất xa rồi. Thời gian qua, dù rất ngắn nhưng đã xảy ra quá nhiều chuyện, em không thể đối mặt được với tất cả nên đã chọn cách nhẹ nhàng nhất, đó là ra đi. Em biết dù em đi đến nơi nào anh cũng vẫn sẽ tìm thấy em, nhưng xin anh đừng đi tìm em.

Khánh Đan”

Lá thư trên tay Hải Nguyên rơi xuống đất, anh nhìn căn phòng trống rỗng, anh nhìn đồ đạc đã được thu dọn gọn gàng trái tim anh đau quặn lên. Mới một buổi sáng anh bận việc không vào bệnh viện được đến khi anh vào thì cô đã đi mất. Cô chọn cách ra đi cũng không cho ai được giải thích. Trong mắt cô bây giờ anh là người đàn ông bội bạc, rũ bỏ con của hai người. Vì sao lại như vậy? Anh thật sự không hiểu.

Nam Phong đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Hải Nguyên ngồi ngây trên giường liền hỏi:

“Khánh Đan đâu?”

“Cô ấy đi rồi!”

21. Chương 21: Gặp Lại Giữa Biển Người Mênh Mông

Bảy năm sau.

Paris.

“Lưng phải thẳng lên, ngẩng cao đầu...Như vậy...Đúng rồi, em làm tốt lắm!”

“Nào, chúng ta cùng bắt đầu lại...”

Hải Nguyên nhìn người con gái phía bên trong phòng học đang chuyên tâm giảng dạy cho học viên, nụ cười hiếm hoi trên gương mặt anh tự nhiên xuất hiện. Bao nhiêu năm cô vẫn không hề thay đổi, điệu múa của cô vẫn làm anh mê hồn như ngày nào dù thời gian có trôi qua bao nhiêu đi chăng nữa cô vẫn là một cô gái của ngày đó, còn anh vẫn mãi chỉ đứng từ xa mà nhìn cô.

Renggg...! Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hải Nguyên nhấc máy nói mấy câu rồi cúp máy và đi khỏi trường học, bên tai vẫn nghe rõ giọng nói dịu dàng của cô hòa lẫn trong tiếng nhạc.

“Buổi học hôm nay kết thúc, từ ngày mai cô Lenka sẽ dạy các bạn một thời gian, chúc các bạn có một thời gian cùng giáo viên mới học tập vui vẻ!”

“Cô giáo không dạy chúng em nữa ạ?”

“Sau kì nghỉ phép của cô chúng ta sẽ gặp lại nhau!” Khánh Đan đáp.

“Vậy chúng em hi vọng cô mau chóng trở về.”

“Cảm ơn các bạn!” Khánh Đan mỉm cười nhìn học viên của mình từng người rời khỏi lớp hết rồi mới đi. Trời lại bắt đầu đổ mưa, Khánh Đan lơ đãng nhìn mưa đang rơi trong lòng bỗng có chút man mác buồn rồi lại tự mỉm cười với chính mình.

“Cô giáo, chị cũng đến đây sao?”

Khánh Đan nghe thấy giọng Anna liền quay lại mỉm cười nhìn cô gái đứng cạnh mình.

“Em cũng ra đây đi dạo hả?”

“Phong cảnh ở đây rất đẹp mà. Chị hình như rất thích đến đây, có phải có bí mật gì ở đây hay là kỉ niệm?” Anna hỏi.

“Thói quen thôi.” Khánh Đan nói rồi nhìn ra phía dòng sông khẽ mỉm cười nhìn ra dòng sông, gió thổi khiến mái tóc cô tung bay che khuất đi ánh mắt thoáng u buồn. Anna thấy vậy cũng im lặng nhìn cô gái bí ẩn trước mắt mình. Quen Khánh Đan mấy năm, cô từ học viên trở thành bạn, thành em của Khánh Đan nhưng dường như cô hiểu rất ít về Khánh Đan, nhìn vào mắt cô ấy, cô thấy sự bi thương, u uất vô cùng nhưng cô ấy lại luôn cố gắng mỉm cười, có lẽ cô ấy đã phải chịu những tổn thương vô cùng lớn. Tổn thương như thế nào mới khiến một ánh mắt kiêu diễm như thế kia trở nên u uất chứ?

“Chị xem, ở đây có bao nhiêu cặp khóa của các đôi tình nhân, hôm nay em cũng phải cùng anh ấy khóa một cặp khóa khắc tên chúng em lên mới được, hihi, nghĩ đã thấy lãng mạn rồi.” Cô bé cười nói và tưởng tượng về tình yêu đẹp đẽ của mình, Khánh Đan chỉ mỉm cười nhìn cô bé, rất nhiều năm trước cũng có người cùng cô làm việc lãng mạn này, trái tim của hai người lúc đó tràn ngập nhiệt huyết yêu thương và ước mong về tương lai hạnh phúc, nhưng giờ nghĩ lại chỉ là nỗi đau không thể xóa nhòa.

“Hay hôm nay chị cùng em đi, em giới thiệu cho chị bạn trai của em. “

“Hi, em đi gặp người yêu mà định đưa chị đi làm kì đà hả?”

“Không đâu, càng đông càng vui mà, anh ấy cũng nói muốn biết về cô giáo mà em hay nhắc đến là người như thế nào. Đi mà!”

Thấy Anna nũng nịu nhất định muốn cô đi Khánh Đan cũng chỉ biết gật đầu đồng ý với cô.

Paris vẫn như vậy, nắng vàng, khung cảnh lãng mạn mê hoặc lòng người. Chỉ có con người không còn như trước. Anh không còn là chàng trai phóng khoáng lãng mạn bên dòng sông hét vang với cô rằng tôi yêu em, rất yêu em nữa. Đến Paris mấy ngày, mấy ngày lang thang trên các con phố nhỏ nhớ về từng kỉ niệm đã đi qua, thỉnh thoảng đến trường cô dạy học âm thầm ngắm nhìn cô đang hòa mình vào trong điệu múa. Từ khi cô bỏ đi anh đã không ngừng tìm kiếm tung tích của cô, khi tìm thấy rồi lại không dám đối diện cô, chỉ đành âm thầm mà quan tâm đến cô.

Cuộc sống của cô cứ thế bình yên trôi qua, không còn xuất hiện một người tên Hải Nguyên, cũng không xuất hiện bất cứ ai liên quan đến quá khứ nữa. Có lẽ đó cũng là một lựa chọn tốt để nỗi đau ấy dần chìm sâu trong kí ức.

Cũng chính nơi này Hải Nguyên đã mang đến cho cô những kỉ ức đẹp nhất về mối tình đầu khiến cô không thể nào quên, mỗi khi nghĩ lại nụ cười trên môi cô thoáng xuất hiện nhưng lại biến mất một cách xót xa. Hận anh nhưng trái tim cô không một ngày nào không nghĩ về anh. Bây giờ nó là yêu hay là hận cô cũng không phân biệt được rõ ràng nữa, chỉ biết nó là một thứ thói quen ăn mòn tâm trí cô, là một thứ suy nghĩ trong cuộc sống của cô không thể tách rời.

“Chị đang nghĩ gì vậy?” Anna hỏi cô.

“Không có gì.” Khánh Đan mỉm cười đáp.

“A, anh ấy đến rồi kìa.” Anna nói rồi chỉ về phía sau Khánh Đan nụ cười rất hạnh phúc, Khánh Đan quay lại nhìn theo hướng tay Anna chỉ cô thấy người thanh niên ăn mặc đơn giản nhưng khá đẹp trai, anh ta đang nhìn Anna mỉm cười, hai chiếc thuyền cũng từ từ tiến lại gần nhau. Cùng lúc đó, người con trai mặc bộ đồ vest ngồi phía đầu thuyền bên kia đứng dậy tiến lại phía hai người, ánh mắt đó quá đỗi thân thuộc, bóng dáng ấy đã xuất hiện hàng ngàn lần trong giấc mơ của cô, trong phút chốc trái tim cô như ngừng đập, nụ cười trên môi bỗng trở lên cứng đờ.

Anna và Hoàng Khải vẫn nói chuyện vui vẻ, không hề để ý đến thái độ khác lạ của Hải Nguyên và Khánh Đan. Khánh Đan ngoảnh mặt ra nhìn dòng sông tránh ánh mắt Hải Nguyên vẫn không ngừng nhìn mình. Cô vẫn như vậy, thời gian cho cô thêm vẻ quyến rũ đầy mê lực, ánh mắt ánh mơ hồ sâu thẳm trông có vẻ bình yên nhưng bên trong chứa đựng sự bị thương không tả xiết. Ánh mắt ấy anh từng nhìn thấy ở cô năm mười bảy tuổi khi cô đứng trước mộ bố mẹ, ánh mắt khiến anh xót thương mà muốn bảo vệ cô cả đời này khỏi sự tổn thương. Anh từng tự nhủ với bản thân nhất định sẽ mang hạnh phúc lấp đầy trong ánh mắt ấy nhưng cuối cùng anh lại là kẻ khiến cho cuộc đời cô thêm đầy bi thương. Từ đó trở đi, ánh mắt ấy không bao giờ biết cười nữa, cô thể hiện nó bằng sự bình yên, bình yên đến xót xa.

Phải chăng buổi gặp gỡ hôm nay chính là duyên phận? Bao nhiêu lần anh đến đây, bao nhiêu lần anh đứng trước nhà cô, đi theo cô nhưng cô tuyệt nhiên không phát hiện, vậy mà lại vô tình gặp được cô ở đây. Anh rất cuộc có mong được gặp lại cô như thế này không? Nhìn cô ngồi ngay trước mặt anh mà lại xa vô cùng. Từ đầu tới cuối cô chỉ im lặng nhìn ra dòng sông, thỉnh thoảng mỉm cười nói chuyện cùng Anna và Hoàng Khải, chứ không hề nói với anh một lời. Phải chăng cô vẫn hận anh? Không biết bao nhiêu lần trong mơ anh mong đối diện với cô, nhưng giờ đối diện lại không biết phải nói gì, bao nhiêu lời muốn nói đều bị sự im lặng của cô nuốt mất.

“Tổng giám đốc, hôm nay anh sao thế?” Hoàng Khải hỏi.

“Không có gì.” Hải Nguyên lơ đãng trả lời cậu ta.

“Là cô ấy phải không?” Hoàng Khải hỏi anh nhưng dường như lại là một sự khẳng định chắc chắn. “Anh còn yêu cô ấy sao không tìm cô ấy? Tôi thật không hiểu hai người nghĩ gì nữa, còn yêu sao không nói ra mà lại âm thầm quan tâm người ta. Trốn tránh cũng trốn đến bảy năm rồi!”

“Cậu không hiểu!”

“Quả thực là tôi không hiểu! Nhưng tôi nghĩ hai người đã lỡ mất quá nhiều thời gian rồi, còn để lỡ dở nữa sẽ thực sự mất đi mãi mãi đấy!” Hoàng Khải nói rồi đi ra khỏi phòng. Hải Nguyên lặng thinh không nói gì rồi lấy thuốc ra châm hết điếu này tới điếu khác mà quên mất thời gian cho đến khi thấy trời sáng mới đứng dậy và lấy điện thoại ra gọi.

Bảy năm ột cuộc chạy trốn, Khánh Đan cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ không gặp lại anh nữa. Nhưng, số phận vẫn để cô gặp tại anh nơi kỷ niệm cũ. Cảnh vẫn thế, con người thì đã thay đổi, anh thay đổi, cô cũng không còn như trước nữa. Thời gian khiến cho vẻ đẹp của anh nhuộm màu phong trần nhưng khoác trên mình bộ vest lại không hề đối nghịch mà vô cùng hòa hợp. Còn cô, bảy năm đã khiến cô già đi từ vẻ bề ngoài lẫn suy nghĩ. Nhìn anh im lặng bỗng khiến cô cảm thấy câu hỏi: “Anh khỏe không?” trở nên thừa thãi. Muốn nói, muốn hỏi nhưng lại không biết nói như thế nào, vậy mà cô vẫn nghĩ anh vẫn còn nhớ đến cô, có lẽ nó chỉ là sự áy náy của quá khứ.

Những ngày sau đó cuộc sống của Khánh Đan vẫn bình lặng trôi qua, không có gì thay đổi. Có lẽ số phận cho cô gặp lại anh chỉ để cả hai hiểu rằng quá khứ đã xa lắm rồi, giờ đây cuộc sống mới đã bắt đầu, không ai còn liên quan đến ai.

Ngày nghỉ, Khánh Đan đi lang thang trên con phố nhỏ rồi đi vào quán cà phê quen gọi một tách cà phê và chăm chú đọc quyển tạp chí.

“Anh có thể ngồi đây được không?”

Giọng người con trai vang lên rất lịch sự khiến cô giật mình ngẩng đầu lên nhìn rồi khẽ gật đầu mỉm cười. Hải Nguyên ngồi xuống đối diện Khánh Đan và mở tạp tài liệu ra chăm chú xem. Anh thực sự thay đổi rồi.

Nếu là trước đây anh xông thẳng tới chỗ người khác ngồi và giật lấy quyển sách trên tay người ta thì bây giờ anh lịch sự đến xa cách. “Phải rồi, quá khứ đã qua rồi”. Khánh Đan khẽ mỉm cười mà lòng chưa xót.

“Em cười gì vậy?”

Hải Nguyên đột nhiên ngẩng lên nhìn Khánh Đan hỏi, cô như bị người khác bắt quả tang mình đang nhìn trộm liền gượng gạo nói với anh: “À... Không có gì.” rồi quay mặt đi che dấu ánh mắt bối rối của mình. Thấy anh im lặng một lúc tôi mới quay lại nhìn anh phát hiện ra anh vẫn đang nhìn mình, trên môi còn phảng phất nụ cười, bỗng nhiên mặt cô trở nên nóng bừng.

“Thời gian qua em sống có tốt không?” Anh hỏi.

Khánh Đan im lặng một lúc mới nói: “Tốt!” nhìn gương mặt anh vẫn nụ cười đầy nhưng không nói gì.

“Bố...mọi người... vẫn khỏe chứ?”

“Bố mẹ vẫn khỏe, họ rất nhớ em.” Hải Nguyên nhìn cô, ánh mắt như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu cô, cô im lặng khẽ cúi đầu xuống, anh lại nói tiếp: “Hải Minh đã kết hôn cùng Nhật Lệ, đứa bé đã sáu tuổi rồi, tên là Tuyết.”

“Nhật Lệ không liên lạc được với em cũng rất lo lắng.”

“Thảo Vân lên Tây Bắc dạy học. Nghe nói cô ấy đã lấy một anh chàng người dân tộc, sống rất hạnh phúc.”

Khánh Đan lắng nghe anh nói khẽ mỉm cười, trước đây Thảo Vân luôn ước mơ trở thành giáo viên, giờ đây có lẽ ước mơ đã thành sự thật rồi. Thảo Vân từng vì Hùng Tuấn mà học ngành mình không thích để giúp đỡ cậu ấy, nhưng cuối cùng cô đã lựa chọn từ bỏ mà đi theo ước mơ đơn giản của mình, tìm kiếm một hạnh phúc thực sự thuộc về cô ấy. Tình yêu thầm lặng của Nhật Lệ cũng được báo đáp xứng đáng. Họ đều là những người dám từ bỏ, chấp nhận hi sinh vì tình yêu của mình, dám đối mặt với nó. Còn cô, cô lại chọn cách chạy trốn.

“Còn em?”

Nghe anh hỏi nhất thời Khánh Đan không hiểu anh nói gì liền ngạc nhiên nhìn anh: “Em..?”

“Ước mơ của em thì sao?” Khánh Đan ngây người ra nhìn anh. Tiếng chuông điện thoại liền vang lên.

“Anh ra ngoài nghe điện thoại chút!” Anh mỉm cười rồi đi ra ngoài, Khánh Đan cúi xuống đưa tay khuấy tách cà phê đã nguội trên bàn chợt nhìn hàng chữ trên bìa tập tài liệu của anh: Dự án xây dựng trại trẻ mồ côi, người phụ trách: Dương Hải Nguyên, nó khiến cô để ý. Trước đây cô và anh cũng từng đề cập đến chuyện này, anh biết cô luôn mong muốn xây dựng một cô nhi viện quy mô lớn để những đứa trẻ như cô có một mái ấm thực sự, một cuộc sống tốt hơn, nhưng hai người vẫn chưa kịp thực hiện. Khánh Đan tò mò nhắc lên xem, trong tập tài liệu đã có kế hoạch đầy đủ, thậm chí bản vẽ chi tiết, tất cả giống như những gì cô mong ước. Hóa ra anh chưa bao giờ quên, anh luôn nhớ, thậm chí còn nhiều hơn những gì cô nhớ, mắt Khánh Đan nhòa đi.

“Khánh Đan.” Nghe tiếng anh gọi Khánh Đan giật mình cúi xuống lau vội những giọt nước mắt trên mặt rồi ngẩng lên nhìn anh, nhìn tập tài liệu trên tay mình liền đặt lại về phía anh:

“Xin lỗi anh, em...”

“Không có gì, thực ra cũng không có gì bí mật. Kế hoạch này anh đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, chỉ là hiện tại thiếu một hiệu trưởng có tâm huyết, công việc của anh lại bận rộn không thể làm được. Anh thấy em cũng rất thích hợp đấy! Em nghĩ thế nào?” Hải Nguyên mỉm cười nhìn cô, Khánh Đan không trả lời anh mà đưa tách cà phê lên miệng nhấp một ngụm.

“Có người muốn gặp em đấy.” Hải Nguyên nói rồi nhìn ra phía cửa, Khánh Đan cũng nhìn theo anh thấy một người con trai đang tiến lại phía hai người. Trước mắt cô là người con trai đã nhiều năm không gặp, anh vẫn như vậy, ánh mắt nhìn cô mang theo sự bình yên hiếm có: “Vì anh là người mang đến bình yên cho em!”

Trở về nhà sau một ngày lang thang trên các con phố, hai chân tê dại, Khánh Đan uể oải leo lên giường nằm. Sự thật trước mắt khiến cô không thể tin nổi hay đúng hơn là chưa thể chấp nhận nổi. Bảy năm qua

cô sống trong sự dày vò của tình yêu, của oán hận rồi đột nhiên một người xuất hiện tự nhận là anh trai cô, cho cô biết sự thật không như cô vẫn biết. Có nên vui không? Cô không còn là kẻ cô độc giữa cuộc đời này không có người thân nữa, cô có một người anh trai, có một gia đình thực sự. Người cô vẫn nghĩ là người đã hủy hoại gia đình cô, khiến bố mẹ cô chết oan thực chất là những người yêu thương cô hết mực, vậy mà cô oán trách họ, nhấn tâm rồi bỏ họ mà đi, sau khi cô đi rồi họ đau khổ như thế nào?

Khánh Đan đứng giữa sân bay đông người nhìn tờ vé máy bay trên tay trầm ngâm một hồi rất lâu rồi mới đi đến quầy đổi vé.

“Xin lỗi, làm phiền chị đổi giúp tôi vé bay đến Việt Nam.”

22. Chương 22: Trở Về Việt Nam

Rời khỏi sân bay, khung cảnh trước mắt Khánh Đan hoàn toàn khác so với bảy năm về trước, đường phố đông người, tòa cao ốc mọc lên san sát, mọi thứ dường như trở nên xa lạ. Phải chăng vì cô quá cố gắng quên đi hồi ức về nơi này nên mới có cảm giác xa lạ như vậy? Tất cả cứ như bước ra từ trong giấc mộng vậy.

“Chi ơi, chị đi về đâu?”

“...”

“Này chị!” Phải đến khi tài xế nhắc tới lần thứ hai cô mới quay lại nhìn anh ta gượng cười rồi đọc địa chỉ cho anh ta.

Khánh Đan nhìn những con phố trước đây cô từng đi qua bây giờ hai bên là các tòa cao ốc, trung tâm thương mại hay các khu chung cư khang kham, những quán xá trước đây cô từng đến có lẽ chỉ còn tồn tại trong kí ức.

“Xin lỗi, anh cho tôi xuống đây được không?” Khánh Đan nhìn con phố phía trước liền lên tiếng.

“Còn chưa đến mà.”

“Không, cho tôi xuống đây được rồi, cảm ơn anh.”

Khánh Đan trả tiền cho tài xế rồi bước xuống xe, khung cảnh xung quanh cô bỗng trở nên vừa quen vừa lạ, cô biết chỉ qua vài đoạn phố nữa là về đến nhà nhưng cô lại không biết làm sao phải đối diện với mọi người, vừa muốn gặp nhưng lại sợ. Khánh Đan ngồi trong quán cà phê nhìn ra ngoài đường giờ tan tầm kẻ thả dãi, ngoài đường đông như vậy, taxi cũng không gọi được, cô biết phải đi đâu?

Hải Nguyên đang ngồi trong phòng họp cùng mấy nhân viên thì nhận được điện thoại, anh nhíu mày nhìn dãy số lạ trên màn hình rồi nhắc máy, đầu dây bên kia im lặng một lúc mới nói:

“Là em, anh bây giờ có rảnh không? Có thể qua đây đón em được không?” Anh nghe giọng nói thân quen vang bên tai mình, miệng khẽ mỉm cười.

“Anh...rảnh, rất rảnh. Em đang ở đâu?”

“Ở công viên gần trường học.”

Hải Nguyên mỉm cười rồi cúp máy, thấy mọi người đang nhìn anh có vẻ khác lạ anh liền nghiêm mặt lại: “Tôi có việc đi trước, mọi người cứ tiếp tục họp. Buổi tối Hoàng Khải gửi báo cáo cho tôi!” Anh nói rồi đi nhanh ra khỏi phòng họp, mấy cô nhân viên ngạc nhiên nhìn theo bước anh đi.

Hải Nguyên đến công viên, thấy Khánh Đan đang nhìn ra bờ hồ, miệng anh khẽ mỉm cười rồi tiến lại phía cô đang ngồi.

“Em về sao không gọi anh ra sân bay đón?”

“Anh còn bận làm việc mà.”

“Ồ, anh có bận gì đâu.” Khánh Đan nghe Hải Nguyên nói thì im lặng không nói gì nữa.

“Thôi, chúng ta về nhà thôi.” Hải Nguyên nói rồi xách chiếc vali cho vào cốp xe rồi mở cửa xe cho Khánh Đan. Cả đoạn đường cô đều im lặng nhìn ra bên ngoài:

“Đúng là thay đổi nhiều thật.”

“Ừ, cũng bảy năm rồi còn gì.” Khánh Đan quay sang nhìn anh lại thấy anh đang nhìn mình, cô khẽ mỉm cười.

“Anh có thể...đưa em đến một khách sạn nào gần đây được không?”

“Em không về nhà sao?” Hải Nguyên nhú mày nhìn cô.

“Em...” Khánh Đan nhìn Hải Nguyên rồi quay đi không nói gì nữa.

“Ừ, vậy cũng được.”

Hải Nguyên đáp rồi cũng không nói thêm câu nào nữa. Bên ngoài đường tiếng động cơ xe lẫn tiếng còi ồn ào, nhưng bên trong xe vẫn im lặng lạ thường, Hải Nguyên liền đưa tay lên bật nhạc để bớt đi sự im lặng trong xe, Khánh Đan nghe điệu nhạc quen thuộc và chìm hẳn vào điệu nhạc du dương mà ngủ quên lúc nào không biết.

Khánh Đan tỉnh dậy thấy xung quanh yên tĩnh, lại thấy Hải Nguyên ngồi bên cạnh vẫn chăm chú nhìn mình cô liền ngồi hẳn dậy:

“Bây giờ là mấy giờ rồi ạ?”

“Bảy giờ tối.” Hải Nguyên đáp.

“Ôi, em ngủ lâu thế cơ à, sao anh không gọi em dậy?”

“Thấy em ngủ ngon quá nên anh không nỡ gọi dậy, chắc em đi đường mệt rồi, lên phòng thay đồ đi, anh đã đặt phòng cho em và mang đồ lên rồi.” Anh khẽ mỉm cười.

“Cảm ơn anh.”

“Với anh mà em còn phải cảm ơn à. Đi thôi.” Anh nói rồi mở cửa xe cùng cô đi ra ngoài. Không khí bên ngoài hơi lạnh khiến cô khẽ run, Hải Nguyên thấy vậy liền cởi áo vest của mình khoác lên cho cô.

Cái cảm giác một ngày đi xa rồi được ngâm mình trong nước nóng thật sự rất thoải mái, Khánh Đan mãi hưởng thụ mà quên cả thời gian, khi cô bước ra khỏi phòng vẫn thấy Hải Nguyên kiên nhẫn ngồi ở phòng khách liền ngạc nhiên nhìn anh:

“Sao anh vẫn còn ở đây?”

“Anh đợi em đi ăn cơm.” Hải Nguyên bình thản đáp, tay vẫn cầm quyển tạp chí. “Em vào thay đồ rồi đi ăn cơm!” Khánh Đan nghe anh nói khẽ nhăn mặt rồi chạy vào trong phòng ngủ.

Hải Nguyên và Khánh Đan ăn tối xong thì đi dạo quanh bờ hồ trước khi về khách sạn. Không khí se lạnh của mùa thu cùng hương hoa sữa khiến tâm trạng con người trở nên thoải mái, Khánh Đan nhìn những cặp đôi đang đi cùng nhau cười nói ríu rít cũng bất giác mà mỉm cười, trong lòng cảm giác yên bình vô cùng.

“Anh nói xem, sau này chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?” Khánh Đan mỉm cười nhìn Hải Nguyên, Hải Nguyên nhìn hai ông bà già đang đi dạo ở gần đấy, mỉm cười tinh nghịch:

“Sau này chúng ta già rồi sẽ như hai cụ già kia, một tay anh dắt tay em, một tay anh dắt LuLu. À mà lúc đấy phải gọi là bà Khánh Đan chứ nhỉ?” Anh nói rồi một tay đưa lên cằm ra vẻ suy nghĩ rồi gật gù, tay còn lại thì nắm tay cô. “Bà Khánh Đan ơi, đi nhanh lên nào!”

“Anh thật quá đáng, một tay dắt tay em, một tay dắt LuLu là ý gì hả?” Khánh Đan trợn mắt lên lườm anh, Hải Nguyên chỉ chờ có vậy liền đắc ý cười haha và chạy đi.

“Đứng lại. Mau đứng lại!” Khánh Đan đuổi theo Hải Nguyên nhưng anh vẫn không ngừng chạy và quay lại cười trêu cô rồi chẳng may đâm xầm vào gốc cây đang trước.

“Hahaha... đáng đời anh, dám trêu em hả?” Khánh Đan nhìn Hải Nguyên lảo đảo phía trước không nhịn được cười đến khi anh ngồi hẳn xuống mới chạy ra lo lắng hỏi anh:

“Anh không sao chứ?”

“Sắp chết rồi!” Hải Nguyên thều thào nói.

“Hả, không phải nghiêm trọng thế chứ?” Khánh Đan nghe giọng anh càng lo lắng hơn.

“Ha ha ha, ngốc quá, em đúng là ngốc thật, hahaha...” Hải Nguyên cười sung sướng còn Khánh Đan vẫn ngây ra nhìn anh một lúc mới hiểu.

“Anh còn đùa được à.” Khánh Đan xì mặt nhìn anh rồi bỏ ra ghé đá ngồi, Hải Nguyên thấy vậy liền chạy theo dỗ dành cô:

“Anh sai rồi, lần sau không đùa nữa được chưa?”

Khánh Đan không thèm để ý đến anh mà ngoảnh mặt đi ra chỗ khác.

“Thôi mà Khánh Đan yêu quý, đừng giận anh nữa. Được không?” Hải Nguyên vẫn không ngừng dỗ dành. Khánh Đan nhìn anh rồi bĩu môi quay đi.

“Hi hi, không giận anh nữa phải không? Anh hứa sẽ ngoan mà.” Hải Nguyên giả bộ ngây thơ nhìn cô khiến cô bật cười.

“Anh đúng là đáng ghét!”

“Ờ, nhưng vẫn có người yêu anh đấy thôi, hehe” Hải Nguyên cười rồi vòng tay ôm eo cô.

“Hải Nguyên, mười năm sau chúng ta cũng sẽ giống như họ phải không?” Khánh Đan nói, ánh mắt hướng về một đôi vợ chồng đang đi cùng một đứa bé bên vỉa hè bên kia ngưỡng mộ.

“Mười năm sau, chúng ta vẫn sẽ đi trên con đường này, một tay anh nắm tay em, một tay nắm tay con, chúng ta cùng nhau đi dạo.” Hải Nguyên dựa cằm vào vai cô nhìn ra xa mỉm cười, Khánh Đan ngoảnh lại nhìn anh cũng mỉm cười hạnh phúc, anh nhìn cô rồi đặt một nụ hôn lên môi cô, gió hiu hiu thổi khiến lá cây xào xạc trong đêm yên tĩnh...

Nhiều năm trước, tại nơi này cô và anh hẹn ước về mười năm sau, về hạnh phúc mãi mãi. Bây giờ, đã hơn mười năm qua đi, hạnh phúc không có được, tình yêu không còn nữa, hai người chỉ còn là những người thân thuộc nhưng lại xa lạ vô cùng, mãi mãi không thể cắt đứt mối duyên tình nhưng lại không thể ở bên nhau, những gì có thể chỉ tồn tại trong hồi ức và sự tiếc nuối.

“Em đang nghĩ gì vậy?”

Hải Nguyên lên tiếng, Khánh Đan nhìn anh một lúc rồi mỉm cười.

“Không có gì, em muốn sang bên kia mua quyển sách.”

“Ừ.” Hải Nguyên mỉm cười rồi cùng cô đi chọn sách. Khánh Đan đi qua một lượt các giá sách, ngày xưa cô không hay đọc những loại truyện này, nhưng từ khi quen Lan Anh, cô bé hay đọc tiểu thuyết ngôn tình nên cũng muốn đọc thử xem hay không, đi đi lại lại một hồi cũng không biết quyển nào hay, cô tiện tay nhắc lên một cuốn có tựa đề “Bên nhau trọn đời” của Cổ Mạn, đọc đoạn giới thiệu đằng sau của nó, khẽ mỉm cười rồi lại đặt xuống. “Có thể nắm tay nhau đến đầu bạc răng long được không, hay chỉ là ước mơ không thể thực hiện được?”

“Em không chọn quyển nào à?” Hải Nguyên thấy Khánh Đan bước ra tay không liền hỏi.

“Hi, anh cũng thích đọc truyện cơ à?” Khánh Đan mỉm cười nhìn túi sách trên tay anh.

“Sách kinh tế.” Hải Nguyên giơ túi lên mỉm cười. “Thôi, muộn rồi, anh đưa em về.” Anh nói rồi bước ra ngoài, cô khẽ mỉm cười đi theo sau. Đi sang đường đông người Hải Nguyên tự nhiên nắm tay cô mà bước đi, cô định rút tay mình ra khỏi tay anh nhưng giữ chặt lấy:

“Đường đông xe lắm, cẩn thận.” Khánh Đan ngẩng lên nhìn anh rồi thả lỏng bàn tay mình trong bàn tay anh, môi anh khẽ nhếch lên cười mà như không cười. Anh vẫn nắm chặt tay cô đến khi về tới khách sạn mới buông tay ra.

“Em ngủ sớm đi nhé!”

“Vâng, anh cũng về rồi ngủ sớm đi.” Khánh Đan khẽ đáp.

“À, anh thấy mọi người nói quyển này cũng hay nên mua cho em.” Hải Nguyên nói rồi lấy ra trong túi quyển truyện có tựa đề “Bên nhau trọn đời”.

“Cảm ơn anh.” Khánh Đan khẽ cười rồi nhận lấy quyển sách.

“Ngủ ngon.” Hải Nguyên mỉm cười rồi đi vào thang máy, Khánh Đan nhìn theo anh đi rồi lại nhìn quyển truyện trên tay mình mỉm cười nhưng nét mặt lại hiện lên sự u ám.

Hải Nguyên sau khi về nhà tắm rửa xong mới lên giường ngồi và lấy quyển sách trong túi ra đọc, quyển truyện này là quyển duy nhất Khánh Đan nhắc lên xem, ánh mắt có chút thích thú nhưng lại đặt xuống mà không mua, anh muốn biết vì sao cô lại thích nó. Bên nhau trọn đời. Phải chăng cô vẫn hi vọng nhưng lại không dám hi vọng?

Khánh Đan ngủ dậy cũng đã gần mười hai giờ trưa, cả người cứ như bước từ trong giấc mộng ra, cô uể oải bước vào phòng tắm, hôm qua mệt như vậy nhưng đến khi leo lên giường đi ngủ thì không thể nào ngủ được, đành lôi quyển truyện ra đọc, mãi đọc đến gần sáng mới ngủ quên mất. Sau khi ăn trưa Khánh Đan đi loay quanh khắp các con phố rồi mới trở về nhà, mọi thứ xung quanh dường như vẫn như xưa, ngôi nhà cô nơi cô lớn lên vẫn không có chút gì thay đổi, có chăng chỉ là màu thời gian, tay cô khẽ run khi chạm vào chuông cửa.

Thím Hồng nghe thấy tiếng chuông liền chạy ra ngoài mở cửa, bà sững lại khi nhìn thấy cô gái đang đứng ngoài cổng:

“Bà chủ...bà chủ...cô Khánh Đan về rồi!”

“Ai vậy? Thím không mau ra mở cửa cho người ta.” Bà Ngọc Lan đang chơi với cu Bi nên không chú ý lắm, thấy thím Hồng có biểu hiện lạ liền đứng dậy nhìn ra ngoài cửa và thấy Khánh Đan đang đứng đó nhìn bà.

“Mẹ, con về rồi.” Khánh Đan nhìn người phụ nữ đứng trước mặt mình, thời gian đã làm bà già và tiêu tụy đi không ít khiến cô cảm thấy xót xa.

Bà Ngọc Lan nghe cô nói vậy tự nhiên nước mắt không ngừng chảy ra:

“Con sao bây giờ mới chịu về? Đi biệt bảy năm trời, con có biết mẹ lo lắng cho con không?”

“Mẹ, con xin lỗi.” Nước mắt Khánh Đan cũng không ngừng rơi, cô ôm lấy bà mà khóc. “Mẹ, con trách lầm mẹ, con sai rồi, huhu”

“Đứa bé ngốc, con về là tốt rồi!” Bà Ngọc Lan đặt tay lên vai cô vỗ về, giọng nói dịu dàng, miệng bà khẽ mỉm cười, bao nhiêu năm nay việc Khánh Đan bỏ đi vẫn là nỗi đau không thể nguôi đi trong lòng bà, tuy bà không phải là người hại chết bố mẹ Khánh Đan nhưng cũng vì một lần xúc động mà bà nói ra việc ông Nguyễn Phúc Việt ngoại tình cho vợ ông ấy biết. Nếu không vì bà nói ra thì có lẽ vợ ông sẽ không tìm cách trả thù mẹ con Khánh Đan mà gây ra tai nạn thảm khốc ấy. Khi mọi chuyện xảy ra, bà rất hối hận, bà đã thuê người tìm tung tích đứa bé bị ngã xuống núi nhưng không tìm thấy. Không ngờ mấy năm sau Hải Minh lại vô tình đưa Khánh Đan trở về bên bà, bà nhận ra Khánh Đan là con của ông Phúc Việt và bà Minh Phương nên mới yêu thương cô vì bà cảm thấy có lỗi với gia đình cô chứ không phải vì tài sản đứng tên cô. Bà lấy lại số tài sản đây vì nó thuộc về cô, thuộc về người bạn xấu số của bà chứ không phải vì chiếm đoạt nó.

“Giám đốc, bà chủ tịch gọi điện báo anh tối nay về sớm.” Hoàng Khải bước vào phòng nói, Hải Nguyên đang ngồi dựa trên ghế tay vẫn cầm quyển truyện.

“Sao không gọi trực tiếp cho tôi nhỉ? Cậu bảo là tôi bận lắm không về được.” Anh ngẩng lên nhìn Hoàng Khải một cái rồi lại tiếp tục đọc truyện. Hoàng Khải nhìn quyển truyện trên tay Hải Nguyên tròn mắt ngạc

nhien, “Giám đốc từ bao giờ thích tiểu thuyết ngôn tình thế này?”.

“Bà chủ tịch nói cậu nhất định phải về, hình như là cô ba đã về.” Hoàng Khải dấu suy nghĩ trong lòng mình tiếp tục nói. Hải Nguyên nghe vậy liền đặt quyển truyện xuống mỉm cười rồi đứng dậy, lấy áo vest đi ra khỏi văn phòng.

“Anh đi đâu vậy ạ?” Hoàng Khải hỏi.

“Về nhà.” Hải Nguyên cười đáp rồi đi mất khiến Hoàng Khải ngơ ngác không hiểu gì, không biết lí do gì mà giám đốc lại thay đổi nhanh như vậy, mấy hôm anh Hải Nguyên đặc biệt khác lạ, bình thường chẳng mấy khi thấy anh cười vậy mà giờ anh hay cười hơn lại còn ngồi đọc tiểu thuyết ngôn tình, anh còn chẳng bao giờ động đến mấy quyển truyện đó vậy mà một người lãnh đạm lạnh lùng như Hải Nguyên lại ngồi cả ngày đọc tiểu thuyết. Có phải trời sắp có biến động rồi không?

“Con về rồi đây!” Hải Nguyên bước vào nhà thấy ông Văn Thịnh, bà Ngọc Lan và Hải Minh ngồi chơi cùng hai đứa trẻ rất vui vẻ, bà Ngọc Lan thấy anh về liền lên tiếng trách móc:

“Sao giờ con mới về? Điện thoại gọi cũng không được?”

“Điện thoại con hết pin mà.”

“Khánh Đan về đây!” bà nói.

“Vâng. Ôi mùi gì thơm thế hả thím?” Hải Nguyên nói rồi chạy vào bếp xem, bà Ngọc Lan nhìn theo anh khó hiểu, bao nhiêu năm nay chẳng phải Hải Nguyên luôn chờ Khánh Đan trở về sao, giờ Khánh Đan trở về Hải Nguyên lại chẳng có chút phản ứng gì.

Hải Nguyên đi ra khỏi phòng bếp thì thấy Khánh Đan cùng Nhật Lệ từ tầng hai đi xuống, anh khẽ mỉm cười nhìn cô.

“Con chào thím ạ.” Giọng nói của bé Tuyết vang lên rất ngọt ngào, mọi người ngạc nhiên quay ra nhìn bé Tuyết, cô bé đang chạy lại gần Khánh Đan cười toe toét khiến Khánh Đan thoáng ngỡ người ra phút chốc.

“Hả? Con chào cô hả?”

“Vâng, thím không phải là người ở bên nước ngoài mọi người hay kể ạ? Mẹ con cũng hay kể về thím mà, hi hi.”

“Con phải gọi cô là cô chứ!” Khánh Đan mỉm cười nhìn cô bé, “Con tên là Tuyết phải không?”

“Vâng ạ.”

“Thím ơi, chú Hải Nguyên ở nhà rất nhớ thím đấy, con bảo chú gọi thím về mà chú không gọi, có phải thím cũng nhớ chú nên thím mới về không? Bố con nhớ mẹ con bố cũng thường gọi điện thoại nhắc mẹ về sớm mà, mẹ nhỉ? Chú Hải Nguyên đúng là ngốc thật, một cuộc điện thoại cũng không dám gọi.” Cô bé nói tiếp.

Khánh Đan nghe giọng nói ngây thơ của Tuyết chột sững người lại, không hiểu cô bé này học những câu này ở đâu mà nói y như người lớn vậy.

“Đi, ra ăn bánh thôi, chẳng phải Tuyết thích ăn bánh kem sao, chú Hải Nguyên mua về cho con này.” Hải Nguyên mỉm cười rồi kéo Tuyết ra bàn ngồi.

“Con còn nói linh tinh nữa lần sau đừng đi chơi cùng chú nữa.” Hải Nguyên nói rồi khẽ lườm cô bé.

“Con có nói linh tinh đâu, chú suốt ngày lấy ảnh của thím ra ngắm còn gì, điện thoại cũng có, máy tính cũng có, ví...” những lời sau đó bị Hải Nguyên lấy tay bịt miệng cô bé lại không cho cô nói nữa. Mọi người nhìn Khánh Đan mỉm cười đầy ẩn ý, còn Khánh Đan, cô không nói gì mà đi vào trong bếp giúp thím Hồng bê thức ăn ra bàn.

“Khánh Đan, con ăn nhiều một chút, mấy món này đều là những món ngày xưa con vẫn thích ăn.” Bà Ngọc Lan nói rồi gấp thức ăn vào bát cho Khánh Đan.

“Con cảm ơn mẹ.”

“À, bây giờ con đang ở đâu?” Ông Văn Thịnh hỏi.

“Con đang ở ngoài khách sạn ạ.” Khánh Đan đáp.

“Sao con lại ở khách sạn? Dọn về nhà chẳng phải thoải mái hơn không, để lát mẹ bảo chú Hưng cùng con sang lấy đồ rồi về nhà, phòng của con mẹ vẫn giữ nguyên, không thay đổi gì cả.”

Bà Ngọc Lan dịu dàng nói, Khánh Đan nhìn bà trong trong cô cảm thấy rất ấm áp nhưng cũng cảm thấy đau khổ vô cùng. Cô mang theo bao hiểu lầm và oán hận rời xa bà, khi trở về bà vẫn bao dung tha thứ cho cô thậm chí không một lời trách mắng mà yêu thương cô hết lòng. “Con sao vậy? Sao lại khóc chứ? Đã lớn rồi mà vẫn như trẻ con vậy?”

Khánh Đan vội gạt nước mắt đi cười miễn cưỡng:

“Con xin lỗi, con ra ngoài chút!” Cô nói rồi bỏ bát đĩa xuống bàn và chạy ra ngoài.

Hải Nguyên đi theo Khánh Đan nhìn cô lặng lẽ khóc, cố gắng không nấc lên tiếng, trong lòng anh cũng cảm thấy xót xa, anh tiến lại gần rồi ngồi cạnh cô.

“Em muốn khóc thì cứ khóc to lên, không ai nghe thấy đâu.”

“Em đã làm gì thế này?” Khánh Đan ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đau khổ vô cùng, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“Không phải lỗi của em, mọi người không trách em đâu, đừng tự dằn vặt mình nữa.” Hải Nguyên nhìn cô dịu dàng nói rồi đưa tay lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô.

“Sao anh không nói cho em biết?”

“Anh đi tìm em nhưng em luôn trốn tránh anh.”

Khánh Đan khẽ mỉm cười chua xót rồi ngẩng lên bầu trời. Khoảng thời gian đầu khi cô rời khỏi Việt Nam, cô luôn thay đổi chỗ ở mỗi khi Hải Nguyên tìm đến, cứ như vậy gần hai năm liền. Khi Hải Nguyên từ bỏ ý định tìm cô, cô mới sang Pháp sống ổn định. Cô là người tránh mặt anh, làm sao có thể trách anh được, nếu không như vậy mọi chuyện đâu có như ngày hôm nay.

“Sau đó anh nghĩ em sống ở Pháp cũng tốt, thời gian sẽ làm em quên đi những chuyện đã qua, rồi em sẽ vui vẻ trở lại. Còn mẹ, thì anh sẽ nghĩ cách để mẹ yên tâm, mẹ bận chăm sóc bọn trẻ rồi sẽ không suy nghĩ nhiều nữa.”

“Vậy vì sao bây giờ anh lại nói mọi chuyện với em?”

“Vì anh thấy em sống không tốt như anh nghĩ. Hơn nữa anh nghĩ em cũng có quyền biết trên đời này em còn có người thân, còn có một anh trai ruột. Anh ấy vẫn không ngừng tìm kiếm em, không ngừng đau khổ dằn vặt.”

Khánh Đan nhìn người con trai ngồi trước mặt mình không tránh khỏi cảm giác xót xa nhen nhóm trong tim. Người con trai này xưa nay luôn đứng ở vị trí của cô mà suy nghĩ, lo lắng mọi chuyện chu toàn, vì cô mà chịu bao nhiêu đau khổ không đáng có. Cô nên làm gì để báo đáp ân tình mà cô nợ anh đây?

“Mẹ còn đang ở trong nhà đợi em đấy!” Hải Nguyên gơ tay cài tóc mái bị gió thổi bay bay trước mắt cô. Nụ cười của anh vẫn dịu dàng như nhiều năm về trước. Sự quan tâm của anh vẫn không có gì thay đổi.

“Đang nghĩ gì thế?” Nhật Lệ bước vào phòng nhìn Khánh Đan đang ngồi trên giường trầm ngâm suy nghĩ liên hồi.

“Không có gì.” Khánh Đan ngẩng lên cười, “Bọn trẻ ngủ rồi à?”

“Chưa, anh Minh ở bên đấy rồi, mấy đứa bện bố hơn mẹ mà, hi.”

“Không ngờ anh Minh cũng đảm đang nhỉ?”

“Còn phải nói, từ khi hai mẹ con mình về đây, anh ấy chiều mình lắm, chẳng để mình làm việc gì cả. Lúc mình sinh cu Bi cũng là anh ấy tắm rửa chăm con đấy chứ.” Nhật Lệ mỉm cười tự hào kể về chồng mình. “Còn cậu nữa, nên tìm một bến đỗ ỉn đi. Cũng bao nhiêu năm qua đi rồi, chuyện gì bỏ qua được thì bỏ qua đi... Chuyện đó... cũng không phải lỗi của chú ấy.” Nhật Lệ vừa nói vừa nhìn Khánh Đan thăm dò, Khánh Đan

chỉ mỉm cười không nói gì, Nhật Lệ thấy vậy im lặng một lát rồi lấy một chiếc điện thoại cũ: “Có việc này cậu cần biết đấy!”

Khánh Đan nhìn Nhật Lệ khó hiểu nhưng nghe đoạn ghi âm cô dần dần hiểu ra, làm sao cô có thể quên được giọng nói trong đoạn ghi âm đó chứ, những lời nói đó từng khiến cô rơi xuống địa ngục của đau khổ, hóa ra nó còn cả một đoạn dài đằng sau nữa.

“Cậu làm sao có đoạn ghi âm này?” Khánh Đan hỏi.

“Sau khi Linda mất, Hải Nguyên đã thu dọn đồ của Linda và thấy chiếc điện thoại này. Có một lần bé Tuyết vào phòng Hải Nguyên lấy điện thoại ra chơi và bật đoạn ghi âm này lên, lúc đấy Hải Nguyên mới hiểu vì sao lúc tai nạn trọng bệnh viện cậu lại nói chú ấy không cần con của hai người. Còn đoạn ghi âm này có lẽ là lúc Hải Nguyên và Linda cãi nhau vô tình được ghi âm lại.”

“Hóa ra là như vậy.” Khánh Đan cười buồn.

“Có thể bắt đầu lại thì đừng bỏ lỡ nữa.”

“Mọi chuyện đã qua rồi mà.”

“Nếu mọi chuyện đã qua rồi thì hà cớ hai người lại sống cô độc bao nhiêu năm qua? Nếu không thể quên thì sao không quay lại bên nhau? Đã lỡ mất nửa đời người rồi cậu còn muốn tiếp tục trốn tránh nữa à?”

Khánh Đan nghe Nhật Lệ nói, cô im lặng rồi kéo cằm chòm qua đầu: “Mình buồn ngủ rồi!”

“Haizz...” Nhật Lệ nhìn Khánh Đan thở dài rồi cũng nằm xuống và tắt điện đi.

“Mọi người tập trung lại đây một chút nào.” Hải Nguyên bước vào văn phòng, đi theo anh là Hoàng Khải và Khánh Đan. Trong phòng làm việc, các nhân viên đang bàn tán xôn xao về cô gái đi cùng Hải Nguyên, khi thấy anh bước vào tất cả đều im lặng.

“Giới thiệu với mọi người, đây là Trần Khánh Đan, cô ấy sẽ phụ trách dự án xây dựng cô nhi viện cùng tôi.”

“Chào mọi người, tôi là Trần Khánh Đan, mong mọi người sau này giúp đỡ nhiều hơn.” Khánh Đan bước lên mỉm cười nói, tất cả mọi người trong phòng đều im lặng một lúc, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ riêng.

“Nghe nói chị vừa từ nước ngoài trở về, rất vui được làm việc với chị.” Một cô gái bước lên nhìn cô rất thân thiện.

“Đi, anh đưa em tới phòng làm việc.” Hải Nguyên nói rồi kéo tay Khánh Đan đi. “Hoàng Khải, lát cậu mang tài liệu sang cho Khánh Đan nhé.”

“Cô ấy là ai vậy?”

“Nghe nói cô ấy sau này sẽ là viện trưởng của cô nhi viện đấy?”

“Quan hệ gì nhỉ? Tổng giám đốc chưa bao giờ đối đãi với nhân viên như vậy.”

“Anh Khải, ai vậy?”

“Tôi không biết! Mọi người ai làm việc này, đi làm việc đi!” Thấy mọi người bàn tán không ngừng Hoàng Khải lắc đầu rồi cũng đi mất.

Từ sau khi Khánh Đan đến công ty làm việc lại phụ trách một dự án lớn như vậy, các nhân viên nữ lại được cơ hội buôn dưa lê bán dưa chuột, nhân viên nam tuy không tham gia câu chuyện nhưng cũng không khỏi nghi ngờ. Một dự án lớn, bao nhiêu người muốn nhưng Hải Nguyên không giao cho ai mà lại giao ột cô gái ngoài ngành chẳng hiểu gì - đó là kết luận của họ sau vài hôm quan sát vị giám đốc mới này. Lại thêm việc Hải Nguyên ngày ngày cùng Khánh Đan đi làm rồi lại cùng tan ca khiến các cô gái càng không vừa lòng. Hải Nguyên là ước mơ của bao nhân viên nữ trong công ty, anh không hề để ý một ai vậy mà cô gái này mới xuất hiện đã chiếm mất vị trí trong mộng của họ.

“Tôi tra qua lí lịch ở phòng nhân sự rồi, hình như cô ta không có bất kì mối liên quan gì tới tổng giám đốc.” Một cô gái nói.

“Tôi nghe nói cô ta là em của tổng giám đốc.” Cô kia đáp.

“Làm sao có thể, cô ta họ Trần, tổng giám đốc họ Dương. Hơn nữa cách quan tâm đó đâu phải anh trai em gái. Hơn nữa cô ta không phải trong ngành, dựa vào đâu mà mới đến đây làm giám đốc?”

“Hay là...đổi tình lấy địa vị?”

“Xã hội này thật ghê gớm!” Cô gái than vãn. “Tôi cũng không tệ vì sao anh ấy không chịu nhìn tôi một cái nhỉ?” Cô ta nói rồi nhìn mình trong gương và tô thêm một chút son lên môi.

Khánh Đan ở bên trong phòng cô đều nghe thấy hết, đợi hai người nói hết cô mới cầm cốc trà bước ra, hai cô gái kia nhìn thấy Khánh Đan liền cúi mặt vội đi mất, Khánh Đan khẽ mỉm cười và coi như không có gì xảy ra. Cô đi ra ngoài, vừa ra đến cửa thì thấy Hải Nguyên đứng đó. Cô khẽ mỉm cười không nói gì mà đi thẳng vào phòng làm việc. Sự ghen ghét đố kỵ lẫn nhau giữa các nhân viên cô nghe nhiều rồi nên cũng không cảm thấy có gì phải buồn cả, những chuyện đau khổ hơn cô cũng trải qua rồi, mấy lời nói này có là gì, nhưng đôi khi cô cũng cảm thấy họ nói đúng, có những người bao nhiêu năm, bỏ ra không ít công sức tâm tư mới có được vị trí xứng đáng, cô chỉ là một giáo viên dạy múa, không có kiến thức chuyên môn dựa vào đâu mà cô được làm giám đốc phụ trách một dự án lớn? Mấy hôm sau đó không khí công ty trở lên tĩnh lặng hẳn, ai đi qua cô cũng khép nép sợ cô mà tránh xa cô, hỏi nguyên nhân cô mới biết hai nhân viên nữ kia đã bị sa thải.

“Sao anh lại sa thải hai người đó? Họ có làm gì sai đâu.” Khánh Đan bước vào phòng làm việc của Hải Nguyên, giọng nói của cô có vẻ không vui lắm, Hoàng Khải cùng mấy người ngồi đó ngạc nhiên quay lại nhìn cô.

Hải Nguyên ngẩng lên nhìn Khánh Đan nói: “Mấy cậu ra ngoài trước đi.”

Hải Nguyên đợi mọi người ra ngoài hết anh mới nói tiếp: “Em nói hai người nào?”

“Hai cô gái nói chuyện trong phòng tạp vụ hôm trước.”

“À, thỉnh thoảng cũng có một số nhân viên năng lực không đủ bị sa thải, có gì mà em ngạc nhiên chứ?” Hải Nguyên dịu dàng.

“Là như vậy sao? Em thấy thành tích của họ không tồi, là chuyện hôm đó mà anh đuổi họ sao?”

“Một nhân viên tốt phải biết cái gì nên nói, không nên nói, phải biết tin vào sự sắp xếp của cấp trên. Họ không làm được thì dừng ở lại đây nữa.”

“Sao anh lại bá đạo như thế?” Khánh Đan bực mình.

“Đây là yêu cầu tối thiểu của anh!”

“Yêu cầu tối thiểu hay là có lí do khác? Họ vì em mà mất việc! Sao anh không nghĩ đến cảm nhận của em chứ? Anh thật quá đáng!”

“Anh cũng vì muốn tốt cho em, như vậy cũng không được sao?!” Hải Nguyên cau mày nhìn cô.

“Anh làm gì em không quản được nhưng em không muốn bản thân mình liên lụy đến bất cứ ai khác. Hơn nữa họ nói cũng không hề sai đâu, em chỉ là một giáo viên dạy múa dựa vào đâu mà cướp công việc của họ? Anh nhất định phải vì một chuyện nhỏ mà làm rối tung mọi chuyện lên sao?” Khánh Đan nói rồi bỏ ra khỏi phòng đóng cửa rầm một cái, mọi người đang đứng hóng ở ngoài này giờ giật mình khi thấy cô đi ra liền chạy về chỗ của mình, không ai nói một lời nào mà nhìn Khánh Đan bằng con mắt vừa ngạc nhiên lại khâm phục. Từ trước đến nay, ý của Hải Nguyên chính là thánh chỉ không ai được phép cãi lại cũng không ai dám cãi vậy mà cô là người đầu tiên dám đối diện tranh cãi lại còn tỏ thái độ với anh. Gan cũng không nhỏ mà địa vị cũng không tầm thường. Cũng từ hôm đó mọi người đã nhìn Khánh Đan với con mắt khác, tuy nhiên cũng không ít người âm thầm ghen tị. Hải Nguyên và Khánh Đan từ hôm cãi nhau đó liền chiến tranh lạnh, không ai nói với ai một lời nào nữa. Mọi công việc đều đưa qua cho Hoàng Khải chuyển lời khiến Hoàng Khải không ngừng bận rộn chạy đi chạy lại giữa hai văn phòng.

“Cậu sang nói với cô ấy là...”

“Tổng giám đốc, tôi thấy anh nên sang bên đó bàn bạc với cô ấy thì hơn, cả một ngày tôi chạy đi chạy lại giữa hai phòng hàng chục lần cũng có giải quyết được vấn đề đâu.” Hải Nguyên đang nói thì Hoàng Khải liền chen ngang.

“Cô ấy không chịu gặp tôi, ở công ty không thèm nói chuyện, về nhà cũng bơ tôi, tôi biết phải làm sao?” Hải Nguyên thở dài.

“Cô ấy tức giận chứng tỏ cô ấy còn quan tâm đến anh. Anh cứ dày mặt sang nói lời xin lỗi, anh là đàn ông mà cứ trốn tránh vậy à?”

“Có vẻ như tôi thoải mái với cậu quá nhỉ?” Hải Nguyên lườm Hoàng Khải.

“Haha, tôi không có ý đó. Anh cứ sang đi xem nào, mấy hôm rồi cô ấy chắc cũng phải nguôi giận chứ.”

Hải Nguyên lắc đầu nhìn anh ta rồi cầm tập tài liệu đi ra khỏi phòng. Hoàng Khải đứng bên trong khe than thở: “Một tổng giám đốc đã khó chiều rồi, giờ thêm một phu nhân nữa chắc chết mất. Lòng dạ phụ nữ đáng sợ thật! Một khi tức giận thì tổng giám đốc uy nghiêm lạnh lùng cũng không coi là gì!”

Hải Nguyên lên sân thượng nhìn thấy Khánh Đan đang đứng đó, anh liền đi ra đứng cạnh cô:

“Anh... xin lỗi hôm trước anh...”

“Không, là em không đúng, em không nên quần chuyện của bộ phận nhân sự lại còn lớn tiếng với anh trong công ty, anh là tổng giám đốc, quyết định việc gì nhất định phải có lý do.” Khánh Đan ngắt lời anh nói chuyện rất xa cách. Hải Nguyên nghe vậy lại không biết phải phản ứng như thế nào, từ khi cô về Việt Nam, quan hệ của hai người tuy không thân thiết nhưng cũng không xa lạ, không biết từ bao giờ cô lại giữ khoảng cách với anh như vậy.

“Ừ, trên này gió lạnh, em cũng xuống đi, giờ sắp tan ca rồi hay chúng ta cùng đi ăn tối rồi về nhà?” Hải Nguyên nói.

“Tối nay em hẹn anh Phong đi ăn tối rồi.” Khánh Đan nói.

“Ừm... Vậy anh xuống trước.” Hải Nguyên nói rồi đi xuống cầu thang, Khánh Đan nhìn theo bóng anh đi khẽ mỉm cười. Có lẽ đến lúc cô bước ra cuộc đời anh rồi, khi dự án hoàn thành cô sẽ trở về Pháp.

“Không tập trung ăn mà em nghĩ gì thế?” Nam Phong lên tiếng, Khánh Đan mỉm cười nhìn anh.

“Không có gì ạ. Không phải anh nói là hôm nay sẽ đưa chị dâu cho em gặp mặt sao?”

“Cô bé đó lại giả trò giận dỗi rồi bỏ đi công tác không thèm liên lạc gì với anh.” Nam Phong mỉm cười, ánh mắt anh hiện lên những tia sáng long lanh của hạnh phúc. Sau bao nhiêu năm đau khổ dằn vặt có lẽ hạnh phúc đã mỉm cười với anh. Khánh Đan nhìn Nam Phong cười trong lòng cô cũng cảm thấy nhẹ nhàng hẳn. Sóng gió cuộc đời qua đi, con người đều trưởng thành hơn và biết trân trọng hạnh phúc của mình. Còn cô, cô từng mong ước có người thân bên cạnh, bây giờ cô đã có một người anh trai ruột. Cô từng ước mơ xây dựng cô nhi viện dành cho những đứa trẻ như cô ngày xưa có một mái ấm thật sự, bây giờ cũng sắp thành hiện thực. Những người thân yêu của cô đều hạnh phúc, cuộc đời này của cô đã không còn điều gì hối tiếc nữa.

“Em với Hải Nguyên bao giờ mới kết hôn đây?” Nam Phong hỏi.

“Có lẽ là anh ấy cũng sắp kết hôn.”

“Không phải là em?” Nam Phong nhún mày.

Khánh Đan khẽ mỉm cười, cô nhớ lại hình ảnh cô gái mấy hôm nay thường xuất hiện ở công ty- một cô gái vui vẻ, hoạt bát, cô ngồi trong văn phòng Hải Nguyên không ngừng nói cười, Hải Nguyên cũng chỉ im lặng mà không hề thấy phiền toái. Mọi người trong công ty đều nói cô ấy chính là phu nhân tổng giám đốc tương lai, cô ấy chính là đối tượng xem mắt cách đây một thời gian của Hải Nguyên. Một cô gái như vậy mới thích hợp ở bên Hải Nguyên, mang lại cho anh tiếng cười, mang lại cho anh hạnh phúc. Còn cô, cuộc sống của cô chỉ còn lại sự lụi tàn của thời gian.

“Anh Hải Nguyên? Chẳng phải hôm nay anh nói có hẹn nên không đi cùng em được sao? Ồ, là anh cố tình tránh em hả?” Phương Linh nhìn người con trai đang ngồi một mình với ly cà phê lên tiếng trách móc rồi tự nhiên ngồi xuống trước mặt anh. “Ày, thật tiếc là lại trùng hợp gặp em ở đây.” Cô mỉm cười nhìn anh rồi lại nghiêm mặt nói: “Anh không thích em đến mức thế à?”

Hải Nguyên nhìn cô gái trước mặt mình không biết nên trả lời như thế nào liền lảng sang chuyện khác:

“Em cũng thích đến quán này à?”

“Không, hôm nay là lần đầu tiên em đến đây, em có hẹn với mấy người bạn.” Phương Linh mỉm cười rồi ngồi xuống đối diện Hải Nguyên một cách tự nhiên và nói chuyện với anh.

“A, bạn em đến rồi này, anh không ngại nếu bạn em ngồi đây chứ? Dù sao anh cũng ngồi có một mình, quen thêm vài người cũng vui.” Phương Linh nói rồi không đợi sự đồng ý của Hải Nguyên đã vẫy tay gọi mấy người bạn của mình, Hải Nguyên chỉ đành mỉm cười, xem ra anh có muốn trốn cũng không thoát được. Vì vậy cả buổi tối anh chỉ ngồi uống nước và nhìn mấy cô gái nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng đáp lại vài câu cho đến lúc về.

Khánh Đan đứng đợi Nam Phong ở vỉa hè thấy một đôi nam nữ cũng bước ra từ trong nhà hàng nói chuyện rất vui vẻ, cô đang định bước đi thì cô gái đã nhanh chóng bước đến gần cô:

“Chị Khánh Đan? Chị cũng đến đây hả?”

“Ừ, chị có hẹn với bạn.” Khánh Đan miễn cưỡng mỉm cười, đúng lúc đó Nam Phong lái xe ra. “Thôi, chị về trước nhé!” Cô nói rồi đi ra xe.

“Ồ hóa ra là có hẹn với bạn trai à, hihi” Phương Linh mỉm cười.

“Anh trai cô ấy!” Hải Nguyên nói.

“Sao anh biết?” Phương Linh ngạc nhiên nhìn anh nhưng Hải Nguyên lại không nói gì mà đi xuống bãi xe lấy xe.

“Tớ đã về nhà.” Phương Linh bước vào phòng, bật điện lên rồi nằm lên giường, tay vẫn cầm chiếc điện thoại.

“Cậu cũng lắm trò nhỉ? Làm như vô tình mà lại cố ý.” Cô gái ở đầu dây bên kia nói.

“Chỉ cần bỏ chút tâm tư là có thể biết ngay được sở thích của anh ấy mà, ai bảo anh ấy lạnh lùng với mình như vậy, càng lạnh lùng mình càng muốn chinh phục. Haha.”

“Mình sợ cậu có cố gắng cũng vô dụng, mình nghe nói người đó đã trở về rồi.”

“Người yêu cũ của anh ấy á?”

“Ừ, cô gái ấy chính là lí do mà Hải Nguyên không yêu ai suốt bao năm qua. Họ từng có một đứa con, nhưng qua đời sau một tai nạn.”

“Cậu còn biết gì về cô ấy nữa không?”

“Hình như cô ấy là một vũ công, tên là Trần Khánh Đan thì phải.”

“Trần Khánh Đan?” Phương Linh ngạc nhiên kêu lên “Làm sao có thể.”

“Cậu biết cô ta à?”

“Một chút, giám đốc mới được điều đến của Thịnh Phát, hiện đang phụ trách dự án xây cô nhi viện. Nhưng hai người họ có vẻ rất xa cách.”

“Cậu nghĩ xem bao nhiêu nhân tài của Thịnh Phát không được phụ trách dự án đấy mà cô ta lại dễ dàng ngồi ở vị trí giám đốc là vì sao?”

“Ừ, cũng có thể.”

“Hơn nữa Trần Khánh Đan là con nuôi của chủ tịch tập đoàn Thịnh Phát. Vì bảy năm trước sau khi đứa con chưa kịp ra đời đã chết, Trần Khánh Đan bỏ đi nên không ai còn nhắc đến cô ta nữa.”

“Bỏ đi sao bây giờ lại trở về nhỉ?” Phương Linh chống cằm khó hiểu, người con trai này quả thực có rất nhiều bí ẩn. Lúc nhận lời đi xem mặt cô chỉ biết Hải Nguyên có một người vợ đã qua đời nhiều năm, từ đấy anh không yêu thêm ai nữa, cô còn nghĩ anh là người chung tình lắm, vậy mà từ đâu lại xuất hiện thêm một người yêu cũ, đã thế lại từng có con rồi bỏ đi. Phải chăng anh ngoại tình? Càng ngày cô càng tò mò về anh. Từ tức giận vì anh không thêm để ý mình hôm xem mặt đến ý muốn chinh phục thử thách bây giờ đã rơi vào vòng xoáy tình yêu lúc nào không hay.

“Mình phải tìm cách vào Thịnh Phát làm việc mới được.” Cô nói.

“Không phải cậu thật sự yêu anh ta rồi đấy chứ?” Cô gái kia hỏi.

“Vớ vẩn, mình chỉ thích chinh phục thử thách thôi, theo đuổi thành công rồi sẽ đá anh ta, ai bảo anh ta dám tệ với mình như vậy!”

“Ừ, thì là để dạy cho anh ta một bài học. Haha”

23. Chương 23: Lời Hứa Cuối Cùng

Mọi chuyện không nằm ngoài dự liệu của Phương Linh. Nhờ quan hệ của bố mẹ, cô nhanh chóng được điều vào dự án của Khánh Đan phụ trách, cô không ngừng tìm hiểu quan hệ giữa Khánh Đan và Hải Nguyên, nhưng càng tìm hiểu càng mơ hồ. Khánh Đan và Hải Nguyên đối với nhau khách sáo vô cùng, không có vẻ gì là từng yêu nhau nhưng cũng không đến mức quá xa lạ. Hai người đã từng yêu nhau sâu đậm, cũng từng oán hận vô cùng có thể đối xử với nhau như vậy ư? Cô không thể hiểu được. Với cô, nếu yêu thì nhất định phải bên nhau, nếu đã hận thì cả đời không bao giờ gặp lại.

Phương Linh xách túi quà trong tay bước xuống taxi đi vào cổng bấm chuông. Đến hôm nay cô đã biết được khá nhiều về chuyện của Hải Nguyên, biết càng nhiều cô lại càng mơ hồ không biết cô có thể ở bên Hải Nguyên hay không, tình cảm của họ sâu đậm như vậy, cô làm sao có thể chen chân vào mà phá hoại tình cảm của họ? Nhưng cô cũng không nỡ, cô chót yêu Hải Nguyên mất rồi.

“Cô Phương Linh đến chơi à? Cô vào nhà đi.”

Bà Ngọc Lan nghe tiếng thím Hồng đang nói ngoài cửa cũng ngẩng lên mỉm cười:

“Cháu đến rồi hả? Mau vào đây ngồi, trưa nay ở lại ăn cơm luôn với gia đình.”

“Cháu chào cô, hôm trước cháu đi du lịch nên mua về cho cô ít quà ạ.” Phương Linh mỉm cười rồi đặt hộp quà lên bàn.

“Cháu khách sáo làm gì, là người nhà cả mà.”

“Anh Hải Nguyên không có nhà à bác?”

“À, Hải Nguyên hôm nay đưa bé Tuyết đi chơi rồi không biết trưa có về ăn cơm không, để bác gọi nó về.” Bà Ngọc Lan đang định cầm điện thoại gọi cho Hải Nguyên thì nghe giọng anh bên ngoài.

“Mẹ, con về rồi.” Theo sau anh là tiếng bé Tuyết riu rít cười nói với Khánh Đan. Trong phút chốc Phương Linh bỗng dừng lại, trông hai người họ thật xứng đôi.

“Các con về rồi à. Phương Linh đến chơi đấy.” Bà nói.

Phương Linh nhìn Hải Nguyên mỉm cười nhưng anh cũng không biểu hiện gì.

“Chị Khánh Đan...”

“À, con chưa biết nhỉ, Khánh Đan là con nuôi của bác.”

“À, vâng.” Trong mắt cô thoáng hiện lên sự thất vọng, xem ra những gì bạn cô nói đều là sự thật, lại thêm bé Tuyết liên miện gọi Khánh Đan là thím chắc không thể sai được, có lẽ dù cố gắng như thế nào đi nữa thì cũng vô ích, trái tim Hải Nguyên sẽ mãi mãi không dành cho cô.

“Mẹ, con xuống phụ thím Hồng nấu cơm.” Khánh Đan nói rồi đi xuống bếp, Hải Nguyên thấy vậy cũng đi theo cô.

“Mọi việc không phải như em nghĩ đâu.”

“Em nghĩ gì?” Khánh Đan lạnh nhạt trả lời anh.

“Về cô ấy.” Hải Nguyên nói rồi hướng mắt về phía Phương Linh ngoài phòng khách. “Anh với cô ấy không có gì cả em đừng hiểu lầm.”

“Anh với cô ấy thì liên quan gì đến em.”

“Chẳng phải từ khi em thấy cô ấy thường xuyên xuất hiện ở công ty nên em lảng tránh anh sao?”

“Anh đừng tự mình là trung tâm vũ trụ, không yêu anh không được.” Cô lạnh lùng trả lời rồi đi vào bếp bỏ mặc Hải Nguyên ngẩn người với câu nói của cô. Nhật Lệ trong bếp nhìn anh mỉm cười rồi đưa cho anh ổ rau:

“Này, chú nhặt rau đi!”

“Ngây ra đó làm gì, nhặt rau đi!”

“Sao cô ấy có thể lạnh lùng như vậy nhỉ?” Hải Nguyên khẽ than rồi nhìn Khánh Đan đang chăm chú làm bếp không thêm để ý đến sự tồn tại của anh.

“Với cô ấy, phải dùng biện pháp mạnh.” Nhật Lệ nói nhỏ.

Hải Nguyên nhìn Nhật Lệ chỉ thấy cô nhướng mày tỏ ý đồ với anh.

“Cô ấy mà biết bị bạn thân mình bán đứng thì buồn lắm”

“Chú đừng tỏ ra thanh cao, tôi đang giúp chú đấy! Tôi là bạn cô ấy nhưng cũng là chị dâu của chú, giúp chú cũng không thiệt đi đâu, phải không?” Nhật Lệ nói rồi bỏ ra ngoài mỉm cười đắc ý. Hải Nguyên nhìn ổ rau rồi lại nhìn Khánh Đan nghĩ ngợi “Cô ấy liệu có hận mình không nhỉ?”

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hải Nguyên liền mở máy lên nghe và đi ra phòng khách:

“Mẹ, con ra công trường có chút việc, mọi người ăn cơm trước, không phải đợi con đâu.”

“Có chuyện gì vậy anh?” Khánh Đan từ trong phòng bếp đi ra hỏi.

“Công trường có chút việc, anh phải đến ngay.”

“Em đi với!” Cô nói.

“Em cũng đi.” Phương Linh nói rồi không đợi sự đồng ý của anh mà đi ra ngoài cửa.

Ba người cùng đi ra công trường. Số lượng vật liệu xây dựng trong hóa đơn và với thực tế không khớp nhau, chất lượng kính được nhà cung cấp chuyển đến cũng không đúng với yêu cầu nên Hải Nguyên đích thân đến xem xét, trong khi Hải Nguyên đang bàn bạc với mọi người bên trong thì Khánh Đan và Phương Linh đi loang quanh bên những tòa nhà đang xây.

Sau khi giải quyết xong mọi việc, Hải Nguyên đi đến chỗ Khánh Đan và Phương Linh đang đứng. Đột nhiên Khánh Đan thấy mình bị Hải Nguyên đẩy mạnh, ngã xuống đất. Cô nghe tiếng rầm rất to bên tai mình, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì thấy Hải Nguyên đã nằm dưới đất, máu từ trên đầu chảy xuống cô vội vàng chạy lại phía anh nằm đỡ anh lên:

“Em không sao chứ?” Anh hỏi cô.

“Em không sao. Hải Nguyên anh sao rồi?”

Không thấy Hải Nguyên trả lời cô hoảng hốt: “Hải Nguyên, sao anh lại đổ cho em chứ?” Cô nhìn anh nước mắt đã bắt đầu giàn giụa trên khuôn mặt.

“Ngốc, anh không sao, đừng có suốt ngày khóc thế được không?” Hải Nguyên mỉm cười yếu ớt, sắc mặt anh dần trở nên nhợt nhạt.

“Sao anh cứ khiến em lo lắng như vậy?”

“Anh đã hứa cả đời này luôn bảo vệ em mà.” Anh nói.

“Nhưng anh cũng hứa với em sẽ không làm chuyện nguy hiểm nữa.” Cô bật khóc khi nhìn dòng máu vẫn không ngừng chảy trên trán anh.

“Anh đã hứa sẽ mang lại cho em hạnh phúc nhưng anh đã không làm được, anh xin lỗi. Có lẽ đây là việc cuối cùng anh có thể làm cho em...” Anh nói rồi đưa lòng bàn tay mình áp lên gò má thân thuộc của cô.

“Xe cấp cứu đến ngay bây giờ, anh cố gắng lên, đừng nói linh tinh nữa.”

“Anh sợ nếu anh không nói ra sẽ không kịp...” Giọng Hải Nguyên càng ngày càng yếu đi.

“Không, em không cho phép anh có chuyện, anh còn phải thực hiện lời hứa với em nữa!” Khánh Đan nói, nước mắt cô vẫn không ngừng rơi.

“Anh xin lỗi, anh không thể đi cùng em đến hết cuộc đời nữa rồi...” Hải Nguyên nói âm thanh càng ngày càng nhỏ đến khi chỉ còn là những cái máy môi và hơi thở yếu ớt, bàn tay anh cùng từ từ mà buông xuống.

“Không, Hải Nguyên! Em không cho anh được rời xa em nữa, anh còn nợ em hạnh phúc... Anh không được chết... Em còn chưa nói với anh em rất yêu anh, em thực ra chưa bao giờ quên anh cả... Hải Nguyên, tỉnh lại đi anh...!”

Khánh Đan không ngừng gọi tên anh cho đến khi khản tiếng không thể nói nữa, mắt cô đờ đẫn nhìn mọi người xung quanh đưa Hải Nguyên lên xe cấp cứu, mọi việc sau đó xảy ra như thế nào cô cũng không rõ. Khi tỉnh lại thì cô đã nằm trên giường bệnh, đang được truyền nước biển, ngồi bên cạnh giường là Nhật Lệ. Khánh Đan nhớ lại những việc xảy ra lúc chiều liền ngồi bật dậy hỏi:

“Anh ấy đâu rồi?”

“Hải Nguyên đang trong phòng phẫu thuật, cậu đừng quá lo lắng.” Nhật Lệ trấn an cô

“Cậu nghỉ ngơi đi, đợi Hải Nguyên tỉnh lại thì hãy sang thăm, Hải Nguyên cũng không muốn thấy bộ dạng yếu đuối của cậu bây giờ đâu.”

“Không, mình muốn ở bên cạnh anh ấy, muốn người đầu tiên anh ấy nhìn thấy khi tỉnh lại sẽ là mình.”

Khánh Đan nói rồi giật ống truyền nước ra khỏi tay và đi ra khỏi phòng bệnh, Nhật Lệ thấy vậy cũng đành bất lực đi theo cô. Trước phòng phẫu thuật ông Văn Thịnh và Hải Minh đang đứng đợi còn bà Ngọc Lan thì đang ngồi trên băng ghế, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Sao con không ở trong giường bệnh mà chạy ra đây làm gì?”

“Con không sao ạ, con muốn ở đây đợi anh ấy.”

“Cậu ấy sẽ không sao đâu, em đừng quá lo lắng!” Hải Minh trấn an cô.

“Ừ, Hải Nguyên sẽ không sao đâu.” Ông Văn Thịnh nói, sắc mặt ông cũng căng thẳng vô cùng.

Mấy tiếng sau đèn phòng phẫu thuật cũng tắt, bác sỹ bước ra ngoài, mọi người thấy ông liền vây lấy ông hỏi han.

“Bệnh nhân tạm thời qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng do chấn thương ở đầu khá nặng nên phải tiếp tục theo dõi. Trong vòng bốn mươi tám tiếng mà chưa tỉnh lại thì có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, gia đình nên chuẩn bị tâm lý, có thể tử vong, cũng có thể là sống thực vật.”

Bà Ngọc Lan nghe xong liền khụy xuống và ngất đi còn Khánh Đan vẫn đứng ngây một chỗ ánh mắt vô hồn. Mọi người đưa bà Lan đi cấp cứu đến lúc quay lại vẫn thấy Khánh Đan đứng đó:

“Khánh Đan, cậu đừng quá đau lòng, Hải Nguyên sẽ không sao đâu.” Nhật Lệ nhìn Khánh Đan mà trong lòng cũng cảm thấy xót xa, cô ôm lấy Khánh Đan an ủi.

“Cậu ấy nhất định sẽ tỉnh lại.” Hải Minh nói.

“Anh ấy sẽ tỉnh lại, anh ấy sẽ không bỏ rơi tớ phải không?” Khánh Đan lẩm nhẩm.

“Ừ, Hải Nguyên làm sao có thể yên tâm bỏ cậu lại một mình được chứ, chú ấy mà làm cậu đau lòng, người đầu tiên không tha cho chú ấy là tớ.”

“Cậu về nghỉ ngơi, ngày mai hãy đến bệnh viện, ở đây đã có tớ và anh Minh rồi.” Nhật Lệ nhìn Khánh Đan ngồi ngây bên cạnh Hải Nguyên không ngăn được nước mắt thương xót.

“Không, tớ sẽ ở đây đến khi nào anh ấy tỉnh lại.” Khánh Đan cương quyết nói.

“Khánh Đan...”

“Tớ không sao đâu, cậu còn phải về nhà lo cho cu Bi và bé Tuyết nữa.”

“Thôi được rồi, tớ về rồi mang đồ ăn tới.” Cô nói rồi quay sang nhìn Hải Minh: “Anh để ý cậu ấy nhé!”

“Ừ, em yên tâm.” Hải Minh trả lời rồi lấy chìa khóa xe đưa cho Nhật Lệ, tiễn cô ra khỏi bệnh viện. Khi quay lại đã thấy Phương Linh đứng trước phòng bệnh.

“Em đến chơi à?”

“Vâng.” Phương Linh quay lại nhìn Hải Minh mỉm cười rồi nhìn vào trong phòng bệnh, người con trai đang nằm bất động còn cô gái ngồi bên cạnh nắm chặt tay người con trai, ánh mắt không rời khỏi anh một giây. “Lần đầu tiên em chứng kiến một tình yêu vượt qua sống chết như vậy, thật cảm động!”

“Đâu phải chỉ là cảm động, giống như hai người họ có mấy người.” Anh khẽ mỉm cười.

“Hi vọng Hải Nguyên mau chóng tỉnh lại, anh gửi lời chúc phúc hai người họ cho em nhé.” Phương Linh mỉm cười nhìn Hải Minh rồi quay đi. Hải Minh nhìn bóng cô gái đang khuất dần khẽ mỉm cười. Có thứ tình yêu thiên trường địa cửu như hai người trong phòng bệnh kia, có thứ tình yêu thấm dần theo năm tháng như anh và Nhật Lệ, có thứ tình yêu ích kỷ bằng mọi giá để chiếm lấy như Linda và cũng có thứ tình yêu cần phải buông tay như cô gái kia để chúc phúc cho người khác. Tất cả đều là tình yêu, không có sai hay đúng, chỉ khác là người ta nhìn vào với góc độ nào.

Phương Linh đi ra khỏi bệnh viện, cô rút điện thoại ra gọi cho cô bạn thân:

“Mình vừa bị một câu chuyện làm cho cảm động và giờ lại muốn đi!”

“Cậu lại muốn đi đâu hả cô gái?”

“Đi chinh phục những thử thách mới!” Phương Linh mỉm cười rất tắt máy và nhấn ga cho xe chạy nhanh hơn. Cuộc sống vẫn tiếp diễn, cô lại đi tìm những niềm vui mới, trải nghiệm những câu chuyện mới, đây mới là cuộc sống của cô!

Gần sáng hôm sau bà Ngọc Vân về nước và đến bệnh viện, nhìn Hải Nguyên nằm bất động trên giường, Khánh Đan đang ngủ gục bên cạnh, tay vẫn nắm chặt tay Hải Nguyên, trong lòng bà đau xót vô cùng. Cô gái trước mặt bà hết lần này tới lần khác khiến con trai bà gặp nguy hiểm đến tính mạng mà mỗi lần đều là con trai bà cam tâm tình nguyện, bà muốn trách cũng không thể trách được.

“Con chào di!” Khánh Đan tỉnh dậy nhìn người phụ nữ đứng trước cửa phòng bệnh ánh mắt đau khổ vẫn còn ngấn nước khiến cô thấy hổ thẹn vô cùng.

“Con xin lỗi di, tất cả đều vì con nên anh ấy mới trở nên như vậy!”

“Con gái ngốc nghếch, làm sao mẹ có thể trách con được chứ! Đây là lựa chọn của Hải Nguyên, mẹ tin Hải Nguyên thấy con bình yên nó rất mãn nguyện.” Bà hiền từ nhìn cô.

“Nhưng anh ấy vì con mà có thể sẽ...”

“Đây là lựa chọn của Hải Nguyên con ạ, việc chúng ta có thể làm là đợi Hải Nguyên tỉnh lại.” Bà nói rồi xiết nhẹ bàn tay cô, ánh mắt ấm áp đầy bao dung nhìn cô.

“Mẹ!” Khánh Đan ôm lấy bà nước mắt không ngừng rơi.

Mọi người ở nhà thay phiên nhau ở bên cạnh nói chuyện với Hải Nguyên trong vòng bốn mươi tám tiếng hi vọng anh có thể nghe tiếng mọi người mà có thể tỉnh dậy nhưng từng giờ trôi qua, Hải Nguyên vẫn không hề có dấu hiệu của sự hồi tỉnh.

Bà Ngọc Vân bước vào phòng bệnh thấy Khánh Đan đang ngủ gục trên giường, bà lấy chăn đắp cho cô.

“Mẹ, mẹ đến rồi ă?” Khánh Đan tỉnh dậy nhìn bà nói.

“Ừ, con mệt thì về nhà nghỉ đi, mẹ ở đây chăm Hải Nguyên là được rồi.” Bà dịu dàng nói.

“Không, con phải ở đây đợi anh ấy tỉnh lại.”

“Con đã thức gần ba ngày rồi, còn thức nữa sẽ ốm mất. Hải Nguyên tỉnh lại thấy con như vậy sẽ không vui đâu.” Bà nhìn cô thở dài, mới chỉ mấy hôm mà cô đã gầy đi trông thấy, sắc mặt trở nên nhợt nhạt.

“Mẹ, con không muốn khi anh ấy tỉnh lại mà không thấy con.” Khánh Đan kiên định nhìn bà.

“Hai đứa trẻ này sao cố chấp như vậy chứ!” Bà khẽ thở dài.

“Mẹ!”

“Thôi được rồi, mẹ không ép con nữa, con nằm ở sofa ngủ, Hải Nguyên tỉnh lại mẹ sẽ gọi con.” Bà nói rồi nhất quyết kéo cô ra ghế sofa bắt cô nằm xuống. Những người trẻ tuổi luôn tự cho tình yêu là quan trọng nhất không quản hi sinh bản thân mình vì tình yêu mà quên mất bao nhiêu thứ khác, bọn trẻ có nghĩ đến cảm nhận của những người làm cha mẹ như bà khi thấy những đứa con họ rút ruột sinh ra đứng giữa ranh giới sinh tử nó đau đớn như thế nào không?

Sau mấy ngày thức trắng mệt mỏi giấc ngủ cũng nhanh chóng đến nhưng lại chập chờn không yên. Đến khi Khánh Đan tỉnh lại trời đã xẩm tối, cô nhìn lên chiếc đồng hồ đếm ngược, chỉ còn hai tiếng nữa, Hải Nguyên vẫn chưa tỉnh lại, trong lòng cô thoáng thất vọng. Từng khắc, từng khắc trôi qua như từng mũi kim xuyên vào trái tim Khánh Đan.

“Ting” Tiếng đồng hồ đếm ngược báo thời gian đã hết, tay Khánh Đan nắm tay Hải Nguyên khẽ run lên:

“Hải Nguyên, đến lúc tỉnh lại rồi anh!” Khánh Đan dịu dàng nhìn Hải Nguyên.

Mấy ông bác sỹ bước vào vẻ mặt căng thẳng yêu cầu mọi người ra ngoài. Bà Ngọc Lan thấy vậy khóc nức lên, bà Ngọc Vân cũng không kìm được nước mắt mà chạy ra ngoài.

“Thời gian còn chưa hết mà.” Giọng Khánh Đan bình tĩnh vang lên, cô không hề có ý định ra ngoài. “Mấy người vào đây làm gì, anh ấy sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ tỉnh lại!”

“Khánh Đan, con cùng mọi người ra ngoài để bác sỹ kiểm tra cho Hải Nguyên.” Ông Văn Thịnh nói.

“Không, con phải ở lại với anh ấy!” Khánh Đan bướng bỉnh nói.

“Khánh Đan, chúng ta ra ngoài để bác sỹ kiểm tra cho Hải Nguyên, lát nữa lại vào được không?” Nhật Lệ nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Nhưng mà...”

“Thôi nào, sẽ không có chuyện gì đâu. Chúng ta ra ngoài một lát, biết đâu khi quay lại cậu ấy sẽ tỉnh lại?” Nhật Lệ dịu dàng trấn an cô.

“Ừ.” Khánh Đan khẽ đáp rồi thẫn thờ ra ngoài phòng bệnh đứng chờ.

“Chúng tôi rất tiếc phải thông báo với gia đình, tình hình bệnh nhân không khả quan lắm, có thể sẽ không tỉnh lại nữa!” Ông bác sỹ vừa nói ra, bà Ngọc Lan đã ngã vật xuống ngất đi, bà Ngọc Vân cũng khụy xuống đất, Khánh Đan im lặng một lúc rồi đột nhiên trở nên kích động.

“Không! Ông nói dối! Anh ấy làm sao có thể bỏ mặc tôi được chứ!” Cô vừa nói vừa túm lấy cổ áo ông bác sỹ không ngừng lay.

“Khánh Đan, em bình tĩnh lại đi!” Hải Minh giữ chặt lấy Khánh Đan.

“Ông ta nói dối! Hải Nguyên làm sao có thể không tỉnh lại được chứ! Bệnh viện này không có khả năng cứu Hải Nguyên, chúng ta tìm bệnh viện khác!”

“Em đừng có như vậy nữa được không? Hải Nguyên không thể tỉnh lại được nữa. Em chấp nhận sự thật này đi!” Hải Minh nói nhưng trái tim anh cũng đau đớn vô cùng, anh và Hải Nguyên tuy không hay nói chuyện nhiều, không thân nhau lắm nhưng hai người vẫn là anh em ruột thịt, anh làm sao không đau lòng khi em

traí mình trở nên như vậy chứ! Hải Minh vừa buông tay thì Khánh Đan mất đà, cô ngồi bệt xuống đất ánh mắt thần thờ. Không khí bỗng trở nên tĩnh lặng đến ngạt thở. Khánh Đan ngồi dưới đất thật lâu. Cô đứng dậy đi vào phòng bệnh ngồi bên cạnh Hải Nguyên, nhìn khuôn mặt anh bình yên thanh thản dường như cuộc đời này đã không còn gì để hối tiếc.

“Hải Nguyên, có phải vì em bỏ đi bảy năm mà anh trừng phạt em không? Em sai rồi! Tĩnh lại đi anh. Anh oán cũng được, anh giận cũng được nhưng xin anh đừng im lặng mãi như thế này.” Cô nói rồi ngả mình dựa vào ngực Hải Nguyên: “Em trở về bên anh rồi, anh có nghe thấy tiếng em nói không? Em sẽ mãi mãi không rời xa anh nữa. Anh tỉnh dậy đi!”

Mọi người bên ngoài chứng kiến cảnh như vậy chỉ biết thở dài, có những người cũng bị cảm động mà khóc thút thít. Có gì tàn nhẫn hơn việc tận mắt chứng kiến người mình yêu thương vì mình mà mãi mãi không tỉnh lại được nữa? Nỗi đau, sự day dứt ấy sẽ mang theo cô đến suốt cuộc đời.

Thời gian dần qua đi, niềm tin về việc Hải Nguyên sẽ tỉnh dậy của mọi người cũng dần dần biến mất, chỉ còn lại một mình Khánh Đan vẫn tin anh nhất định sẽ tỉnh lại. Ngày ngày cô vẫn ở trong bệnh viện chăm sóc anh, cô ở lâu đến nỗi mà mọi người trong bệnh viện ai cũng biết cô, thậm chí cả câu chuyện của hai người.

24. Chương 24: Chương Cuối

“Những hợp đồng này phải có chữ kí của Hải Nguyên mới có hiệu lực hoặc là người thừa kế của cậu ấy.” Hải Minh đặt tập tài liệu lên bàn chán nản.

“Anh không thể kí thay được ư? Hay là bố? Dù sao bố cũng là chủ tịch.” Nhật Lệ nói.

“Không được đâu, cậu ấy là người trực tiếp quản lí mấy dự án này. Ôi! Đúng là đau đầu!” Hải Minh than thở rồi nhìn Hải Nguyên vẫn nằm bất động trên giường: “Hải Nguyên, em còn không tỉnh lại nữa công ty cũng tiêu tan theo em mất! Bọn họ muốn chiếm vị trí của em, còn anh, anh mới về công ty chưa lâu không ai chịu nghe anh cả!” Hải Minh bất lực thở dài. Bao nhiêu năm anh ở bên ngoài gây dựng công ty của riêng mình, mọi việc ở Thịnh Phát do một mình Hải Nguyên quản lý, anh không hề cảm thấy có gì khó khăn, bây giờ tiếp quản công việc của Hải Nguyên anh mới thấy mọi thứ không dễ dàng.

“Vậy Khánh Đan thì sao?”

“Em nghĩ với tình trạng của cô ấy bây giờ có thể lo chuyện công ty nữa không?” Hải Minh nói

“Em có thể!” Khánh Đan từ bên ngoài bước vào, ánh mắt kiên định nhìn hai người. Hải Minh và Nhật Lệ nhìn cô lo lắng. “Em không thể đứng nhìn tâm huyết của Hải Nguyên tiêu tan trong phút chốc được!” Khánh Đan mỉm cười, trong giây phút này cô bỗng cảm thấy bản thân mình phải trở nên thật kiên cường. Vì anh, vì gia đình này, vì ước mơ của hai người cô không thể gục ngã, để đến khi Hải Nguyên tỉnh lại mọi việc vẫn tốt.

Trong cuộc họp, mọi người không ngừng tranh luận về việc ai sẽ thay vị trí của Hải Nguyên, mỗi người một ý kiến, có người ủng hộ Hải Minh vì anh là anh trai của Hải Nguyên nhưng cũng không ít người muốn ngồi vào vị trí béo bở này. Cuộc tranh luận diễn ra gay gắt không có hồi kết.

“Chào mọi người, tôi là Trần Khánh Đan, tạm thời tôi sẽ giữ chức vụ tổng giám đốc thay cho Dương Hải Nguyên. Mong mọi người giúp đỡ.” Khánh Đan bước vào nói khiến tất cả mọi người trong phòng họp đều im lặng nhìn cô ngạc nhiên rồi lại quay sang nhìn nhau.

“Cô dựa vào cái gì mà ngồi lên vị trí đây?”

“Phải đấy! Cô chẳng qua chỉ là một giám đốc phụ trách một dự án nhỏ, không hề có kiến thức chuyên môn mà cũng đòi làm tổng giám đốc, chẳng phải là chuyện cười sao?” Mấy vị giám đốc nhìn cô coi thường.

“Con gái nuôi của chủ tịch hội đồng quản trị Dương Văn Thịnh, nắm giữ trong tay mười lăm phần trăm cổ phần thì có khả năng ngồi lên vị trí này chứ?” Mọi người nghe cô nói vậy ai cũng ngạc nhiên và không tin lời cô nói.

“Mọi người có thể chưa biết, nhưng không sao bây giờ đã biết rồi. Ai có thắc mắc gì thì hãy trực tiếp tìm tôi!” Cô nói tiếp.

“Cứ cho là như vậy đi. Nhưng cô cũng không có quyền tiếp quản các công việc đang dở của tổng giám đốc Dương” Một người nói.

“Nếu cô ấy là vợ của Hải Nguyên thì đủ tư cách phải không?” Bà Ngọc Vân từ bên ngoài bước vào.

“Tất nhiên, nếu cô ta là vợ của Hải Nguyên!” Ông ta tự tin mỉm cười như đã nắm chắc phần thắng thuộc về mình.

Bà Ngọc Vân mỉm cười rồi đi về phía ông ta, đặt lên trên bàn một tờ chứng hôn:

“Ông có thể tìm luật sư để chứng thực nếu nghi ngờ.”

Ông ta nhìn tờ giấy trên bàn ngạc nhiên tới mức không thể tin vào mắt mình. “Ông nên biết dã tâm quá lớn không phải chuyện tốt!” bà nói nhỏ rồi mỉm cười nhìn ông ta.

“Mọi việc còn lại giao cho con đây, con dâu!” bà nói rồi bước ra khỏi phòng. Khánh Đan mỉm cười nhìn theo bà và ngồi vào vị trí của tổng giám đốc quan sát tất cả mọi người, mỗi người mang trong mình một vẻ mặt khác nhau. Ngồi ở vị trí này thật không dễ dàng gì, “Hải Nguyên, em sẽ thật cố gắng để giữ vị trí này cho anh, anh có phải vẫn luôn ở bên em không?” Cô khẽ mỉm cười.

“Nếu chỉ ở đây để bàn về vị trí này thì cuộc họp có thể kết thúc được rồi!” cô đứng dậy bước ra khỏi phòng họp. “Hoàng Khải, mang tất cả tài liệu về các dự án anh Hải Nguyên phụ trách về văn phòng cho tôi!”

Hoàng Khải nhìn người phụ nữ vừa ra khỏi phòng họp bất giác thấy tâm trạng thoải mái hẳn lên. Quả thực Hải Nguyên không hề nhìn lầm người. Cô gái kia nhìn có vẻ yếu đuối mỏng manh nhưng thực chất lại mạnh mẽ vô cùng. Có cô ấy, anh tin công ty nhất định không xảy ra chuyện gì.

Khánh Đan nhìn đồng hồ tài liệu cao như núi ở trên bàn, khẽ than thở. Những con số nhảy trước mắt cô như treu người. Đã rất nhiều năm cô không động đến những công việc này, giờ cảm thấy thật khủng khiếp, tất cả cô đều phải học lại từ đầu. Cũng may trước đây cô từng làm ở công ty của Hải Minh một thời gian, lại thêm sự giúp đỡ nhiệt tình của Hoàng Khải nên cũng nhanh chóng nhớ lại.

Mọi người trong công ty từng coi thường cô, nay thấy năng lực giải quyết công việc của cô nhanh chóng lại chuyên nghiệp như vậy thì ngạc nhiên vô cùng. Công ty dần dần trở về đúng quỹ đạo của nó và tiếp tục phát triển. Thời gian cứ như vậy qua đi, Khánh Đan mỗi ngày đều chăm chỉ đi làm, tan ca lại đến bệnh viện. Có những hôm làm không hết việc thì cô lại mang tài liệu đến bệnh viện tiếp tục làm, dần dần trở thành thói quen của cô.

“Thím ơi, hình như chú tỉnh rồi.” Tuyết nói rồi lay lay Khánh Đan, cô vẫn chăm chú đọc tài liệu trên tay không hề ngóảnh lại.

“Tuyết, con trật tự một chút để thím làm việc nào, tay chú cử động là do phản xạ của cơ thôi.”

“Chú tỉnh lại thật mà thím!”

“Nào con để thím làm nốt đi nào.” Cô dịu dàng nói.

Hải Nguyên nghe giọng nói của cô, nghe cô xưng thím một cách ngọt ngào mà tự nhiên như vậy trong lòng thấy hạnh phúc vô cùng. Trước đây cô không cho Tuyết gọi là thím bởi cô chưa phải là vợ của anh. Cuối cùng cô đã chịu chấp nhận. Hải Nguyên nhìn Khánh Đan đang chăm chú đọc tài liệu, nét mặt cô cương nghị mà vẫn dịu dàng, trán thỉnh thoảng nhú lại trầm tư suy nghĩ. Cô trong kí ức của anh là một cô gái vui vẻ hồn nhiên, thích ỷ lại nhưng bây giờ trước mặt anh là một người phụ nữ trưởng thành, độc lập. Cơ thể cô cũng gầy hẳn đi, có lẽ cô đã rất vất vả vừa chăm sóc anh lại vừa lo cho công ty trong thời gian anh hôn mê. Những suy nghĩ ấy khiến anh đau xót vô cùng, không biết bao nhiêu lần trong cơn mê nghe cô nói chuyện, nghe tiếng cô khóc khi nói về những khó khăn trong công ty anh rất muốn tỉnh dậy ôm lấy cô, anh ủi cô nhưng anh không cách nào tỉnh lại được. Hải Nguyên khẽ nắm lấy bàn tay gầy gò của cô đang đặt trên giường, môi mấp máy gọi tên cô.

Khánh Đan cảm thấy bàn tay nắm lấy tay mình nhưng lại không phải bàn tay nhỏ bé của một đứa trẻ, suy nghĩ thoáng qua trong đầu khiến trái tim cô bất giác run lên, cô quay người lại nhìn. Hải Nguyên đang nằm trên giường, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, bàn tay anh nắm chặt tay cô.

“Hải Nguyên, cuối cùng anh cũng chịu tỉnh lại. Em đợi giây phút này đã lâu lắm rồi.” Khánh Đan nhìn anh, nước mắt không ngừng trào ra. Hải Nguyên nhìn cô khẽ cười, anh đưa tay lên lau nước mắt đang vương trên má cô.

“Những gì em nói anh đều nghe thấy hết, làm sao anh nỡ bỏ mặc em không lo được chứ!”

“Sau này anh không được phép rời xa em nữa!”

“Tuyệt đối không!”

Hải Nguyên nhìn Khánh Đan mỉm cười, trong mắt cô bây giờ không có bất cứ ưu phiền gì nữa, chỉ còn lại hình bóng anh và nụ cười hạnh phúc còn nguyên vẹn trên môi. Cô khẽ dựa vào người anh thì thầm.

“Hải Nguyên, em yêu anh.”

Hải Nguyên nghe cô nói cũng đáp lại:

“Anh cũng yêu em! Suốt đời suốt kiếp chỉ yêu mình em!”

25. Chương 25: Ngoại Truyện

1. Văn phòng tổng giám đốc.

Nhân viên trong công ty nhìn thấy người con trai đi vào từ bên ngoài, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng dường như không hề thay đổi sau một năm hôn mê trong bệnh viện. Anh nhìn cách bày trí trong các văn phòng trong công ty không khỏi ngạc nhiên. Không biết đây có còn là công ty của anh không nữa, màu sắc đâu ra mà nhiều như vậy, hoa cũng xuất hiện ở khắp nơi. Máy cô gái nhìn thấy anh thì mặt xanh mét nhìn anh lại nhìn mấy chậu hoa trang trí trên tường. Dương Hải Nguyên không thích hoa cũng không thích văn phòng trang trí quá nhiều màu sắc, thế giới của anh chỉ có màu đen và màu trắng. Ai cả gan thay đổi bài trí của anh?

“Chào tổng giám đốc!” Mọi người nhìn thấy anh đồng thanh lên tiếng chào rồi cúi đầu không ai dám tiến lại gần anh, chỉ sợ anh sẽ bực mình nổi giận. Hải Nguyên gật đầu với mọi người rồi đi vào trong.

Qua cánh cửa kính trong suốt anh nhìn cô gái đang ngồi trên chiếc ghế của mình đang cúi đầu đọc tập tài liệu trên tay, trên môi cô vẫn thoáng hiện nụ cười hạnh phúc. Anh nhìn lọ hoa đồ gốm được đặt trên bàn, nhìn căn phòng mới mang phong cách của cô. Thực ra thì cũng không khó coi lắm, rất có sức sống!

“Chào tổng giám đốc.” Cô thứ kí e dè nhìn anh chào.

“Ừ, cô cứ làm việc của cô đi.” Anh đáp.

Cô gái mỉm cười rồi đi đến phòng tổng giám đốc gõ cửa:

“Chị Khánh Đan, tài liệu em đã mang đến rồi đây ạ!”

“Ừ, em mang vào đi.” Khánh Đan dịu dàng đáp.

Hải Nguyên thấy vậy nhún mày.

Cô thứ kí đặt tập tài liệu lên bàn cho Khánh Đan rồi nói nhỏ:

“Chị ơi tổng giám đốc Dương đến rồi, trông anh ấy có vẻ không vui lắm khi nhìn thấy văn phòng thay đổi nhiều như này.”

Khánh Đan nhìn cô gái mỉm cười:

“Đây là văn phòng của chị, chị thích làm gì anh ấy quản được à?”

“Chị không sợ anh ấy nổi giận ư? Ngày trước chỉ vì vài thứ trong phòng tổng giám đốc bị xê dịch mà nhân viên dọn dẹp đã bị mắng một trận tơi bời đấy!”

“VẬY À?” Khánh Đan mỉm cười, đúng lúc đó Hải Nguyên bước vào, Khánh Đan liền mỉm cười nói: “Ai dám tức giận bởi cách tranh trí văn phòng của chị thế?”

Hải Nguyên nghe cô nói liền mỉm cười: “Ai mà to gan vậy?”

Khánh Đan mỉm cười nhìn anh rồi nói với thư kí: “Em ra ngoài đi, lát chị xem xong tài liệu thì chị mang ra cho.”

Cô thư kí vâng dạ rồi đi ra khỏi phòng.

“Nghe nói anh rất bất mãn khi em biến văn phòng của anh thành như này!”

“Anh không dám, em thích làm thế nào thì làm như vậy.” Hải Nguyên mỉm cười rồi tiến lại ngồi bên cạnh cô vòng tay ôm lấy cô. Khánh Đan lườm anh và đẩy anh ra:

“Đây là công ty đấy!”

“Cho bọn họ mười cái gan cũng không dám nhìn vào đây đâu.” Hải Nguyên nói và ôm chặt cô hơn không cho cô thoát khỏi vòng tay của mình.

“Anh nghiêm khắc với nhân viên quá đấy!”

“Không nghiêm không trị được.”

“Mà anh vừa bình phục đã đến đây làm gì, sao không ở nhà nghỉ ngơi?”

“Thì nhớ em mà.”

Khánh Đan nghe anh nói khê bĩu môi nhưng ánh mắt lại toát lên sự hạnh phúc.

“Đi, chúng ta về nhà thôi.” Hải Nguyên đứng dậy và kéo cô ra khỏi ghế.

“Còn chưa tan ca mà.”

“Mặc kệ, cũng sắp tan ca rồi, hôm nay về sớm chút, anh đưa em đến một nơi.” Không đợi sự đồng ý của cô anh liền kéo cô ra khỏi văn phòng, cô cau mày nhìn anh nhưng vẫn bước theo anh.

“Tài liệu chị kí rồi, em tự vào văn phòng lấy nhé!” Khánh Đan nói khi đi qua chỗ thư kí, cô gái nhìn bóng hai người nắm tay nhau ra khỏi công ty khuất dần khê mỉm cười. Cô làm việc ở đây mấy năm nhưng chưa bao giờ cô thấy tổng giám đốc trong bộ dạng hạnh phúc như vậy, hạnh phúc của họ thật khiến cô ngưỡng mộ vô cùng.

1. Cầu hôn.

Hải Nguyên đưa Khánh Đan đến cô nhi viện. Dự án này sau khi Hải Nguyên hôn mê, Khánh Đan vẫn cố gắng hoàn thành đúng thời hạn và tiếp nhận trẻ mồ côi từ các nơi.

“Anh muốn đưa em đến đây ư?”

“Ừ, anh có một món quà tặng cho em. Em đứng ở đây đợi anh một lát nhé!”

Hải Nguyên nói rồi đi vào trong, Khánh Đan nhìn theo anh đi khê mỉm cười.

“Cô Khánh Đan, chú Hải Nguyên bảo chúng con gọi cô vào.”

Khánh Đan nhìn một nhóm trẻ con đứng trước mặt mình, bé trai thì mặc vest, bé gái mặc váy công chúa bắt giắc mỉm cười và đi theo bọn trẻ. Cô cùng bọn trẻ đi đến một cái cây buộc toàn dây màu đỏ, lại gần hơn nữa thì nhìn thấy những tấm ảnh chụp cô và anh treo trên cây, từ khi hai người quen nhau đến bây giờ. Bé trai rút một dây vải đưa cho cô, trên đó có ghi: “Ngày hai mươi tháng chín, lần đầu tiên gặp cô ấy, khuôn mặt ngố ngố nhưng rất đáng yêu! Thỏ Ngố! haha” Khánh Đan mỉm cười rồi rút một sợi khác xuống đọc.

“Ngày....Nhìn khuôn mặt tức giận của cô ấy thật đáng yêu!”

“Ngày....Cô ấy bị ốm rồi. Ngồi ngắm cô ấy đang ngủ cảm giác thật lạ. Nếu cứ chăm sóc cô ấy mãi như thế này cũng hay.”

Hóa ra hôm cô bị ốm vì ngã xuống bể bơi anh đã ngồi bên cạnh cô cả ngày chăm cô. Nước mắt trên khuôn mặt cô bắt đầu rơi xuống.

Cứ như vậy, Khánh Đan rút từng dây xuống kiên nhẫn đọc hết nó. Kỉ niệm của hai người như ùa về trước mắt cô, từ lần đầu tiên hai người quen nhau, lần đầu tiên hai người cãi nhau, cùng đi chơi, cùng chia sẻ nỗi buồn, niềm vui của cuộc sống. Từng chuyện, từng chuyện đều được anh ghi chép lại, từng động tác của cô đều được anh chú ý. Nước mắt cô không ngừng rơi xuống trên khuôn mặt.

Sau khi đọc hết các dải dây buộc trên cây Khánh Đan nhấc hộp quà dưới gốc cây lên mở nó ra, trong hộp là chiếc cặp tóc anh tặng cô năm cô mười bảy tuổi và một mảnh giấy ghi “Hi vọng hôm nay em không từ chối!”.

“Cô Khánh Đan nhìn kia.”

Khánh Đan nghe bọn trẻ nói liền ngẩng lên trên bầu trời thấy một cánh diều đuôi thả một dải dây đỏ có ghi hàng chữ đen đậm: Khánh Đan, hãy làm vợ anh nhé!

Hải Nguyên từ phía sau bước lên trước mặt cô mỉm cười dịu dàng.

“Khánh Đan, đây là món quà anh muốn tặng cho em.” Anh nói rồi quỳ xuống trước mặt cô:

“Lấy anh nhé!”

Mọi người từ lúc nào cũng đến đông đủ đứng xung quanh, thấy Khánh Đan im lặng không nói gì rất sốt ruột.

“Đồng ý đi! Đồng ý đi!”

Khánh Đan nhìn mọi người, cả nhà đều có mặt, bạn thân, đồng nghiệp cũng đều ở đây, cô nhìn Hải Nguyên một lúc lâu, nước mắt lại rơi xuống vì cảm động.

“Em hãy làm vợ anh nhé!” Hải Nguyên thấy cô im lặng cảm thấy hơi lo lắng. Mọi người xung quanh cũng im lặng nhìn cô chờ đợi.

“Em đồng ý!” Khánh Đan mỉm cười.

Hải Nguyên nghe vậy sung sướng vô cùng, anh đứng bật dậy và bế cô lên quay một hồi:

“Cô ấy đồng ý rồi, cuối cùng cũng đồng ý rồi. Haha... Khánh Đan, anh đợi câu này đã mười mấy năm rồi.”

[Việc anh cầu hôn cũng thật khổ, cầu hôn đến lần thứ bốn người ta mới đồng ý. Lần thứ nhất là khi anh chuẩn bị về Mỹ, cô mặc nhiên coi nó là câu nói đùa. Thật thê thảm!

Lần thứ hai, ở bên Mỹ và bị Hải Minh phá đám. Cũng thật đau tim.

Lần thứ ba khi cô có thai, cô lại cự tuyệt anh một cách tàn nhẫn.

Lần thứ tư, cuối cùng cũng tu thành chính quả!]

“Buông em xuống đi, ngã bây giờ!” Khánh Đan sợ quá ôm chặt lấy anh, anh mới chịu dừng lại anh mắt dịu dàng nhìn cô, cô mỉm cười nhìn anh rồi vòng tay ôm anh thật chặt và đặt lên môi anh một nụ hôn ngọt ngào.

1. Linda

Khánh Đan bước xuống xe, đi men theo con đường nhỏ, không khí ở đây lúc nào cũng âm u lạnh lẽo như vậy. Cô đi qua một dãy các ngôi mộ rồi đứng trước một ngôi mộ, trên bia có ghi: Linda – vợ Dương Hải Nguyên – mất ngày mười tám tháng tư năm hai nghìn không trăm lẻ lăm. Khánh Đan ngồi xuống đặt bó hoa trước mộ và lau sạch bụi trên mặt ảnh.

“Linda, tôi đến thăm cô đây! Gần tám năm rồi tôi mới đến thăm cô, cô không trách tôi chứ? Từ khi cô đi, tôi không dám tin vào những gì xảy ra trước mắt mình, tôi tự lừa dối mình rằng cô vẫn còn sống, vẫn vui

về hạnh phúc. Nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi, cuối cùng tôi vẫn phải chấp nhận. Hôm nay tôi đến bảo với cô một tin vui. Tôi và anh Hải Nguyên sắp kết hôn rồi. Cô sẽ vui mừng cho chúng tôi phải không? Tôi biết, cô luôn mong muốn Hải Nguyên vui về hạnh phúc. Vì vậy cô yên tâm đi, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc. Tôi sẽ thay cô chăm sóc anh ấy, yêu thương anh ấy suốt đời!” Khánh Đan nói rồi im lặng rất lâu. Trời đã gần tối hẳn cô vẫn ngồi đó nhìn di ảnh của Linda. Hải Nguyên từ đằng sau đi tới đặt tay lên vai cô.

“Muộn rồi, về thôi em!”

Khánh Đan ngẩng lên nhìn Hải Nguyên khẽ gật đầu và đứng dậy.

“Linda, em yên tâm. Anh và Khánh Đan nhất định sẽ hạnh phúc.” Anh nói và siết chặt tay Khánh Đan, nhìn cô. Khánh Đan cũng ngẩng lên mỉm cười.

“Chúng ta về nhà thôi.”

Bóng hai người dần mờ khuất trong màn sương, bóng tối chập choạng buông xuống. Một bóng mờ mờ đứng bên mộ Linda nhìn theo hai người khẽ mỉm cười rồi tan biến.

Từ nhỏ tôi đã không nhận được tình thương của bố. Khi biết nhìn nhận mọi việc tôi chỉ nhìn thấy bố tôi đánh đập mẹ. Họ thường xuyên cãi nhau trước mặt tôi. Mẹ tôi ngoài khóc thì không làm được gì cả. Tôi ghét bố tôi. Năm tôi mười tuổi ông bỏ nhà theo một người phụ nữ khác. Tôi nghĩ như vậy cũng tốt, ông không đánh mẹ, bà sẽ không khóc nữa. Nhưng từ khi ông bỏ đi, mẹ tôi càng đau khổ hơn, bà không muốn bố tôi đi. Vì sao bà lại thương tiếc một người đàn ông luôn hành hạ mình thế chứ? Tôi không hiểu!

Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là khi tôi mười tuổi. Anh khác những bạn học khác mà tôi biết, anh nghịch ngợm và rất thông minh. Anh quan tâm tôi, bảo vệ tôi khi bị bạn bắt nạt, cười nhạo tôi vì tôi không có bố. Có lẽ vì tôi và anh giống nhau, anh cũng không có bố. Tôi dần dần thích anh ấy. Mẹ anh ấy thường nói sau này lớn lên sẽ để anh lấy tôi. Anh cũng nói sau này sẽ lấy tôi làm vợ. Tôi rất vui.

Mẹ tôi mất khi tôi mười lăm tuổi. Đến giây phút cuối cùng bà vẫn nhắc tên người đàn ông phụ bạc ấy. Mẹ đi rồi, tôi không khóc, chỉ cảm thấy trong tim mất đi một cái gì đó quan trọng lắm, cảm giác thật trống rỗng. Mẹ anh ấy càng quan tâm yêu thương tôi. Anh ấy cũng rất quan tâm đến tôi, tôi thích gì anh ấy đều chiều tôi. Hôm đi chơi công viên tôi đòi cái mũ của anh, anh cũng mỉm cười và đội mũ lên đầu tôi:

“Em thích thì anh cho em này.”

“Có phải em muốn gì anh đều đồng ý không?”

“Tất nhiên! Em là em gái ngoan của anh mà.” Anh xoa đầu tôi và bước lên phía trước.

Lúc đó tôi ngây người vì nhìn nụ cười của anh, nụ cười đó dành cho tôi. Anh nói tôi muốn gì anh đều cho tôi, có phải tôi muốn lấy anh anh cũng đồng ý không?

Lần đầu tiên gặp cô ấy. Anh nói cô ấy là bạn gái của anh. Vậy còn tôi?

Anh rất quan tâm đến suy nghĩ của cô ấy. Đầu óc anh chỉ có cô ấy. Anh mới về Việt Nam mấy tháng mà đã quên mất tình cảm của tôi và anh ấy rồi. Cô ấy có gì mà anh yêu cô ấy như vậy?

Anh thay đổi rồi. Anh còn có thể làm chuyện mà trước đây anh cho là dở hơi. Anh cùng cô ấy khóa cặp khóa đôi khắc tên hai người họ. Anh hét trên dòng sông Seine tỏ tình với cô ấy. Tại sao không phải là tôi chứ?

Lần đầu tiên tôi thấy anh khóc. Anh khóc vì cô ta. Sao cô ta có thể nhẫn tâm như vậy? Anh yêu cô ta như vậy mà một việc đơn giản là đi cùng anh đến Sanfransico cô ta cũng không làm được. Cô ta yêu anh sao? Cô ta yêu bản thân mình thì có. Tôi ghét cô ta! Trong đầu anh chỉ có mỗi hình bóng của cô ta, dù tôi có cố gắng thế nào đi nữa cũng không được. Nhưng không sao, thời gian còn dài. Tôi ở bên anh, quan tâm anh, yêu thương anh, nhất định anh sẽ cảm động mà yêu thương tôi. Chỉ cần cô ta không xuất hiện trong cuộc sống của anh nữa.

Cô ta lại xuất hiện. Cô ta lấy lí do du học để sang đây. Đầu óc anh bây giờ chỉ có mình cô ta. Anh thường xuyên đi làm về sớm và đến trường cô ta học ngắm cô ta múa rồi lại về trước khi cô ta tan học. Anh điên

rồi!

Tôi không can tâm! Vì sao tôi yêu anh như vậy mà anh không quan tâm đến tôi mà lại quay lại với cô ta chứ? Bộ dạng nhếch nhác, người bầm đầy tuyết và khuôn mặt tái mét của cô ta có gì đáng yêu mà anh ngắm mãi chứ!

Tôi có phải đang nằm mơ không? Anh cầu hôn với tôi, anh muốn tôi là vợ anh, anh nói sẽ chăm sóc và yêu thương tôi. Có phải ông trời đã cảm động trước tình yêu của tôi không?

Đám cưới như trong mơ, tôi mặc chiếc váy trắng cùng anh xuất hiện trước lễ đường, chỉ có điều tâm trạng anh không ổn định lắm, thỉnh thoảng lại ngó đi đâu. Tôi biết anh chưa quên hẳn cô ta, nhưng không sao dần dần anh sẽ quên thôi. Từ nay tôi là chị dâu của cô ta, tôi sẽ cố gắng tốt với cô ta hơn một chút. Dù sao cũng là người một nhà.

Khánh Đan sang đây tham gia cuộc thi, tôi cũng hơi lo sợ nhưng hình như cô ấy luôn cố gắng tránh gặp anh, vậy cũng tốt. Dù cuộc sống của tôi và anh chưa hạnh phúc lắm nhưng sẽ dần được cải thiện thôi.

Bọn họ phản bội tôi! Trần Khánh Đan, tôi hận cô! Vì sao mọi người đều bỏ rơi tôi chứ? Bỏ bỏ rơi mẹ con tôi. Mẹ bỏ tôi mà đi, đến bây giờ anh cũng không cần tôi nữa. Anh vì cô ta mà nhất quyết đòi li hôn với tôi, anh chấp nhận cho tôi toàn bộ tài sản chỉ cần tôi đồng ý li hôn. Anh còn làm xong hết thủ tục rồi chỉ cần tôi kí tên là xong. Anh suy nghĩ cũng thật chu đáo, làm mọi việc cũng rất nhanh chóng! Sao anh có thể nhẫn tâm với tôi như thế chứ! Không! Tôi tuyệt đối không để mất anh! Khánh Đan, cô sẽ phải trả giá!

Nhìn cô ta đau khổ tôi rất vui vẻ. hahaha... Tôi nhất định sẽ báo thù, nhất định tôi sẽ giành lại anh ấy.

Tôi giết người rồi! Nhìn cô ta nằm trên vũng máu không ngừng kêu cứu. Tôi dường như hoảng loạn trong phút chốc. Nhưng tôi đã báo thù được rồi.

Nhìn anh ấy tiều tụy đi vì chăm sóc cô ta. Nhìn anh ấy khóc vì đứa con của hai người họ chết. Nhìn anh ấy đau khổ như vậy. Tôi có vui không? Tôi vui. Vui vì những người làm tổn thương tôi phải đau khổ. Đúng tôi vui, rất vui!

Chơi vơi giữa khoảng không, một tay cô ấy nắm lấy tay tôi, một tay bám chặt lấy gờ cửa sổ. Phía trên tôi là bầu trời trong xanh, là người con gái đang tranh đấu giữa cái chết và sự sống nhưng tay vẫn nắm chặt lấy tay người hại chết con cô ấy, là một người con trai đang tìm cách xuống cứu người anh yêu. Phía dưới tôi là địa ngục. Có phải họ thuộc về thiên đường, thuộc về sự sống, còn tôi thì thuộc về bóng tối và cái chết không?

“Tôi tuyệt đối không để cô chết đâu, cô giữ chặt lấy tay tôi!”

Ngay từ lần đầu gặp cô ấy, cô ấy luôn thân thiện và tốt với tôi, còn tôi bề ngoài tỏ ra thân thiện nhưng thực ra tôi lại đố kị vì cô ấy có được tình yêu của Hải Nguyên mà không phải là tôi. Tôi nuôi lòng đố kị ấy thành sự hận thù thậm chí muốn giết cô ấy. Vì sao tôi hại cô ấy như vậy mà cô ấy không hận tôi ngược lại còn cứu tôi? Có phải tôi sai rồi không? Tôi bỏ quên những người yêu thương mình để tranh giành lấy thứ không thuộc về mình để rồi mang đầy vết thương và oán hận người khác không tốt với mình. Tất cả vì yêu sao? Có lẽ tôi đã hiểu vì sao đến khi chết mẹ vẫn nhớ đến bố rồi, vì yêu!

Tôi buông tay để mình rơi xuống tự do, bên tai tôi vẫn còn nghe tiếng hét thất thanh của Khánh Đan. Đến lúc tôi phải trả lại hạnh phúc cho cô ấy, trả giá cho những việc mình làm rồi, chỉ có điều cái giá phải trả quá đắt. Hi vọng hai người hạnh phúc. Tôi khẽ mỉm cười mãn nguyện, trong đầu tôi thoáng hiện lên hình bóng một người con trai luôn âm thầm bên tôi mà tôi chưa bao giờ quan tâm đến. Mark, tạm biệt anh!

Hết!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-tron-kiep-khong-phai>